

homines expertos adversus notum malum irritatos esse.
 Servitium, ii, Servitus. $\xi \text{ סְבִיבָה}$ habūdāh סְבִיבָה habūdāh. דְּבִיבָה .
 ANGL. Service. Terent. in And Ego Pamphilo, hoc tibi pro servitio debeo, Conari manibus, pedibusque, noctisque & dies Capitis periculum adire, dum profum tibi. Virg. 1. Eclog.
 Quid facerem? neque servitio me exire licebat
 Nec tam presentes alibi cognoscere divos.
 Idem 1. Aeneid.
 Quum domus Assaraci Phœbiam, clarisque Mycenis
 Servitio premet, ac victis dominabitur Argis.
 Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.
 — obtemperat Inda magistri
 Bellua, servitium tempore victa subit.
 Item Livius lib 34. In Servitio habere uxorem. ¶ plurali verò Servitia, non rarò pro ipsis servis accipimus. Salust. *Catili*. Interea servitia repudiabat, quorum in initio magnæ copiar ad eum concurrerant. Cic. in *Catili*. Hic ad evertenda fundamenta reipublicæ Gallos accersivit, servitia concitavit, Catilinam evocavit. In qua significatione aliquando etiam legimus Servitium singulari numero. Plaut. *Curc. sc. 3. a. 2*. Ita nunc servitium est. (i. tales sint nunc servi.) Suet. in *Cæs. c. 27*. Cic. de *Arusp. resp.* Omne servitium in alteram scenam immisissum, atque hoc cum Sosipat. antiqui Grammatici sententia congruit, scribit enim lib. 1. *sua Grammat.* servitium propriè multitudinem servorum significare: quanquam apud veteres pro servitute, id est serviendi conditione in usu fuerit.
 Servio, is, ivi, itum, In servitute sum, in alicujus manu & dominio sum, domino ministerium exhibeo $\xi \text{ סְבִיבָה}$ habūdāh. דְּבִיבָה . GAL. *Servire*. ITAL. *Servire*. GERM. *Deinen*. HISP. *Servir*. ANGL. *To serve, todo service to any*. Plaut. in *Menach.* Propterea heri imperium exequor bene, & sedulo servio. *Ibid. sc. 6. a. 5*. Bene & sedate servio. *Ibid. sc. ult. a. 4*. Tanquam si me argento emeris, liber servibo tibi. Idem *Aul. sc. 1. a. 1*. Apud te hoc pacto serviam. Idem *Curc. sc. 2. a. 5*. Libera ego sum nata ut alij multi qui nunc serviunt. Propertius lib. 3. *Eleg. 24*.
 Quinque tibi potui servire fideliter annos.
 Horat. 1. *Epist. 10*.
 Sic qui pauperiam veritus, potiore metallis
 Libertate caret: dominum vchet improbus, atque
 Serviet aeternum: quia parvo nesciat uti.
 ¶ Dicitur etiam de iis, qui alij alicui rei ita mancipati & dediti sunt, ut dominis servi. Ovid. 2. *Amor. Eleg. 17*.
 Si quis erit, qui turpe putet servire puella, &c.
 Plaut. de *scorto*, in *Afin. sc. 3. a. 1*. Perpetuum hunc annum mihi serviat. ¶ Interdum idem quod obtemperare, seu morem gerere. Cic. in *Catili*. Qui aliorum amori flagitiosissime serviebat. ¶ Servire rei est rei augendæ incumbere. Ter. *Hecyr.* Rus habitatum abij, concedens vobis, & rei serviens. Cic. *pro Sext. Res 10* Rei familiari maxime servire, & in prædiis colendis operæ plurimum studijque consumere. ¶ Servire item prædia dicuntur, quæ servitute debent, Idem de *lege Agraria contra Rullum*, Capite hoc prædia omnia, quæ serviebant, non servient. Idem de *Orat.* Quum Marcus ædes Auratæ vendidisset, neque servire quandam partem ædium in mancipij lege dixisset. ¶ Servire posteritati, valetudini, honori, dignitati vel commodis, est eorum rationem habere. Idem 3. de *Tusc.* Optimus quisque posteritati servit. Idem *Tyroni lib. 16. Epist.* Sed indulge valetudini tuæ, cui quidem tu, dum mihi deservis, servisti non satis. Idem *Quint. fratri*, Consulere populi commodis, & utilitati ejus salutique servire. ¶ Servire servitute, Plaut. *Capt. sc. 2. a. 2*. Privatam, an publicam illic servitute? *Ibid. sc. 4. a. 3* Servitute servisti usque a puero. Idem *Cur. sc. 1. a. 1*. Scelestam servitute ædes hæc serviunt. (nempe quæ Lenonis sunt.) Servire autem servitute, est in servitute esse ex jure, quo servi: Vide Quint. *cap. 3. l. b. 7*. ¶ Servire temporis, est sese temporis accommodare. Cic. *pro Sext.* Sed agam moderate, & huic temporis serviam potius, quam dolori meo. Servire scenæ, idem quod servire temporis, & se præsentibus hominum moribus accommodare: quæ metaphora tracta est ab iis, qui in orchestra cantu, vel gestu, histrionibus in scena fabulam agentibus subserviebant. Idem *Bruto*, Ac mihi tum, Brute, officio solum erat, & naturæ tibi nunc populo, & (ut dicitur) scenæ, serviendum est. ¶ Auribus alicujus servire. Cæsar. 2. de *bell. civ.* ¶ Servitur, impersonale. Cic. 1. *Offic.* Primum, ut necui noceatur: deinde ut communi utilitati serviat. Mart. lib. 2.
 Non bene (crede mihi) servio servitur amico.
 ¶ Servibo, in futuro. Plaut. *Menach.* Tanquam si emeris me argento liber servibo tibi. ¶ Hujus composita sunt, Asservio, Deservio, Inservio, Reservio, Subservio, quorum significata explicantur suis locis.
 Servior, iris, iri, pass. Senec. *cap. 9. de tranquillitate vite*. Assuecimus exornare posse sine populo, & paucioribus servis serviri.
 SERVM, i, Pars lactis aquæ a cascosa parte separata $\xi \text{ סְרִיבָה}$. GAL. *Lait clair, megue, le petit lait*. ITAL. *Scolo di latte*. GERM. *Räsmolken*. HISP. *El suero, agua de la leche*. ANGL. *whete of milk*. Virg. 3. *Georg.*
 — acrimque molossum
 Pasce sero pinguis,
 Ovid. 4. *Fast.*
 Dentque viam liquido vimina rara sero.
 Serarius, sero nutritus. Cato de *R. R.* Porcos serarios in oves denas singulos pascat.
 SERVS, a, um, Tardus, ratione temporis. $\xi \text{ סְרִיבָה}$ meac hër. סְרִיבָה . GAL. *Tardif*. ITAL. *Tardo*. GERM. *Späht*. ANGL. *Langsam*. HISP. *Tardio*. ANGL. *Late, that is long à coming*. Ovid. 13. *Metam.*
 Me arguit incepto serum accessisse labori.
 Velleius. Serâ Pompeij curâ revocatus. Cic. *Suet. in Aug. cap. 17*.
 Seras conditiones pacis tentare. Ovid. *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*
 Is quoque jam serum referet veteremque triumphum.
 Ibid. *Eleg. 9*.
 Nostraque vi necetur lacrymis clementia seris.
 Gell. c. 7. lib. 11. Vitium seræ eruditionis, quam Græci σφραγιστικόν Calpini Pars II.

vocant. Senec. *cap. 22. de consol. ad Marc.* Interverta & sera ingenia Mart. lib. 1.
 Sera nimis visa est crastina, vive hodie.
 Hinc Colum. lib. 1. comparativum formavit, Sationes (inquit) ejus duas servamus, alteram maturam per mediam sementem, seriorem alteram mense Februario. Plin. lib. 15. c. 15 Patriæ cognomina habent serissima omnium Amerina. ¶ Aliquando ponitur pro, gravi, tristi, & magno. Salust. Serum bellum in angustiis futurum. Virg. 5. *Aeneid.*
 Seræque ferrifici cecinerunt omnia vates.
 ¶ Serus conviva Tonantis, qui sero moritur. Martial. lib. 8.
 Esse velis, oro serus conviva Tonantis.
 Serum lumen, est nocti vicinum. Virg. 1. *Georg.*
 Illic sera rubens accendit lumina vesper.
 Seræ frondes, dicuntur sero cadentes. Idem 2. *Georg.*
 Et jam olim seras posui quum vinea frondes.
 ¶ Serus studiorum, $\xi \text{ סְרִיבָה}$. qui sero literas didicit, nec παιδευθῆναι est. Horatius, O seri studiorum.
 Serò, adverb. Tardè. $\xi \text{ סְרִיבָה}$. GAL. *Au soir, tard, trop tard*. ITAL. *Tardamente, tardi, de sera*. GERM. *Späht*. HISP. *Tarde*. ANGL. *Late, in the evening or evening*. Cic. de *clar. Orat.* Eloquentia serò prodiit in lucem. Idem 1. *Epist.* Longè absum, audio serò. Plaut. *Amph.* Serò advenimus. A. Qui? S. Quia Alcmenam stare ante ædes saturam intelligo. (i. post prandium.) Idem *Capt. sc. 1. a. 4*. Abi stultus, Serò, post tempus venis. Idem *Men. sc. 6. a. 5*. Metuo ne serò veniam depugnato prælio. Allegoricis, &c. ¶ Aliquando significat, vespere, hoc est post occasum, atque hæc est ejus vera significatio, inquit Valla lib. 4. Cic. *Attico*, Eo die alter consul venit serò. Aliquando, post tempus, quæ significatio tracta est ex superiori, quod enim post Solis lucem est, id verè post tempus dici potest. Ovid. 1. de *remed. amor.*
 Principis obsta, sero medicina paratur;
 Quum mala per longas invaluere moras.
 Auctor ad Herenn. lib. 1. Serò atque acto negotio venistis. Sit etiam Cicero, Quum accusator Milonis identidem interrogatus perstaret, quo tempore Clodius esset occisus, urbanè, respondit, Serò: ludens nimirum in vocis ambiguitate. Nam quum illud videretur dicere, Vesperi Clodium fuisse occisum: illud potius voluit significare, serius quàm oportuerat, fuisse interemptum. ¶ Hinc serius comparativum, id est, tardius Cic. in *Catili*. Hoc serius à me factum est. Et Scissimè, tardissimè. Plin. lib. 15. *cap. 17*. Tarentina serissime legi.
 Serotinus, a, um, à serò, Vespertinus. $\xi \text{ סְרִיבָה}$. GAL. *Du soir, tardi*. ITAL. *Di sera, tardi*. GERM. *Das späht ist*. HISP. *Cosa tarda è pertenciente à la tarde*. ANGL. *Of the evening or evening, late*. Hora serotina, tempus serotinum. ¶ Aliquando ponitur pro, Tardus: ut poma serotina, quæ post legitimum tempus, vel tardius cæteris maturescunt. Colum. lib. 3. Locis frigidis, & autumnii temporibus aquosis, præcoces serito, &c. locis hybernis serotinas serito. Idem lib. 8. c. 5. Item serotini pulli, quia ab solstitio nati carpere justum incrementum non potuerunt.
 Serum, i, substantivum, significat extremam partem diei. $\xi \text{ סְרִיבָה}$ herob. דְּבִיבָה , סְרִיבָה , סְרִיבָה . GAL. *Le soir*. ITAL. *Sera*. GERM. *Der abend*. HISP. *La tarde*. ANGL. *The evening or last part of the day*. Livius lib. 7. ab *Vrb.* Erat jam diei serum, σῆμα τῆς ἡμέρας . Sueton. in *August. c. 16*. ¶ in *Neron. c. 22*. Nec multò post navali prælio apud Actium vicit, in serum dimicatione protracta, ut in navi victor pernoctaverit, id est, in horam vespertinam. Livius lib. 10. ab *Vrbe*, Extrahabaturque in quammaximè serum diei certamen. Sueton. in *Otho. cap. 11*. in serum usque patente cubiculo, &c.
 Servus, Vide *Servo*.
 Sefac, nomen regis Ægyptij.
 Sefach est Babylon.
 SĒSAMĀ, a, sive Sesamum i, σάσμηρον , frugis genus, à Plinio Frumenti, à Columella leguminum generibus annumeratum. Culmum habet ferulaceum, foliis sanguineis, semine candido, infra magnitudinem lini, quod vasculis, ut papaver, continetur, radice simplici & alba. Officinæ *sifamum*; Itali hodie *jugiolinam* appellant. Plin. lib. 18. *cap. 10*. Æstiva frumenta diximus sesamam, milium, panicum. Colum. lib. 2. c. 10. Sesama, qua rigantur maturius, &c.
 SĒSAMĪNŪS, adjectivum: ut, Sesaminum oleum, de quo Plin. lib. 23. *cap. 4*.
 SĒSAMĪS, idis, σάσμηρος , placenta genus, ex sesamo & crudo melle confectum, quod & σάσμηρον Græci appellant. Vide Galen. lib. 1. de *alim. facult.*
 Sesamium, σάσμηρον , & σάσμηρος , placenta ex sesamo, melle, & oleo.
 Sesamoides, σάσμηρονόλις , herba est ex ellebori generibus, similis senecioni, aut rutæ, longo folio, flore candido, radice gracili, ignava, semine gustu amaro, cætera sesamo similis, unde & nomen accepit. Nascitur in Anticyra insula, purgationibus utilissima. Vide Plin. lib. 22. *cap. 25*.
 SĒSAMŪM, mi, σάσμηρον Stephano, urbs Paphlagoniæ, postea Amastris appellata, cujus meminit Plin. lib. 6. *cap. 1*.
 SĒSĀRĒTHŪS, i, σάσμηρον , oppidum est Taulantiorum, qui sunt in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Stephan. ex Hecateo.
 Sescenaris bovis jecur, quid sit, vide apud Livium t. d. 5.
 Sescu in compositione est alicubi pro *sesqui*, ut in Sescunx, sescuplus, &c.
 SĒSCŪNX, sive SĒXCŪNX, cis, & Sescuncia, ciæ. Vnciam significat, & uncia dimidium, ut ait Bud. $\xi \text{ σάσμηρον}$. GAL. *Vae once & d mie*. ITAL. *un' onza è mezza*. GERM. *Drey loe*. HISP. *Vna onça y media de peso*. ANGL. *An ounce and an half*. Col. lib. 12. *cap. 57*. Laceris radicis, quod σάσμηρον Græci vocant sescunciam. ¶ Non est sescuncia, vel assis, i. vilis est, nullius, aut exigui pretij. Pomponius, Pappus hic in medio habitat scenica non sescuncia.
 SĒSCŪNCĪALLIS, e, quod pondus aut mensuram habet sescunciar. $\xi \text{ σάσμηρον}$

εξήμισ υγιήμις αν, ο εξ η δυδία θραξ. GAL. Contenant une once & demie. ITAL. Di un onza & mezza. GERM. Underhalb vnyen dicf oder schwad. HISP. De una onza y media. ANGL. Of an ounce and an half. Plin. lib. 13. cap. 15. Tota crassitudine fescunciali.

Sescuplum, sive Sescuplum, quod numerum, pondus, aut mensuram totam in se continet, & praterea ejus dimidium, ημιβλιον. Sic Senarium dicimus esse sescuplum quaternarij, & semissem trientis. Ita emendo; cum antea esset scriptum in omnibus exemplaribus, quadrantis. Mendosè. Triens enim, (i. tertia pars assis, sive quatuor unciaz) & dimidium trientis. (i. duæ unciaz,) semissem (i. sex uncias) efficiunt atque explent: Quadrans verò, & dimidium quadrantis non item: siquidem Quadrans, quarta pars assis est, tres tantum uncias continens.

Sesëllis, fœm. gen. sive Sesele, neutro, σείλι. Herba est folio fœniculi, sed crassiore, semine quoque non absimili, sed callosiore & hebetiore, capite anethi: in quo granum habet oblongum & angulosum: & quum estur, acere: radice autem longa, & odore non ingrato. Vulgus herbariorum Saxifragam majorem appellat. Cicer. 2. de nat. deor. Paulò ante partum cervæ se purgant quadam herbula, quæ Sesele dicitur. Dioscorides quatuor facit sesele genera, Massilioticum, Æthiopicum, Peloponnesiacum, & Creticum.

Sesarinus, piscis marinus. Aoud.

Sesostriis, Ægyptiorum rex, Mæridis successor, qui subactis Maris rubri accolis alveum navigabilem conatus est ducere ex Nilo in Mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur subegisse, regioneseque omnes a se subactas trophæis insignivisse, quorum aliquot se vidisse testatur Herodotus muliebri pudendo insculpta. Valer. Flac. 5. Arg.

quum prima Sesostris Intulerit rex bella Getis.

Sesquialter, & ejus dimidium: qua voce non modò in compositione utimur, ut sesquialtera, sesquimodius: verum etiam extra compositionem. Η τετρα. GAL. Autant & moitié d'avantage. ITAL. Altre tanto è la metà. GERM. Underhalb, HISP. Otro tanto y la mitad. ANGL. As much, and the half more. Cicer. de Perf. Orat. Pes enim qui adhibetur ad numeros, partitur in tria, ut necesse sit partem pedis aut æqualem esse alteri parti, aut altero tanto, aut sesqui esse majorem: ita fit æqualis dactylus, duplex jambus, sesquiplez pæon.

Sesquialter, qui habet tantundem seu totum, & semis pro altera parte. Sesquialtèra, proportio, quæ quantitatem aliquam in se continet, & ejus dimidium. Η τετρα. GAL. Contenant une fois & demie autant. ITAL. Una parte piu grande la metà che l'altra. GERM. Die vergleichung da ein ding das ander anderhalb mal in sich haltet. HISP. Vna vez y media. ANGL. Canteyning ones and half smuch. Cicer. de Univer. Sesquialteris autem intervallis, & sesquiterciis, & sesquiocitavis sumptis ex his, &c.

Sesquicilèrè dolium, quod culci mensuram continet, & dimidij, ημι. λιον κάλιον δρχόμδρον. Col. lib. 12. c. 18. Sunt autem satis sesquicilicariibus doliis picis duræ pondo vicena quina.

Sesquihorà, una hora cum dimidia. Η τετρα. GAL. Vne heure & demie. ITAL. Vn hora è mezza. GERM. Underhalb stund. HISP. Vna hora y media. ANGL. An heure and a half. Plin. Epist. 34. Egeram horis tribus & dimidia, supererat sesquihora.

Sesquiugèrum. Η τετρα. GAL. Vn demi arpent, & la moitié d'un demi arpent. ITAL. Vn campo è mezzo. GERM. Underhalb sauchart. HISP. Vna huebra de tierra y media. ANGL. An aker and a half. Plin. lib. 28. c. 19. Iterari sesquiugerum.

Sesquilibrà, una libra cum dimia alterius. Η τετρα. GAL. Vne livre & demie. ITAL. Vna libra è mezza. GERM. Underhalb pfund. HISP. Vna libra y media. ANGL. A pound weight and a half. Colum. lib. 12. cap. 36. Sat erit autem torismarini sesquilibram in duas multi adicere.

Sesquimènsis, unus mensis cum dimidia parte alterius. Η τετρα. GAL. Vn mois & demy. ITAL. Vn mese è mezzo. GERM. Underhalb monat. HISP. Vn mes y medio. ANGL. A month and a half. Varro. lib. 1. de re rust. c. 27. Annus est divisus in quatuor partes, & idem subtilius sesquimensibus in octo.

Sesquimodius, qui continet unum modium cum dimidia parte alterius. Η τετρα. GAL. Vn moy & demy. ITAL. Vn mozzo è mezzo. GERM. Underhalb fester. HISP. Vn colemín y medio. ANGL. A bushell and a half. Varr. lib. 1. de re rust. cap. 42. Ut nuces integras, quas uno modio comprehendere possis, quod putamina suo quæque habent loco natura composita, quum easdem si frergeris, ut sesquimodio concipere possis.

Sesquibolus, Obolus cum dimidio. Η τετρα. GAL. Vne obole & demie. ITAL. Obole è mezzo. GERM. Underhalb heller. HISP. Vn obolo y medio. ANGL. A farthing and a half. Plin. lib. 25. c. 8. Dejectoque quod supernarat, reliquus succus purgat, utraque parte sesquiboli in aqua mulla.

Sesquioctavus, octavam rei alicujus partem in se continens, & ejus dimidium. malè. nam hoc sesquioctavus est, quod arithmetice notis scribitur 1/8 unum totum & una octava pars illius totius. Martinius in suo Lexico.

Sesquiperà, opera dici unius & dimidiati. Η τετρα. GAL. Vne journée & demie d'œuvre. ITAL. Vna giornata è mezza di opera. GERM. Underhalb tagwert. HISP. Huebra de un dia y medio. ANGL. An journey and a half. Colum. lib. 2. cap. 13. Fabæ occantur sesquiperà, iterum sarruntur sesquiperà, metuntur unà.

Sesquipès, Mensura unius pedis & semissis. Η τετρα. GAL. Vn pie & demie. ITAL. Vn piede è mezzo. GERM. Underhalb schuch. HISP. Vn pie y medio de medida. ANGL. The measure of a foot and a half. Colum. lib. 3. cap. 13. Nisi tamen si scaturigo palustris obvia (sicut in agro Ravennate) plus quam sesquipedem prohibeat infodere. Martial. lib. 8.

Summa Palatini poteras aquare Colossi,

Si feres brevior Claudia sesquipede.

Sesquipedalis, e. continens pedem & dimidiatum: longum sesqui-

pede: latum sesquipede: inflatum, grandiloquum. Η τετρα. GAL. D un pie & demi. ITAL. Di un piede è mezzo. GERM. Underhalb schüchtig. HISP. De un pie y medio. ANGL. Of a foot and a half. Cato c. 10. Sesquipedalis paries. Plin. lib. 7. cap. 16. Sesquipedales quosdam gigni longiores, in trimatu impleutes vitæ cursum, haud ignotum est. Sesquipedalia verba, id est, gravia & turgida, qualia Tragicis Poëtis solent esse familiaria. Horat. de Arte,

Proicit ampullas & sesquipedalia verba.

Sesquiplaris. Veget. lib. 2. de re milit. cap. 7. Duplares duas, sesquiplares unam semis consequentur annonam, sic ex opt. exempl. Stev. vech. Vulgò, Simples unam.

Sesquiplus, a, um, sive sesquiplez, Sesquialterum. Η τετρα. Vt quum dicimus senarium esse sesquiplum quaternarij: continet enim eum totum, & insuper dimidiam ejus partem. Budæus. Cicer. in Orat. Ita fit æqualis dactylus, duplex jambus, sesquiplez pæon. Et paulò post. Modus aut duplex, aut sesquiplez, aut par.

Sesquitercius, continens semel terminum aliquem, & insuper tertiam partem.

Sesquilylles, quasi Vlysses unus integer, & unus dimidius præstantissimus. Turn.

Sesquunx, quod mollius fescunx, fescuncia, uncia & dimidium Papias scribit, sesquunx, qui & fescuncia, quasi uncia & semiuncia quoque. Et Budæus initio libri de Affe. Hemioliam rationem habet ad unciam, sed fescunx esset sex unciaz.

Sesquo: unde sesquati numeri, tanquam sesquifacti.

Sesillis, Sessio, vide Sædo.

Sestans, tis, sive Sextans, Sexta pars assis, hoc est, unciaz duæ. Η τετρα. GAL. Deux onces. ITAL. La sesta parte d'una libra, cioè due oncie. GERM. Der sechste theil eines dings, zwey theil eines ganzen, das yndiff theil hat. HISP. Dos onças de peso. ANGL. Two ounces. Plin. lib. 26. cap. 11. Prodest & vino myrteo foverementhæ sestans, vivi sulphuris uncia. Est item sestans, numulus æreus, tertia parte minor quadrante. Livius lib. 2. ab V. be. Extulit cum plebs, sextantibus collatis in capita. Nonnunquam etiam mensura continens sextam partem jugeri. Varr. 1. de re rust. cap. 10. Ab hoc principio mensores nonnunquam dicunt in succisivum esse unciam agri, aut sextantem, aut quid aliud, quum ad jugerum pervenerunt, id habet scrupula ducenta octoginta octo. Interdum sumitur pro mensura vini, sive liquorum: ut apud Sueton. in August. c. 77. Vini parcissimus erat Mox: Quoties largissimè se invitaret, senos sestantes non excessit. Inde,

Sestantarius, a, um, quod habet pondus, aut mensuram sestantis. Η τετρα. Plin. lib. 33. cap. 23. Constitutumque ut asses sestantario pondere ferirentur.

Sestertius, ij, masc. gen. σείτη, apud Romanos moneta erat argentea, valens quartam partem denarij argentei, hoc est, (ut ad Gallicæ pecuniæ æstimationem redigamus) decem denariolos turonicos & semissem. Hic alio nomine numus dicebatur. Interdum utrumque conjungentes, numum sestertium vocant. Dicitur est autem sestertius, quasi semis tertius, eò quod in se continebat asses duos, & tertium dimidiatum. Notabaturque apud veteres per geminum LL. qua nota duæ librae, sive dupondius: & per S, qua semissis, sive dimidia libra significabatur. Hæ tres literæ transversa interveniente linea postea ad hunc modum sunt conjunctæ H-S. Veteris consuetudinis fuit, ut Semis in compositione antè poneretur: ut Semisquartus, Semisquintus, Semisestertius: unde sublatis duabus literis, dicitur est Sestertius. Est autem compositio Attico more facta: πτά ημιού τετρα. hoc est, septem semitalenta dicebant. Sestertium autem in neutro genere, & in plurali numero sestertia, singula valebant mille numos sestertios, Habetque sestertium in neutro genere eandem proportionem ad libram Romanam, quæ & mina, & pondo dicitur, quam numus sestertius ad assem, hoc est, ad libram æris gravis. Continent enim singula sestertia in se duas libras Romanas & semissem. Singulae autem librae drachmas, vel denarios centurum, hoc est sestertios, quadringentos. Duæ itaque librae & dimidia, ut clarum est, valebant sestertios numos mille: idque uno nomine Sestertium dicebant in neutro genere. Decem ergo sestertia valebant decem millia numorum sestertiorum. Quod si hunc numerum per adverbium extuleris ad hunc modum, Decies sestertium, jam reddideris hanc summam centuplo majorem. Idem enim est dicere Decies sestertium, quod decies centena millia numorum sestertiorum. GAL. Vn million de sesterces, valant vingt cinq mille sescu coroné à 35. sols piece. Vide Budæum de Affe, diffusius hac de re tractantem. Decies sestertio nubere; Senec. c. 12. de cons. ad Helviam, Beatiores, inquit, istos putas, quorum pantonomiaz decies sestertio nubunt, quam Scipionem, &c. Et Velleius, Sestertium septies millies. Item, bis millies centies. Idem, alibi sexies millies H-S è manubiis, &c. Idem, Centies sestertium, vide Centies. Amplum sestertium pro immensa summa ponitur. Solinus, Denique basilisci reliquias amplo sestertio pergameni compararunt. Est etiam sestertium, genus veli triplici licio texti, ut tertium licium duobus impar sit. Suet. in Aug. cap. 83. Ita ut in extremis spatiis subsultim discurreret, sestertio vel lodicula involutus. Alij exponunt operimentum dunt omnem in partem pedum & semissis. Sestertium, locus ubi plebei solebant qui a Cæsaribus interficiebantur. Plutarchus dicit Galbæ caput datum Patrobij, & Vitellij servis, ab illis projectum eum in locum fuisse.

Sestertiolus, diminutivum, vel Sestertiolum, cum accentu in antepenult. Martial. lib. 1.

Sed sestertiolum donavit mentula Phæbo

Bis decies, &c.

Sestiz, sive Sextiz aquæ, ὕδωρ σίζια. Ptolemao, Galliz Narbonensis oppidum, aquis calidis scatens: ita dictum à Sestio quodam Romanorum duce, qui subactis Salybus, oppidum hoc creditur condidisse. Vide Strab. lib. 4. Vulgò Aix en Provence.

Sestius, prænomine Publius, Civis Romanus fuit magni animi, qui Ciceroni adversus Clodium contractis armatis auxilio fuit: quo nomine

homine in iudicium vocatus, defensus est à Cicerone elegantissima illa oratione, quæ pro P. Sestio inscribitur. Eruditi tamen non Sestium, Sed Sextium scribendum contendunt. ¶ Fuit & alter Sestius, Aquarum Sestiarum in agro Salyum conditor: de quo vide Strabonem lib. 4.

Sestiana, mala, à Sestio cognominata. apud Columell. lib. 12. cap. 45. Ita possunt alia genera malorum, sicuti orbiculata, Sestiana melimela, Mariana, hoc liquore custodiri. Sestiana pyra, apud Colum. lib. 5. c. 10.

Sestios, *σῆσιος*, urbs erat in littore Thracio, ad Hellepontum sita, obiacens Abydo, Leandri & Erus amore pernobilis. Strabo lib. 13. & Muretus de amiribus Leandri & Erus.

Sestias, adis, *σῆσιος*, patronymicum à Sesto Helleponti urbe deductum. Statius 2. Theb.

*Contra autem frustra sedet anxia turris supremis
Sestias in scopulis,*
Id est, Ero puella Sestia.

Setabis, is, *σῆσιος*, fluvius est citerioris Hispaniæ, in conventu Cathaginensi: à quo vicini populi, Setabitani appellantur à Plin. lib. 3. cap. 3. Hinc Sudaria Setaba dixit Catullus, quæ ex lino Setabitano conficiebantur.

Setæ, aram, dicuntur pili crassiores, rigidique atque erecti, quales sues habent. *ἑτάριον* *setarim*. GAL. Soye ou poil comme de porceau. ITAL. Sede setole. GERM. Bürsthar. büst. HISP. Las sedas como de puercos. ANG. Bristles or bigge heares. ¶ Unde dictæ sunt setæ, quasi sutæ. A quo & suo, suis deducitur. ¶ Dicitur tamen & de durioribus aliorum animalium pilis. Cic. 5. Tuscul. In hoc medio apparatu fulgentem gladium à lacunari seta equina appensum demitti iussit, ut impenderet illius beati cervicibus. Ovid. 8. Metam.

*Protinus exuvias rigidis horrentia setis
Terga dat.*

Setæ leonis. Cic. 3. de Orat. Oculos autem natura nobis, ut equo, & leoni setas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit.

Setarium, quod & setaceum instrumentum purgandi farinæ. Cathol.

Setiger, a, um, quod setas gerit. *ἑτάριον ἔχων φεικῆν ἄχλω* GAL. Qui a de la soye sur le dos. ITAL. Porta sede, poria setole. GER. Der büst hat. HISP. Lo que trahè de riene sedas. ANGL. That hath bristles. ¶ Martial. lib. 13.

*Qui Diomedæis metuendus setiger agris
Ætola cecidit cuspide, talis erat.*

Ovid. lib. 8. Metam.

*Vulnera fecissent, nisi setiger inter opacas,
Nec jaculis isset, nec equo loca pervia sylvæ.*

Virg. 12. Æneid.

*Setigera factum suis, in tonsamque tridentem
Attulit.*

Setosus, a, um, quod est setis plenum. *ἑτάριον ἰσχυρῆς*. GAL. Qui a force soye. ITAL. Sedoso, pieno di setole, pieno di setole. GER. Bürstlechtig / wol büsthar. HISP. Llano de sedas. ANG. Full of bristles. ¶ ut, Setosum animal, Plin. lib. 8. c. 45. Torva fronte, auribus setosis. Virg. 7. Eclog.

*Setosi caput hoc apris tibi Delia parvius,
Et ramosa Mycon vivacis cornua cervi*

Propert. lib. 4. Eleg. 1.

Verbera Pellitus setosa movebat arator.

Setia, *σῆσιος*, urbs Campaniæ non procul à Tarracina: à qua Setinum vinum. Mart. lib. 13.

*Yehdula Pontinos, qua spectat Sotia campos,
Exigua venulos misit ab urbe cados.*

Vulgo Sezza.

Setinum, *Setia*, V. E. provinciæ Romanæ.

Setubia, *σῆσιος*, Arævacum oppidum, in Hispania Tarraconensi: cuius meminit Ptolem. lib. 2. c. 6.

Seu. contractum ex sive, sicut neu ex neve; brevitatis & in carmine alicubi necessitatis ergo: ut Virg. 12. Æneid.

Sive errore via, seu tempestibus acti.

Disiunctiva particula, qua jungimus ea, quorum alterum, non utrumque affirmamus. *ἢ οὐ*. GAL. Ou, ou bien, soit que. ITAL. Overo. GERM. Oder. HISP. O. ANG. Or. ¶ Plaut. n. Trin. Hæc sunt, seu rectè, seu pervertè facta sunt, egomet fecisse Confiteor. Tibull. lib. 4.

Parma seu quis dextra velit, seu lava tuert.

Severena, vulgò S. Severina, V. A. antiqua Calabria.

Severianus, a um. Severiana pyra à Severo insitore dicta: quorum meminit Plin. lib. 15. c. 15.

Severiani, *σεβηριανισται*. Heretici quidam fuerunt: à Tatiano primum propagati, deinde & à Severo aucti, qui matrimonio penitus abstinendum prædicabant. Meminerunt horum Hieronymus & Sophronius.

Severus, a, um, Gravis, tetricus, tristis, asper. *ἑτάριος* *κεῖσθῆς*. GAL. Severe, rigoureux, rude. ITAL. Severo, grave. GER. Xauch / und streng / ernsthaftig. HISP. Gravey riguroso. ANG. Severe, oruell, rigorous, rough. ¶ ut, Severi agricolæ, apud Lucret. lib. 5. Dicitur à se & verus, (i. bonus & æquus, & facilis) vel à Severo monte, ut placet Servio in 7. Æneid. Severus autor. Plin. lib. 11. c. 5. pro gravi, & cui maxime sit fidendum. Virg. 8. Æneid.

Romulidis, Tatiusque senis, Curibusque severis.

Terent. Heaut. Sed ipse egreditur, quàm severus, rem quum videas, censeas. Cic. 1. Verr. L. Cassius ex familia tum ad cæteras res, tum ad iudicandum severissima. Idem 3. Offic. Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patre, idem acerbè severus in filium. Senec. c. 15. de tranq. Non magis sancta & severa est vita, quam conceptus inchoati. Plaut. Mil. sc. 2. a. 2. Vide ut aslitit severa fronte curas cogitans. ¶ Aliquando activè accipitur pro eo quod horrorem aspectu incurrit. Virg. 3. Georg.

*Invidia infelix Furias, amemque severum
Cocyti metuit.*

Severè adverbium, graviter, asperè. *ἑταρῶς*, *ἀπειθῶς*, *ἀπειρῶς*. GAL. Severement, rigoureusement, rudement. ITAL. Rigorosamente. GER.

Sei ranche und streng. HISP. Gravemente y rigurosamente. ANGL. Cruellie, rigorously. ¶ Cic. 1. de finib. Ita graviter & severè voluptatem secernit à bono. Idem pro Rosc. Com. Nihil mihi detrahiam, quum illis exactæ ætatis severissimè fructum, quem meruerunt, retribuam.

Severitèr, Severè. Titinnius, Severiter hodie sermonem amica mecum contulit. Non. c. 11. Afran. tit. 16. Plaut. apud Priscian. 1. 15.

Severitèr, atis, Gravitas & constantia in iudicando, & imperando. X. Facilitas, misericordia. *ἑτάριος* *πέρεχ*. GAL. Rigueur, rudesse, severité. ITAL. Severità, gravità, durezza. GER. Strenge und ranche / ernsthaftigkeit. HISP. Gravezza y rigor. ANG. Cruellie, fiercenesse, rigorouslyness. ¶ Cic. 7. Verr. Quum iste vestra severitate permotus multa signa dederat quamobrem is responsurus non videretur. Ibidem, Summæ diligentia summam imperij severitatem addidit. ¶ Quinetiam extra iudicium dicitur de morum gravitate, & quadam naturæ torvitate, quæ & severitudo dicitur. Plaut. in Epid. Quid illud est, quod illi ceperat frons severitudine. Vitij unguentorum severitas, id est, Asperitas. Plin. lib. 13. cap. 3. Quando etiam corruptissimo in genere: magis tamen juvat quædam ipsius vitij severitas, de unguentis.

Severus, Septimus Romanorum Imperator, qui Albinum juxta Lugdunum Galliæ urbem ingenti prælio superavit. Reliqua ejus gesta vide apud Herod. lib. 3. c. 4. ¶ Est item Severus, ut Servio placet, montis nomen proprium in Sabinis. Virg. lib. 7. Æneid.

Qui Tetrica horrentes rupes, montemque Severum, &c.

Quo tamen in loco Nonius severum, adjectivè positum arbitratu pro aspero.

Severiani à Severo exorti, vinum non bibunt: vetus Testamentum & resurrectionem non recipiunt. Isid. lib. 18. 5.

Sevo, mons Ingenovum, in litore Germaniæ, Riphæis jugis non minor, immanem ad Cimborum, usque promontorium efficiens sinum, qui Codanus vocatur. Auror. Plin. lib. 4. c. 13.

Sevoco, as. Scorsum, seu in alteram partem voco, seduco, sejungo. *ἑτάριος*. GAL. Appeller à part, retirer. ITAL. Chiamare da banda separatamente. GERM. Abwend sich beruffen. HISP. Llamar à otro apartadamente. ANGL. To call a part or away, to withdravo frome. ¶ Cic. Philipp. Et ob ejus consilij societatem quum interficeretur Cæsar, tum te à Trebonio vidimus sevocari. Ovid. 2. Metam.

S. vocat hunc genitor, &c.

Sueton. in Calig. c. 36. Egressus è triclinio, cum maximè placitam (alienam uxorem) sevocasset, &c. Obscure. ¶ Sevocare ad se de communi, est de eo quod multis commune est furari. Cic. pro Quint. Itaq; hercule, haud mediocriter de communi, quicquid poterat, ad se in privatam domum sevocabat. ¶ Sevocare animum ab omni negotio, est animum laxare, & nulli rei intendere. Idem 1. Tuscul. Quum à re familiari quæ est ministra & famula corporis, quum à Republica, quum à negotio omni sevocamus animum. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Quid tu te solus de Senatu sevocas; Catull. ad Ortalum.

Cura me sevocat à doctis virginibus.

¶ Sevoco, decipio. Papias: Sevocat, ad remotiora vocat. sollicitat, in seculo decipit.

Sevum, i, quod & sebum, & sepum dicitur. Unctuosum illud, quod in animalibus quibusdam musculorum extremitatibus membranisque adescit, ex frigida portione sanguinis, quæ è venis excidens exanguibus, ideoque frigidis membranibus adhæret, ibidemque non locus atque oleum frigore concretit. *ἑτάριον*. GAL. Suif. ITAL. & HISP. Sevo. GERM. Unschlit. ANGL. Tallow of heastes. ¶ Differt autem ab adipe, quod sebum propriè est cornigerorum duntaxat, quæ in una parte dentata sunt, & quæ in pedibus talos habent. Bisulca verò, & quæ pedes scissos in digitis habent, & carent cornibus, non sebum, sed adipem habent. Uterque autem concretus est, & quum refrigit, facile frangitur, semperque est in fine carnis sine sensu, quia nec arterias habet, nec venas. Contra pingue inter carnem, cutemque est, succo liquidum, quod etiam in aliquibus sine sensu esse manifestum est. Unde sues viventes à muribus legimus aliquando fuisse erosas, nido etiam in iis constructo. Idem Cap. sc. 2. a. 2. Divitiæ sunt ne Opimæ, unde excoquat sebum fenex. Vide Sebum.

Sevösus, a, um, quod instar sevi unctuosum est. *ἑτάριος*. GAL. Plein de suif, ou ressemblans à suif. ITAL. Simile à sevo. GER. Feißt oder sehmirt big wie unschlit. HISP. Sevoso, de ensavado. ANGL. Full or lik tallow greasie and fait. ¶ Plin. lib. 11. cap. 37. Sevosa cornigeris medulla.

Sevo, as. seu Sepo as, quod est sebum impono, seu candelas ex sevo facio. *ἑτάριον*. GAL. Enduire suif, faire des chandelles de suif. ITAL. Far candele di sevo, ungero con sevo. GERM. Unschlit kerzen machen. HISP. Ensevar, untar con sevo. ANGL. To mak tallow candles or smere with tallow. ¶ Colum. lib. 2. cap. 22. Feriis autem citus majorum etiam illa permittit, far pinsere, faces incidere, candelas sevarè, seu, ut quidam legunt, sebare, aut separe.

Six, numeri nomen, notæ significationis; à Græco deductum, mutatione aspirationis in s litteram. *ἑτάριος* *ἑξήκοντα*. GAL. Six. ITAL. Sei. GERM. Sechs. HISP. Seys en numero. ANGL. Sixe. ¶ Hinc multa deducuntur tum composita, tum derivata quæ suo ordine explicabimus.

Sexagenarius, a, um, sexaginta comprehendens. item LX. annos natus, ¶ Sexagenarios de ponte mittere, vel dejicere, est, senes rebus agendis submovere.

Sexagénus, a, um, quamvis propriè sit numeri distributivi nomen; sæpe tamen idem est quod sexaginta. *ἑτάριος* *ἑξήκοντα*. GAL. Soixante. ITAL. Sessanta. GER. Sechzig. HISP. Sesenta. ANG. Sixtie or three score. ¶ Liv. 8. ab Urb. Ordo sexagenos milites, duos centuriones, Cic. 7. Verr. Sexagena millia modiorum.

Sexagesimus, claudens ordinem, qui habet sexaginta: continens sexaginta: in certo genere ad sexaginta respiciens.

Sexagesima, ex decimis Iudæorum minima.

Sexagies, adverbium. *ἑξήκοντα*. GAL. Soixante fois. ITAL. Sessante volte. GERM. Sechzig mal. HISP. Sesentas vezes. ANGL. Sixtie times. ¶ Cic.

Cic. 2. Philipp. Orabat ut te contra suum patrem, si sestertium sexagies peteret, defenderem.

Sexaginta, decies sex. $\xi\kappa\omega\upsilon$ schischschim, $\xi\kappa\omega\upsilon$. GAL. Soixante. ITAL. Sessanta. GERM. Sechzig. HISP. Sesenta. ANG. Sixty or three score. Cic. 3. Verr. Possum sexaginta decreta proferre, in quibus ut ego pecuniam non dicam intercessisse, ipsa decretorum novitas, iniquitasque declarat.

Sexangulus, a, um, quod habet sex angulos. $\xi\kappa\alpha\gamma\omega\upsilon\lambda\omicron\varsigma$. GAL. Qui a six angles. ITAL. Che a sei cantoni. GER. Sechseckig. HISP. Figura de seys angulos. ANG. That hath sixe corners. Plin. lib. 37. c. 3. Quare sexangulis nascatur lateribus, non facile ratio inveniri potest. Idem lib. 11. c. 11. Apum sexangula omnes cella. Ovid. 5. Metam. Nonne vides quos cera regis sexangula scetus, Melliferarum apium sine membris corpora nasci?

Sexangularis, a, um, adject. Qui sex angulos habet. Solin. c. 46. Invenit & iridem in mari rubro, sicut crystallum sexangulatam, quae radiis icta solis, &c.

Sexcentus, a, um, numeri distributivi nomen, Sexcentenus. $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\omicron$ schesch meoth, $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\omicron$. GAL. Six cens. ITAL. Sei cento. GERM. Je sechshundert. HISP. Seys cientos. ANG. Sixe hundred. Cic. 7. Verr. Civitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere, certum pretium sexcentos nummos nautarum missione constituit. Colum. lib. 2. cap. 3. Quibus & ante jam M. Cato, & mox Terentius Varro prodidit singula jugera vinearum sexcentas urnas vini praebuisse.

Sexcentenus, a, um, numeri distributivi nomen. $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\omicron$ idem. Col. lib. 3. c. 5. Qui ducentos quadragenos pedes obtinent, sexcenteni malleoli pangendi sunt, id est, sexcenti unicuique.

Sexcenti, a, a, sexies centum. $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\omicron$ schesch meoth, $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\omicron$. GAL. Six cens. ITAL. Seicento. GERM. Sechshundert. HISP. Seiscientos en numeros. ANG. Sixe hundred. Cicero, de divinat. Sexcenta licet ejusmodi proferre, ut distantium rerum cognatio naturalis appareat. Terent. in Phorm. Sexcenta proinde potius scribito dicas. Ubi Donatus, Apud nos sexcenta dicere pro infinito numero ferè usitatum est. Cic. pro Rosc. Amer. Sexcenti sunt, qui inter sicarios, & de beneficiis accusabant. Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Sexcenta sunt quae memorem, si esset otium. Idem Men. sc. 4. a. 5. Quin suspirabo plus sexcentos dies. (aliàs Sexcentum dies.)

Sexcentessimus, a, um, Ultimus, sive unus ex sexcentis. $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\omicron\sigma\omicron\varsigma$. GAL. Sixcentième. ITAL. Seicentesimo. GERM. Das sechshundert ist. HISP. Cada uno de seiscientos. ANG. The sixe undreth. Plin. lib. 8. c. 7. Anno urbis sexcentesimo quinquagesimo quinto.

Sexcenties, adverbium numeri, Sexcentis vicibus. $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\omicron\iota\alpha\varsigma$. GAL. Six cens fois. ITAL. Seicento volte. GERM. Sechshundert mahl. HISP. Seiscientas vezes. ANG. Sixe hundred tymes. Cic. Attic. lib. 4. Ut forum taxarem, & usque ad atrium libertatis explicarem, contempnimus sexcenties H. S. Plin. Epist. ult. lib. 1. Quam cito sestertium sexcenties impleturus esset.

Sexcentoplagus, si cum à Plauto nomen est in Capt. pro eo, qui sexcentas plagas accepit.

Sexcuplus, vide Sescuplus.

Sexdecies, adverbium. Sedecim vicibus. $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\delta\epsilon\kappa\alpha\iota\varsigma$. GAL. Seize fois. ITAL. Sedeci volte. GERM. Sechzehnen mahl. HISP. Dies y seis vezes. ANG. Sixtene tymes. Plin. lib. 6. c. 29. Sebusus ab Aegypti extremis sexdecies centena LXXV. M. passuum.

Sexennis, e, $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\epsilon\upsilon\varsigma$, quod est sex annorum. Plautus Pœnul. inde surreptus ferè sexennis. Plin. lib. 8. cap. 32. Indicia quoque ætatis in illis gerunt, singulos annis adjicientibus ramos usque ad sexennes. de cervis.

Sexennium, ij, $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\epsilon\upsilon\alpha$. Tempus sex annorum, apud Ciceronem 1. de divinat. Quod quidem sexennio post Veios captos factum esse vidimus.

Sexies, adverbium, Sex vicibus. $\xi\kappa\epsilon\upsilon\tau\iota\varsigma$. GAL. Six fois. ITAL. Sei volte. GERM. Sechsh mahl. HISP. Seis vezes. ANG. Sixe tymes. Liv. 4. ab Urbe, Veientem hostem sexies victum pertimescant. Col. lib. 5. cap. 1. Hoc sexies ducendum est, quoniam sex latera sunt.

Sextans, tis, vide Sestans.

Sextus, a, um, ultimus, sive unus ex sex. $\xi\kappa\tau\omicron$ schischschib, $\xi\kappa\tau\omicron$. GAL. Sixième. ITAL. Sesto. GERM. Das sechst. HISP. Cosa sexta en orden. ANG. The sixte. ut, Sexta ætas. Sextum Angiportum. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Hoc est, sextum à porta Angiportum. Ovid. 6. Fast. Qua duo mixta, simul sextis quicunque Calendis Ederit, huic ladi viscera posse negant.

Sextum Consul, ut Tertium Consul. Cic. in Pison. Qui C. illi Mario fortissimo viro & Consuli, & sextum Consuli, & ejus invictis legionibus, ne armis confingeret, cedendum esse duxit.

Sextarius, dicitur sexta pars congiij, quæ mensura apud antiquos tam liquidis, quam aridis serviebat. Caput autem sextarius cotulas binas, quæ & heminae dicuntur. Sextarius vini. 37 logh. Liv. 7. ab Urbe, Iisdem militibus legiones libras farris, & sextarios vini contulerunt. Ducere sextarium, est ebibere. Juvenal. Satyr. 7. de quo sextarius alter Ducitur ante cibum, ravidam facturus orexim.

¶ Sextarius aquæ. Cic. 2. Offic. Si emere sextarium aquæ mina cogere. Sextarius olearius. Cato c. 13. Sextarium, rij, vas sextarij, id est, heminarum duarum capax.

Sextilis, mensis, qui nunc Augustus. Sic autem dicebatur, quod sextus esset in ordine mensium à Martio: à quo Romani annum auspiciabantur. Horat. 1. Epist. 11. Per brumam Tiberis, Sextiliu mense caminus.

¶ De hoc mense ita Suet. in Augusti vita, cap. 30. Annum à D. Julio ordinatum, rursus ad pristinam rationem redegit: in ejus ordinationem Sextilem mensem è suo cognomine nuncupavit, &c.

Sextilia, a, uncia pars sexta, quatuor continens scrupula, hoc est, assis partem LXXII. Cic. pro Cæcili. Facit hæredem ex deunce & semuncia Cæcinnam: ex duabus sextulis M. Fulcinium libertum superioris Yiri, Ebutio sextulam aspergit, hoc est, hæreditatis totius partem

LXXXII. Colum. lib. 5. c. 1. Pars LXXXII. pedes cccc. hoc est, sextula, in qua scrupula quatuor,

Seni, a, a, iex. $\xi\tau\omicron$ schischschah. $\xi\tau\omicron$ ai $\xi\tau\omicron$ $\xi\tau\omicron$. GAL. Six. ITAL. Sei. GERM. Je sechsh. HISP. Seys. ANG. Sixe. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Cum senis manibus, genere Geryonaco (de coquis.) Cic. 4. Verr. Ab isto & præco qui voluit istum ordinem pretio mercatus est, & pueri annorum senum, septenumque denum Senatorium nomen nundinati sunt. Anni decies seni, id est, sexaginta. Ovid. 5. Fast.

Senarius, a, um, quod constat sex rebus. $\xi\tau\omicron\alpha\delta\iota\varsigma$. GAL. De six. ITAL. Di sei. GERM. Das sechsh hatt. HISP. De seys. ANG. Of sixe. Ut senarius numerus, $\xi\tau\omicron\alpha\delta\iota\varsigma$. Hinc senarij versus, qui & senarioli dicti sunt, à sex pedibus. Cic. lib. 5. Tusc. Tenebam enim quosdam senariolos, quos in ejus monumento esse inscriptos acceperam, qui declarabant in summo sepulcro sphæram esse positam cum cylindro.

Sextius Caballus, scurra fuit insignis, Martialis ætate, qui à calcitrata nomen accepit. Martial. lib. 1. Qui Galbam salibus tuis, & ipsum Posses vincere Sextium Caballum.

Sextianus, a, um, ad Sextium pertinens.

Sextus, $\xi\tau\omicron$. Philosophus Chæronensis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit M. Antonini Imperatoris, de quo Julius Capit. Audivit & Sextum Philosophum Chæronensem.

Sexus, us, masc. gen. Maris & feminae discrimen. $\xi\phi\omicron\sigma\upsilon\varsigma$. GAL. Sexe. ITAL. Sesso, natura. GERM. Geschlecht natur. bismuss/als durch die der man vom weib vndercheiden vurt. HISP. Sexo, miembro por do discerne quian es hembra ò macho. ANG. A kind or sexe. à Græco $\xi\tau\omicron$, ut Festus existimat, quod habitum significat. Plin. de viris illustribus. Ad quos quum utriusque sexus multitudo venisset, dato suis signo, virgines raptæ sunt. Col. lib. 6. cap. 24. Certis signis comprehendere licet quem sexum generaverit. Cic. 1. de invent. Hominum genus in sexum consideratur, an virile, an muliebre sit. Mentiri sexum. Col. in præfat. lib. 1. Attonitum miramur æstus effeminatorum, quod à natura sexum viris denegatum muliebri motu mentiantur, decipiuntque oculos spectantium. Antiqui, Sexus, neutro genere efferebant: quod post Nonium etiam Priscianus annotavit. Plaut. Rud. Virile sexum nunquam habui ullum. Varro lib. 1. de Analogia, Sexus utrum virile, an muliebre, an neutrum sit. Salustius lib. 2. Historiarum, ut citat Nonius. At Metellus in ulteriorem Hispaniam post annum regressus, magna gloria concurrentium undique virile ac muliebre sexus per vias & tecta omnium visabantur.

S I.

Si, conjunctio est conditionalis. $\xi\tau\omicron\iota\mu$. $\xi\tau\omicron\iota\mu$, $\xi\tau\omicron\iota\mu$, $\xi\tau\omicron\iota\mu$. GAL. Si quis que, jacoit que. ITAL. & HISP. Se, si. GERM. Wan/so. ANGL. Gif or if. Cic. Attic. lib. 6. Moriar si magis gauderem, si id mihi accidisset. Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Si possum hospitium nancisci. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Nam servus meus si esses. Idem Men. sc. 1. a. 1. Si acum quæres, acum invenisses. Idem Mil. sc. 6. a. 4. Si post hanc diem mutivero, dato me excruciatum. Idem Aul. sc. 4. a. 1. Te si non dedito elinguendam, me castrandum loces, &c. Jungitur etiam indicativo. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Si indicium facio, interij, Si taceo, interij tamen. Ibidem, Si falsò insimulas, perieris: Si verum est, perieris. Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Si credis, numo; Si non, ne mina quidem. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Si herus mihi es. Idem Asin. sc. 3. a. 2. Ohe, Si quid audis. Idem Milit. Mulier, si qua es mala. Item, si quid vis, nuncia. Item in Curc. sc. 3. a. 5. Si potis sum hanc rem componere, &c. Ponitur interdum pro Utinam. Virg. lib. 6. Aeneid. Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus Ostendat.

¶ Interdum pro, postquam. Terent. in Phorm. Herus si redierit, morendum usque in pistrino. Nonnunquam pro, quis, seu siquidem: ut sit confirmantis. Plaut. in Amph. Si similem rem ipse in legem jussit esse Iupiter. Virg. lib. 1. Georg. vestro si munere tellus Chaoniam pingui glandem mutavit arista.

Idem alibi, Si concessa peto. Et rursus, Si qua est celo pietas. Vbi Servius, Si, exponit pro siquidem: in qua significatione ferè indicativum exigit, quum alioqui subjunctivo sapientius jungatur: quem tamen modum etiam tunc invenitur habere, quum meram conditionem importat. Terent. in Andr. Si illum relinquo, ejus vitæ timeo. Ibid. Si id facis, hodie postremum me vides. Ponitur, si, aliquando pro, quavis, et si, sive etiam: idque indifferenter cum indicativo, aut subjunctivo. Idem in Eunuch. Nam si ego digna hac contumelia sum maxime, hac tu indignus, qui faceres tamen. Plaut. in Mercat. Decem vocasset si ad cœnam summos viros, nimium opsonavit. Aliquando pro, an. Terent. in Heaut. Visam si domi est. Cicero de divin. Dicitur si pascuntur aves. Aliquando subauditur si. Plinius junior. Deditis huic animo par corpus, fecisset quod optabas. Cic. de natur. deor. Roges me, quid sentiam, nihil respondeam, id est, si roges. Si est ut admiserit, id est, si admisit apud Terentium.

Si, interjectio est silentis. Diomedes lib. 1. Grammat.

Sialis, $\sigma\iota\alpha\lambda\iota\varsigma$, avicula. Item piscis blennus.

Sialochi, $\sigma\iota\alpha\lambda\omicron\chi\iota$. Dicuntur qui inter loquendum unâ cum verbis salivam expuunt, $\sigma\iota\alpha\lambda\omicron$ enim Græcis dicitur spuma, vel saliva ex ore emissa.

Siambs, $\sigma\iota\alpha\mu\beta\iota\varsigma$, insula est in Oceano Britannico. Auctor Plinius lib. 4. cap. 16.

Sibaris, vide Subaris.

Sibde, $\sigma\iota\beta\delta\epsilon$, Caria oppidum Halicarnasso ab Alexandro Magno attributum. Plin. lib. 5. c. 29.

Sibilus, i. Sonus exilis qui fit ore, compressis dentibus & parum ductis labris. $\xi\tau\omicron\pi\omega$ scherekah. $\sigma\upsilon\beta\iota\lambda\iota\sigma$, $\xi\tau\omicron\pi\omega$. GAL. Siblement, ou sifflement, sifflet. ITAL. Sibilo, subbio, zuffolo. GERM. Ein pfeiff des munds. HISP. El silvo. ANGL. Whistling or hissing. Colum. lib. 2. Sibiloque allecari, quod libentius bibant. Liv. 5. bell. Pun. Vbi jam eò consuetudinis adducta res est, ut quocunque noctis tempore sibilo dedisset signum, porta aperiretur. Solebat autem populus Rom. in concione & theatro, si quid non placeret, sibilo ostendere.

dece. Hinc illa Cicerois, sibilis convicio explodere, sibilis confecta-
ri: itemque sibilum metueret, pro Rose. Com. Qui posteaquam a sce-
na non modo sibilis, sed etiam convitiis explodebatur. Idem in Pis.
Da te populo, committe ludis, sibilum metuis, &c. ¶ Dicitur etiam
in neutro genere Sibilum, Ovid.

Sibila dant, sanieque vomunt.

Corā. Sever.

Et sua concordans dant sibila clara dracones.

Sofipater lib. 1. Transfertur etiam in sonitum venti leniter flantis.
Virg. 5. Eclog.

Nam neque me tantum venientis sibilus Austri.
Nec percussa juvant fluctu tam littora.

Sibillus, a, um, adjectivum, sibilans. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ. οὐπιτῆρας, οὐπιτῆρας, οὐ-
πιτῆρας. GAL. Siffiant, qui siffle. ITAL. Chi zuffola. GER. Pfeiffend. HISP.
Aquel que sifva. ANG. That whoisteth or hisseth. ¶ ut, Ora sibila, pro
sibilanti, inquit Servius. Virg. lib. 2. Aeneid.

Sibila lambebant linguis vibrantibus ora.

Sibila colla. Idem 3. Georg.

cape, robore pastor,

Tollentemque minas, & sibila colla tumentem

Deije.

Sibilo, as, Sibilum edo. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας, σφύλλω. GAL.
Siffler, siber. ITAL. Zuffolare, sibilare, sischiare, subbiare. GER.
pfeifen. HISP. Silvar. ANG. To hiss or whistle. ¶ Cic. ad Attic.
lib. 2. Populares isti jam etiam modestos homines sibilare docue-
runt. Ovid. 4. Metam.

quotiesque aliquot parat edere quastus, Sibilat.

Virg. 11. Aeneid.

Arrectisque horret squamis, & sibilat ore.

Horat. 1. Serm. Satyr. 1.

populus me sibilat: ac mihi plaudo

Ipse domi, simul ac nummos contemplet in arca.

¶ Hujus composita sunt, Assibilo, & Exsibilo: quorum significata
suis locis explicuimus.

Sibus veteribus erat callidus, & acutus. πωυπυ. Festus.

SIBYLLA, Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GAL. Sibylle, propheteffe. ITAL. Sibilla.
GERM. Ein weyffagerin, sibyll. HISP. Sibylla, propheteffa. ANG. Sibylla,
a propheteffe. ¶ Plautus Pseud. sc. 1. a. 1. Has nisi Sibylla legerit, inter-
pretari alium reor neminem. Virgo fatidica ab enuntiandis deorum
consilii dicta. omnes enim deos vocant Aoles: βαυλλῆν autem Græci
omnes dicunt, quod nos sententiam, sive consilium. Hieronymus
contra Iovinianum. Quod si Aolici sermonis genere Sibylla οὐοὐδλῆ
appellatur, rectè consilium Dei sola scribitur nosse virginitas. Si-
byllas decem fuisse scribit Varro, Prima fuit Persica, secunda Liby-
ca, tertia Delphica, quarta Cumæa in Italia, quinta Erythræa, sex-
ta Samia, septima Cumana Amalthea nomine, octava Hellepon-
tiaca, nona Phrygia, decima Tyburtina nomine Albunea. Vide plu-
ra de his apud Suidam.

Sibyllinūs, adjectivum, quod est Sibyllæ, vel quod à Sibylla factum
est. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GAL. De Sibylle, Sibyllin. ITAL. Di Sibilla, Sibillino.
GERM. Sibyllinisch, von einer Sibyllin oder weyffagerin. HISP. Di Si-
bylla. ANG. Of Sibylla. ¶ Cicero de Arusp. resp. Ne hoc quidem tibi
in mentem veniebat Sibyllino sacerdoti, hoc est, ei cujus erat sibyl-
linos libros aperire, & proferte, si quando varicinium aliquod peren-
dum erat. De librorum Sibyllinorum origine prodidit Gellius lib.
1. c. 19. Anum quandam ignoram, quæ Sibylla Cumana credità
fuit ad Tarquinium Priscum regem novem libros attulisse, ac pro
eis trecentos poposcisse Philippeos, regèque aspernante pretij
magnitudinem, in conspectu ejus tres libros exussisse, & pro re-
liquis idem pretium postulasse, cùmque à rege velut delira irride-
retur, tres præterea alios combussisse, nihilque minus pretij pro
tribus petiisse, regemque mulieris constantia commotum, tres il-
los libros trecentis Philippeis comparasse, jussisseque eos libros in
Capitolio religiosissimè asservari; & de rebus dubiis à Quindecim-
viris velut oraculum consuli. Hos libros Scilico, quum adversus
Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, exussit.
De quo Rutilius,

Ne tantum patriæ faveret proditor armis,

Sancta Sibyllina fata cremavit opis.

Suetonius in August. cap. 31. Quicquid fatidicorum librorum Græ-
ci Latineque generis, nullis vel parum idoneis auctoribus vulgò
ferebatur, supra duo millia contracta undique cremavit: ac solos
retinuit Sibyllinos; hoc quoque delectu habito: condiditque duo-
bus forulis auratis sub Palatini Apollinis basi.

Sibynæ, sic Illyrij vocant telum venabuli simile. Ennius, apud Fest.
Illyrij restant siccis sibynisque fodentes.

Hæc Festus. Et apud Gellium, ubi Scibona, legend. Scibyna.

Sibyrtus, πωυρ, oppidum Cretæ: ut ex Polybij sententia tradit Steph.
Gentile est Sibyrtius, σιβυρῆς.

Sic, adverbium est similitudinis, Ita, hoc, vel eo modo. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας.
GAL. Ainsi, pareillement. ITAL. Si così, in tal modo, in tal guisa.
GERM. Alsoja. HISP. Assi en tal manera. ANG. So, evensò. ¶ Virg. 2.
Aeneid.

Non sic aggeribus ruptis quum spurcus amnis

Exit.

Cic. lib. 16. Epist. Apud eum sic fui, tanquam domi meæ. Plaut. Most.
sc. 2. a. 2. Insanire estis? Quidum? Sic quia foris ambulatis. Idem
Pseud. sc. 3. a. 1. Nolo bis iterare, sat sic sunt longæ fabulæ. Ibid.
sc. 2. a. 5. Sic sine modo. Ibid. sc. 5. a. 1. Iam sic sino, iratus sat. Aut.
sc. 5. a. 3. Nunc sic sinam. Ibid. sc. 1. a. 2. Quid ais? C. Sic sum, ut
vides. Idem Men. sc. 3. a. 2. Sine fores sic: operiri nolo, &c. ¶ Ali-
quando responsiva est particula, affirmandi vim habens, quemad-
modum & Etiam. vai. Cic. 4. Philipp. Visme igitur te inspiciam à
puero? Sic opinor. Sic apud Plaut. Pseud. sc. 3. a. 2. Sed profectò hoc
sic erit ¶ Quandoque optandi Virg. 10.

Sic pater ille deum faciat, sic magnus Apollo.

¶ Est & conjunctio illativa, idem valens quod, igitur. Cic. 4. Tuscul.

Sic tot simul virtutes continentia, gravitatis, justitia, fidei de-
fecerunt. ¶ Nonnunquam capitur pro, valde: Apuleius, Nec ego re-
bar sic multorum id opus dierum esse. ¶ Duplicatur etiam majoris
expressionis. Virg. 4. Aeneid.

— sic sic jurat ire sub umbras.

¶ Aliquando demonstrativum est. Terent. in Eunuchis, Ego limis
aspecto sic per stabellum clanculum, &c. ¶ Ponitur aliquando pro,
tam. Plaut. in Trin. Nil sic celere est neque volat. ¶ Sic quia, Idem
Most. sc. 2. a. 2. Insanire estis? Quidum? Sic quia foris ambulatis.
Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Ex tua re non est. B. Quidum? P. Sic quia
Si ego emortuus sim, &c. ¶ Sic datur: Minantis, ferientis, an-
te vel post ultionem & castigationem insultantis sermo est: ut
apud Plaut. Men. sc. 2. a. 4. bis: Sic datur: Clanculum istæ flagi-
tia facere censebas potesse te. Mox: Aufer manum. Sic datur Pro-
perato absente me comesse prandium. (Sunt verba uxoris virum
increpantis & ferientis ob comestum ea absente prandium.) Idem
Pseud. sc. 2. a. 1. Item, Sic datur: Si quis herum servus spernit.
¶ Pro, tam facile, Idem Ibid. sc. 3. a. 1. Qua opera sic credam tibi, &c.
¶ Sic, producitur passim apud Poetas: à Martiale tamen Epigr. 44. lib.
2. correptum legitur.

Siccine, adverbium interrogantis est pro, an sic. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GAL. Est-il ain-
si? ITAL. E così? GERM. Also? der gestalt? HISP. Es assi? es en tal
manera? ANG. Is it so? ¶ Plautus, Siccine tu illam? Siccine nos
habes ludibrio omnes? Idem Asin. sc. 2. a. 1. Siccine hoc fit? Foras æ-
dibus me ejici. Idem Curs. sc. 4. a. 4. Siccine os mihi esse sublitum?
Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Siccine mihi bene merenti gratia refertur?

SICĀ, æ, genus gladij brevioris, quasi seca, à secando. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας.
GAL. Vne dague, ou un poignard. ITAL. Daga, daghetta.
GER. Ein dolch, oder dergleichen kurz gewehr, HISP. Daga d cuchillo
secreto para matar. ANG. A litle hanger or sword. ¶ Cic. 3. in Catili-
nam. E quibus ille maximum sicarum numerum, & gladiatorum
extulit, Ibidem, Non enim jam inter latera nostra sica illa versabi-
tur: non in campo, non in foro, non in curia, non denique inter
domesticos parietes pertimescemus. Idem 3. de nar. deor. Cum hæc
quotidiana, sica, venena, pecularus, &c. Suet. in Calig. c. 32. Mir-
millionem sica ferrea confodit.

SICŪLĀ, diminutivum. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GAL. Vne petite dague, un petit
poignard. ITAL. Daghetta. GER. Ein dölchlin, dägelin. HISP. Pequeña
daga. ANG. A litle hanger or sword. ¶ Plaut. in Rud. Post est sicula
argenteola, & duæ connexæ maniculæ.

SICĀRIŪS, ij, qui sica, id est, gladio hominem interfecit, vel sicam male-
ficij alicujus gratiā, gerit. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GAL. Un
brigand, ou meurtrier, un assassin. ITAL. Homicida, assassino. GER. Ein
todtschleger, oder der ein dolchen oder kurz wehr tregt einem heimlich zu-
ferggen: ein riphyaner. HISP. El que tiene tal cuchillo pequeño escondido
para matar. ANG. A murtherer, thal killeth with a litle hanger or
sword. & Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. quicumque eadem telo quocumque com-
miserit. Cic. pro Rose. Amer. Vetus videlicet sicarius, homo audax,
& sæpè in cæde versatus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4.

Quod machus foret, aut sicarius aut alioqui Famosus.

SICĀMBRĪ, Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GERM. Die Westphalen, etlich deutens Geldern. ¶
Populi Germaniæ, Menapii finitimi, ad utramque Rheni ripam
habitantes: quorum meminit Strabo lib. 4. Hi crines natura fla-
vos habent quos crescere sinunt, & artificio quodam intorquent.
Martial. lib. 1.

Crinibus in nodum torvis venere Sicambri.

Eruditi eos esse judicant, quos hodie Geldrenses vocamus: quan-
quam videntur olim latiores fuisse Sicamborum, quàm hodie sint
Geldrensiū termini.

SICĀNI, Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας, populi Hispani, à fluvio Sicari, sive potius Sicori, dicti,
de quo Lucanus,

Hesperios inter Sicoris non ultimus amnes.

Hi duce Siculo exclusi Aboriginibus, Italiam tenuerunt: ipsi-
que postea ab ipsis pulsi, quos antè pepulerant, insulam vici-
nam Italiæ occupaverunt, & eam Sicaniam à suo nomine nuncu-
paverunt. Hujus dictionis syllaba, cā, indifferenter ponitur. Virg.
lib. 3. Aeneid.

Sicano prætexta sinu jacet insula contra.

Silius lib. 23.

Sydera Eliseis aderat gens Sicana vocis.

SICANIĀ, Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GERM. Die Insel Sicilia. ¶ Dicta est insulæ Siciliæ quæ-
dam pars, in finibus Agrigentinis, ut ex Apollodori sententia tradit
Stephanus, qui & Sicaniū amnem iisdem in locis collocat. Sed &
insula quandoque tota, Sicania dicta est: à Briarei Cyclopi filio Si-
cano: vel à Sicanis populis, qui primi eam insulam incoluisse ferun-
tur, qui tamèn non sunt indigenæ, sed Hispani.

SICĀRIS, fluvius Hispaniæ Tarraconensis, non procul ab Ilerda fluens,
juxta quem Cæsar Africanij & Petreij exercitum siti ad deditio-
nem compulit. Lucan. lib. 1.

Hesperios inter Sicaris non ultimus amnes.

Alij tamèn hunc fluvium Sicorim malunt appellare, per quartatā
vocalem in media syllaba.

SICĀRIŪS, vide Sica.

SICĀ urbs Numidiæ, Romanorum colonia, apud Plin. lib. 5. c. 3.

SICCINE, vide Sic.

SICCŪS, a, um, Aridus, sine humore. Ἰσχυρὰ σκαρὰκ οὐπιτῆρας. GAL. Siccus. ITAL.
Secco, sutto, arido, asciutto. GERM. Gans; trucken; dürr. HISP. Secco, ANG.
Drye. ¶ Virg. lib. 5. Aeneid.

Summa petis scopuli, siccaque in rupe resedit

Idem 1. Georg.

Et sola in sicca secum spatatur arena.

Ovid. lib. 3. Amor. Eleg. 5.

At tibi pro meritis opto, non, candide torrens,

Sint rapidi soles, siccaque semper hyems.

Senec. Epist. 63. Nec sicci sint oculi, nec fluant. ¶ Panis siccus. (2
sine opsonio.) Idem Epist. 84. ¶ Per translationem ponitur pro exer-
citio, quod etiam Nonius annotavit. Nam exercitij vehementia
sudantes,

fudantes, corpus siccamus. Lucil. lib. 26. Quum studio in gymnasio duplici corpus siccalem pila. ¶ Item pro continente, sobrio. X. Madidus, ebrius. Plaut. *Asin. sc. 2. a. 5.* Siccum, frugi, continentem, amantem uxoris, maxime. Idem in *Pseud. sc. 2. a. 1.* vini modò cupidæ estis, Eo vos vestros panticæque adeò madefacitis, quum sim ego hic siccus. ¶ in sicco, id est, extra aquam. Plin. lib. 8. c. 8. Non reversum in maria, atque in sicco expirasse. Virg. lib. 1. *Georg.*

— *cumque marina In sicco ludunt fulica.*
Siccè, adverbium. ἕξωτος. GAL. Seichement. ITAL. Seccamento. GER. Truce / mie truckne. HISP. Secamento. ANG. Dryeli, voitbout humour. ¶ Colum. lib. 6. cap. 12. Ut sicca stabuletur. Dicimus per translationem, Sicca dicere, ut jejune dicere. Cicer. in *Orat.* Id verò definant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Atticè dicere, id est, quasi sicca, & integrè, & amplè, & ornate, & copiosè.

Siccificus, ἕξωτος. Macrobius *Saturn. lib. 7. c. ult.* xri vis quædam remedialis & siccifica.

Siccitas, atis, & Siccitudo, inis, Ariditas. X. Humilitas, יבשות *jebesheth* צרה *choreb.* ἕξωτος. GAL. Seichereffe. ITAL. Sicchè, sechezza. GERM. Truckne/dürre. HISP. Sequera, sequedad. ANGL. Dryness. ¶ Columell. lib. 2. Si verò tepor cæli, siccitasque regionis suadebit, Februatio statim profcindendi sunt. Cæf. 4. bell. Gall. Qui quum propter siccitates paludum, quò se reciperent non haberent, &c. Cicer. 2. de natur. deor. Neque enim flumine conturbor inaniam verborum, nec subtilitate sententiarum, si orationis est siccitas. ¶ Ponitur aliquando pro firmitate, interprete Nonio. Cicer. in *Catone Majore*, cummam esse in eo corporis siccitatem. Item pro vacuitate pravi humoris & pituitæ. Idem 5. *Tusc.* Varro apud *Nonium Victor. c. 15. lib. 10.*

Sicco, as, quod humidum erat siccum reddo. יבשתי *ibbesch* חכה *hecherib.* ἕξωτος. GAL. Secher. ITAL. Seccare. GER. Trucknen/truckenmachèn. HISP. Secar. ANG. To drye or mak drye. ¶ Colum. lib. 2. Si humidus erit, abundantia uliginis antè siccetur fõllis. Plin. lib. 8. c. 24. Mergit se limo sapius, siccatque sole. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

— *Sic madidos siccat Venus uida capillos.*
Quintilianus, Siccare frontem sudario. Gell. cap. 14. lib. 15. Siccare cruorem & detergere, &c. Virg. 4. *Æneid.*

— *atque avros siccabat veste cruores.*
Ibidem lib. 10.
*Interea genitor Tyberini ad fluminis undam
Vulnera siccabat lymphis, corpusque lavabat
Arboris acclivis trunco.*

Ovid. 8. *Metum.*
— *lacrymas siccaverat ardor.*

¶ Sicco item aliquando pro, exhaurio & ebibo. Horat. *Serm. satyr. 6.*
*Siccet inaquales calices convivæ solutus
Legibus insanis.*

¶ Hujus composita sunt, Assicco, quod est valde sicco. Plin. lib. 8. c. 24. Ea quum spicas ediderint, prius quàm semina hient æstibus, manu carpuntur, & suspensa in sole quum assiccaverint, reconduntur, atque ita reposita perennat ævo diutius, quàm cætera. Absicco, idem quòd exicco. ἕξωτος. Idem, Plurimum refert non absiccato succo finum vires continere, & assiduo macerari liquore. Desiccò, Exicco, vide suprà suis locis.

Siccesco, scis, à Sicceo, es, Siccus fio. יבשתי *jabesch* חרה *charab.* ἕξωτος. GAL. Seicher, devenir sec. ITAL. Seccarsi. GERM. Trucken werden. HISP. Secarse, hazerse seco. ANG. To waxe drye. ¶ Plin. lib. 18. c. 34.

Aquilonem prænnuntiat terra siccescens repente: Austrum, humescens rore occulto. Colum. lib. ult. Fœnum Græcum vetere vino macerato, deinde in sole exponito, aut in furno, ut siccescat. ¶ Hinc Assiccesco, siccus & aridus fio. Idem ibid. In muria luere oportet, & expressos in cratibus pendere dum assiccescent.

Siccoculus, adjectivum. ἕξωτος. Plaut. in *Pseud.* Genus nostrum semper sicoculum fuit. Nomen videtur à Plauto fictum, pro eo quod est siccis oculis, id est, nec lippis, nec lacrymosis.

Siccaneus, a, um, quod est naturaliter siccum, vel quod nullo humore irriguum, vel aspersum est. ἕξωτος. GAL. Sec de nature, qui n'a pas grand humour. ITAL. Secco di natura. GERM. Trucken oder dürr von natur. HISP. Cosa seca, de sequedad. ANG. Drye of the avoin nature, that hat no springes to water it. ¶ Colum. lib. 1. c. 17. Ejus prati animadvertimus duo genera, quorum alterum est siccanicum, alterum riguum. Idem cap. 2. De siccanicis & irriguis non comperimus utra numero vincant.

Siccanus, idem. Plin. lib. 16. cap. 17. de ulmorum generibus, Italia attrineas vocat excelssimas, & ex iis siccanas præfert, quæ non sint rigua. Rem ipsam exponit idem Plinius.

Siccuth, nomen idoli.

Sicellon, ψύλλον Dioscoridi, herba est, quæ aliò nomine pulicaris dicitur à semine pulicis similitudinem referente. Vide Plin. lib. 25. c. 11.

Sicelis, vide Sicilia.

Sicemus, σίκημος ἢ σίκημος urbs Arabiæ: inde Sicemij, & Sicemitar. Steph.

Sicendus, lacus est Thessaliæ, mutas habens ranas: quæ tamen aliò translatae fiunt vocales. Autor Plin. lib. 8. c. 38.

Sicenus, i, σικίνος, insula est non procul à Creta, ante OEnoë appellata. Autor Strab. lib. 10. Vide infra, *Sicyrus.*

Sicera, α, שכרה *schechar* σικίρα. ANG. Sider, drink made of apples. ¶ Omnis potio apud Hebræos, quæ inebriare potest (ut scribit Hieronymus ad Nepotianum) sive illa frumento conficiatur, sive pomorum succo: sive favi decoquantur in dulcem & barbaram potionem, aut palmarum fructus exprimantur in liquorem, coacti sive frugibus aqua pinguior coloretur.

Sichæus, σιχαιος filius fuit Philisthenis, sacerdos Herculis, & maritus Didonis, à Pygmalione juxta aras, incautus ob auri cupiditatem interfectus: ut est apud Virg. lib. 1. *Æneid.*

— *Hic coniux Sichæus erat ditissimus ægri, &c.*

Sichem, σικίμη filius Chanaam, qui civitatem sui nominis ædificavit in Phœnice, quæ Siden à Græcis appellata est.

Sicila, simila, scalptum librarium, sutorium. Casaub.

Sicilio, is, ui, tum. Verbum est proprie ad prata pertinens, quæ tunc siciliri dicuntur, quum ea quæ prima sectione relicta sunt à scenis fecis, iterata sectione demeruntur. ἡ χορὴν δὸν λαμβανόμενον κέρτα. GAL. Resaucher, couper & recueillir ce que les faucheurs ont laissé à faucher. ITAL. Segaro la cose mai segato. GERM. Nachhin abmähen was die mäder haben stehen lassen. HISP. Segar la sgu. un vez el prado. ANG. To cut againe that was not well cut before, as grass in meadows. ¶ Plin. lib. 18. c. 28. Prata quoties secta sunt, sicilire oportet: hoc est, quod scenis feces præterierunt secare. Varr. lib. 1. de rust. c. 29. Quo factò sicilienda prata, id est, falcibus consecanda, quæ scenis fecæ præterierunt, ac quasi herba tuberosum reliquerunt campum: à qua sectione arbitror dictum sicilire pratum. Colum. lib. 2. c. 27. Prata sicilire.

Sicilimentum, i, herba sicilitione resecta, id est, ea quæ à scenis fecis prima sectione relicta, iterata sectione demeruntur. ἡ δὸν λαμβανόμενον κέρτα σικίρα. GAL. Ce qu'on recueille en un pré apres les faucheurs. ITAL. Ezzo segare un prato mal segato. GERM. Das gras so im nachmeyer abgehawen wirt. HISP. Aquello que entonces se siega. ANG. That is cut or mowed asier it was cut before. ¶ Cato c. 5. Item fœnum cordum, sicilimenta de prato demito, eaque arida condito.

Sicilia, σικιλία, Tyrheni maris insula, à Thucydide Sicania dicta, à pluribus Trinactria, quòd tria habeat promontoria. Patet in circuitu, ut ex Agrippæ sententia tradit Plin. d. c. x. i. m. pass. ¶ Die Insel Sicilien im Mittelmeer nahe bey Italien gelegen. ¶ Olim agro Bratio creditur adhæsisse, posteaque interfuso mari avulsa m. d. pass. freto, juxta columnam Rhegiam. A quo dehiscendi argumento, Rhegium Græci nomen dedere oppido. Quin & insula ipsa inde nomen creditur traxisse, quasi Sicilia, id est, resecta. Virg. lib. 3. *Æneid.*

— *Hæc loca vi quondam & vassa convu sa ruina
(Tantum avi longinqua valet mutare vetustas)
Dissiluisse ferunt, quum protinus utraque tellus
Una foret.*

Eadem & Triquetra à quibusdam appellatur, à figura trianguli, etjus unus angulus, qui in Meridiem vergit, Pachynus dicitur: alter, Pelorus, qui ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis passibus distat: tertius Lilybæus, qui Carthaginem maxime spectare videtur, quemque ab Africæ littoribus c. x. millibus passuum distare prodiderunt. Hæc ab Oriente, & Occidente, Septentrionèque Tyrreno mari, à Meridie Africæ alluitur. Patet in longitudinem à Peloro usque ad Pachinum millia passuum centum octoginta septem, in latitudine centum octogintanovem. Sicaniam autem dictam putant à Sicaniis Hispaniæ populis, qui ducæ Sicano primùm in Italiam venisse feruntur. Solinus autor est, Siciliam primùm Cycloperum sedem fuisse, iisque extinctis, Æolum insulam occupasse. Unde Virg. 3. *Æneid.*

— *Ignarique via Cycloperum allabimur oris.*
Idem lib. 11.

— *Ænaos vidit Cycloperas Ulysses.*
De hac Diodorus scribit, Sicilia optima insularum omnium, antiquitate rerum cæteras antecellit: In ea sunt Panormus, Catania, Syracusæ undecima Olympiade conditæ. Plaut. *Men. sc. 4. a. 2. & sem. a. 5.* Syracusis natus in Sicilia, &c. Præterea Messana, Eryx, & Leontium Gorgiæ rhetoris patria. Ibi Arethusa fons, Eryx & Ætna montes. In ea Comædia primùm creditur inventa. Viros genuit illustres complures, ex quibus satis fuerit hic nominare Dionem Platonis auditorem, & Archimedes insignem Mathematicum.

Sicellis, idis, σικελίς, patronym. fœm. forma Græca à Sicilia deductum. Virg. 5. *Eclog.*

— *Sicelides Musa, paulò majora canamus.*

Sicilienses, dicuntur qui alibi orti, in Sicilia versantur σικελιώται.

Siciliensis, se, possessivum à Sicilia deductum. Cicero 2. *Verr.* Et quoque negotio fisci Sicilienses minabantur. Fretum Siciliensiq apud eundem 2. de natura deorum, Quæstura Siciliensis, apud eundem in *Epist.*

Sicilliso, as, loquor lingua Siculorum, quorum sermo adeò corruptus fuit, ut abierit in proverbium. σικελίζω. GALL. Parler comme les Siciliens. ITAL. Parlare à modo di Siciliani. GER. Sicilisch reden. HISP. Hablar como los de Sicilia. ANG. To speak as the people of Sicilia. ¶ Plaut. in *Menach.* Non Atticissat, sed Sicillissat.

Siculî, σικελί, qui Siciliam insulam incolunt. Plaut. *Men. sc. 9. a. 5.* Siculus sum Syracusanus. Cic. in *divin.* Quum Quæstor in Sicilia fuisset, Iudices, itaque ex ea provincia decessisset, ut Sicilia omnibus diurnam, jucundamque memoriam mei nominis relinquerem. ¶ Siculum mare. ¶ Das eng Strudelmeer zwischen Sicilien und Italien. ¶ angustum atque anceps alterno cursu, modò in Tuscum, modò in Ionium pelagus influit, vorticofum, & Scyllæ ac Charybdidis sævitia inclytum. σικελή θάλασσα. Sicula tellus, pro Sicilia, Virg. 2. *Æneid.*

Sicilices, hastarum spicula lata, inquit Festus. Ennius, Incidit veles vulgò sicilicibus latis. Gellius. c. 25. lib. 10. Sicilices enumerat inter telorum genera.

Sicilicula, parvula quædam spicula, aut falcule, quæ in crepundiis interdum puerorum habebantur.

Sicilicum, i, Pars assis quadragesima octava, hoc est, scrupulæ sex, sive (quod in idem recidit) drachmas duas continens. ἡ σικίμη σικίλη. ἡ δὸν λαμβανόμενον κέρτα. Dictum Sicilicum, à sicilendo, id est, secando, quòd semenciam per medium secet. Neque solùm de ponderibus dicitur, verum etiam de mensuris. Plin. lib. 13. cap. 15. Quia in re non omitendum videtur, Tiberio principi mensam quatuor pedes sextante, & sicilico excedentem, tota verò crassitudine se. cunciali, operimento laminæ vestitam fuisse.

Sicimina, inquit Hieronymus, quidam interpretantur, genas arborum, quæ Palæstinæ nascuntur in campestribus, quæ si non vellicentur, amarissimas caryculas faciunt, & à culicibus corrumpuntur. σικίμη. Nobis autem (inquit) quia solitudo in qua morabatur Amos, nullam hujusmodi gignit arborem, magis videtur rubos

rudos dicere qui afferunt mora, & pastorum famem ac penuriam consolantur.
 Scinnum, cum unus canit singulari voce.
 Scinnium, saltationis Satyrica genus, teste Athenæo, à Scinno inventore (sive is Barbarus fuit, sive Cretensis) ita dictum: à quo & Satyri ipsi Scinnistæ appellantur. Gell. lib. 20. cap. 2. de Scinnistis loquens ait: Qui rectius locuti sunt Scinnistas, litera n, geminata dixerunt. Scinnium enim genus veteris saltationis fuit, Saltabundi autem canebant, quæ nunc stantes canunt. Posuit hoc verbum Lucius Accius poeta in Pragmaticis.
 Scinnista, qui scinnium canit, vel exercet. Gell. l. 20. c. 3.
 Scinnius Dentatus, strenuus bellator, qui ob ingentem fortitudinem, Achilles Romanus appellatus, est: Is centum & viginti præliis pugnavit: cicatricem averlam nullam, adversas quadraginta quinque tulit: coronis aureis octo donatus est. Triumphavit cum Imperatoribus suis triumphos novem. Vide Gellium lib. 1. cap. 11. & Plinium lib. 17. cap. 28.
 Scinnotyrbæ, modus quidam tibie in ridiculis. à scinnis & τυρβη, turba.
 Sida, segla, mensuræ genus. Gloss. vet.
 Siclus, ἡραχέλιος ἀργύριον. Apud Hebræos dicitur uncia: apud Græcos Latinisque quarta pars uncie est, & stateris medietas, drachmas duas appendens. Iosephus ait Hebræorum numisma esse, quatuor drachmas Atticas valens.
 Sicoris, Hispaniæ Tarraconensis fluvius, non longè ab Ilerda fluens, juxta quem Cæsar Afranium & Petreium Pompeianos duces siti ad deditionem compulsi. Lucan. lib. 5.
 Hesperios inter Sicoris non ultimus annus.
 Vulgò Segre.
 Sicrica, velum, quo fœminæ sacrificantes caput velabant. Rh.
 Sicubi, contactum, pro si alicubi. ἑστῆ. GAL. Si en quelque lieu. ITAL. Si in qualche luogo. GER. So etwan/wo etwan. HISP. Si en algun lugar. ANGL. If in any place. Liv. 3. ab Vrbe. Consul providere omnia, laudare fortes, increpare sicubi segnior pugna fuisset. Cic. 7. Verr. Atque hæc sicubi facta sunt, &c.
 Siculus, qui è Sicilia. Item impurus in sermone. Erat enim Siculorum lingua mixta ex Latina & Græca. Et stultus.
 Sicundè, adverbium de loco. Si ex aliquo loco, si alicunde. ἑστῆ. GAL. Si de quelque part, ou de quelque lieu. ITAL. Si de qualche luogo. GER. So etwan her. HISP. Si de algun lugar. ANGL. Il from any place. Cic. ad Attic. lib. 13. Sicundè potes eruere, &c.
 Sicut, & Sicuti, adverbia similitudinis sunt. ἑστῆ. GAL. Comme, ainsi que, ainsi comme. ITAL. Come si come. GER. Eben wie/gleich wie. HISP. Assi como. ANGL. As, like as. Plaut. in Rud. Quibuscum parva perit Athenis, sicut dixi. Idè Most. sc. 1. a. 1. Non omnes possunt olere unguenta exotica sicut tu oles, &c. Interdum tamen non res similes, sed diversas & plane contrarias denotant, & ita in priore membro ponuntur. Quintil. lib. 10. c. 1. Sed hæc eloquendi præcepta, sicuti cognitioni sunt necessaria, ita non satis ad vim dicendi valent, nisi illis firma quædam facilitas, quæ apud Græcos ἑστῆ nominatur, accesserit. Habent etiam venustatem, atque utilitatem magnam, quoties antecedentem sententiam annectunt cum sequenti. Plin. lib. 7. c. 19. Ferunt Crassum, avum Crassi in Parthis interempti, nunquam risisse, ob id Agelastum vocatum, sicuti nec fesse multos. Sicut, pro Tâquam. Cic. pro Rosc. Comædo. Qui postea quàm è scena non modò sibilis, sed etiam convitio explodebatur, sicut in aram confugit in hujus domum. disciplinam, patrocinium, nomen. Quintil. lib. 10. c. 1. Ennium sicut sacros vetustate lucos adoremus.
 Sicynus, insula est non procul à Creta, una Sporadam, antea Oenoë dicta, teste Plin. lib. 4. c. 12. A Strabone tamen & Stephano, Sicenus, ἑστῆ, appellatur.
 Sicyon, is, σικυών, urbs vetustissima Peloponnesi, non procul à Corintho, olim Ægialos dicta, à rege Ægialeo, qui totius ejus tractus imperium tenuit. Hanc Plin. lib. 36. cap. 4. metallicarum omnium officinarum patriam fuisse scribit. ἑστῆ in Achaia, nabe bey Corintho. Præcipue autem nobilitatam constat Occasionis simulacro à Lyssippo fabricato. Ab hoc oppido vicina regio, Sicyonia appellatur. Ex hac urbe ortus est Aratus ille, cujus in clarorum virorum catalogo meminit Plutarch. Vulgò Basilica. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Necessè est hodie Sicyoni me esse. Ibid. sc. 7. a. 4. Ex Sicyone. Idem Curt. sc. 1. a. 3. Catapultâ hoc ictum est mihi apud Sicyonem.
 Sicyonia, σικυονία, insula est in mari Ægeo, ex opposito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, ut refert Plinius.
 Sicyonius, a, um, ad Sicyonem pertinens.
 Sicyonium, calceamentum muliebre. Hesych.
 Sicyopepon. σικυονίπειπον, cucumeris genus, idem quod pepo.
 Sida, sive Side, es, ἑστῆ, Pamphiliæ urbs, teste Plin. lib. 5. c. 27. & Pompon. lib. 1. in descriptione Pamphiliæ. Sida item Danaï filia, à qua oppidum Bœotici Sida.
 Side, ἑστῆ, ἑστῆ, Græcis, Arbor punica & malum punicum. Est etiam alia arbor non omnino ei dissimilis apud Ægyptios vasculo ampliore & candidis membranibus obducto, quæ in lacu Orchomenio quoque est frequens, ut autor est Theophrastus. Ab hujus similitudine Martialis ridet calvum,
 Inter Spondaphorum Telesphorumque
 Sidem stare putabis Almyrodem.
 Vide in dictione Almyrode.
 Sideratio, Siderari, Sidereus, vide Sidus.
 Siderion, Heracleum, ἑστῆ, herba est ab Hercule inventa caule tenui, digitorum quatuor altitudine. flore puniceo, foliis coriandri, juxta amnes & lacus nascens, & omnia vulnera ferro illata sanans. Autor Plin. lib. 25.
 Sideritis, ἑστῆ, herba est foliis marrubij, sed longioribus, caulibus quadratis, palmæ longitudinem non multum excedentibus, gustu non injucundi, & subastringentis, in quibus per interstitia or-

biculata vertebræ, ut in marrubio spectantur, & semen in iis nigrum. Vulgus Terrabil, sive Induicam herbam appellat. Est & sideritis altera, binum cubitorum, ramulis exilibus, folio silicis numero, utrinque per oras diviso, pediculo longo, prodeuntibus & summo alarum sinu furculis longis, tenuibus, capitulo in cacumine orbiculari, aspero, in quo semen continetur, quàm betæ rotundius aliquato & durius. Hodie Chymici & Herbarij nonnulli Lunariam majorem appellant. Sunt & alia sideritis genera, quæ ex Dioscoride & Plinio tibi petenda relinquimus.
 Sideritis, ἑστῆ, lapis occultæ naturæ vi ferrum ad se trahens: unde & nomen accepit. Nam ἑστῆ Græci ferrum appellant. Idem & Magnes dicitur, & Heracleus lapis, eò quod primum inventus fuerit in Magnesia Asiæ, circa Heracleam urbem. Plinius tamen in Ida monte primum repertum arbitrat à Magnete quodam pastore, & ab eo nomen accepisse.
 Siderites, ἑστῆ, gemma est ex genere adamantum, à ferri splendore nomen habens, pondere cæteris præstans, sed ictibus fragilis, & ab alio adamante perforabilis. Autor Plin. lib. 37. c. 4.
 Siderocapsa, pagus Macedoniæ, auri & argenti fodinis nobilissimus, & Turcarum Imperatori utilissimus.
 Sidicinum Theanum, Campaniæ oppidum Mediterraneum, Sidicinum cognominatum ad discrimen alterius Theani, quod est in Apulia. Meminit utriusque oppidi Plin. lib. 3. c. 5.
 Sidium, ἑστῆ, malicorium.
 Sido, is, sedi, sessum, Deorum feror, subsidio, ad sedendum me demitto, confido, refido. ἑστῆ. GAL. Aller à fond, descendre en bas, s'asseoir. ITAL. Descendere, abassarsi, andare à fondo, sedere. GERM. Sich setzen oder sich nieder lassen. HISP. Assentarse, hazer assiento la cosa pesada. ANGL. To sit down, to light as hirdes on a tree, to sinke. Virg. lib. 6.
 Sedibus optatis gemina super arbore sedunt.
 Plin. lib. 6. cap. 22. Mare interest vadosum, senis non amplius altitudinis passibus, sed certis canalibus adeò profundum, ut nullæ anchoræ sidant. Sedisse immensos montes. Tacit. lib. 2. & Ovid. 1. Fast. Præteritum sidi, legitur apud Colum. lib. 12. cap. 24. Deinde patiemur picem confidere & quum siderit, aquam eliquabimus. Hujus composita sunt, Assido, Confido, Circumsido, Desido, Insido, Obfido, & Subfido: quorum significata vide suis locis.
 Sidens particip. ut, Sidens fundamentum imperij, id est, dehiscens, metaphorice dicitur à Plin. lib. 15. c. 18. Quà fidentia imperij fundamenta ostento fatali Curtius expleverat.
 Sédimentum, i, quod in re aliqua subsidit. ἑστῆ. GAL. Affaissement, quand quelque chose s'abaisse & s'affaisse, ou la matiere qu'on va à fond. ITAL. Ogni materia grave che va à basso. GER. Da sich etwan zu boden setz/niedersehung. HISP. El assiento d'orruras de cosas liquidas. ANGL. Grounds, or that sinketh to the bottom. Unde crassiorem urinæ partem, in fundo matulæ subsidentem, Medici sedimentum appellant. In ædificiis quoque sedimentum dicitur ipsa subsessio, quum scilicet ob fundamenti infirmitatem ædificium subsidit. Plin. lib. 36. c. 10. Sive inundationibus Tyberis sedimentò molis factò: quanquam ad altitudinem impositæ rei quoque dicantur jacta fundamenta.
 Sidon, is, ἑστῆ, ἑστῆ. Ger. Ein statt in Phœnicia am Meer gelegen. urbs Phœnicis, cum Tyro & vetustate certans, & claritate: ita dicta (ut Eustathio placet) à Sida Beli filia: quanquam Iosephus à Sichem filio Chanaam appellatam mavult: unde etiam apud Hebræos conditoris nomine integro servato, Sichem vocari tradit. A Phœnicibus iis conditum volunt, qui mediterranea incolabant, qui quum perpetuis vexarentur terræ motibus, relictis sedibus suis novam urbem ad mare condiderunt, quam à piscium ubertate sua lingua Sidon appellarunt.
 Sidonius, a, um, antepenult. indifferente. Nam apud Græcos, teste Stephano, indifferenter ἑστῆ scribitur per o magnum, aut ἑστῆ per o parvum. Virg. Aeneid. Obstupuit primo aspectu Sidonia Dido.
 Et paulò post.
 Sidoniaeque ostentat opes.
 Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.
 Hic qui Sidonio fulget sublimis in ostro.
 Ibid. Eleg. 3.
 ——— quarum regis altera Graias
 Altera Sidoniae utraque secæ rates.
 Sidonicus, a, um, ut apud Salust. Jugurth. 114. pleraque Sidonica.
 Sidrona, Dalmatiæ urbs, aliis Stridona vulgò Sdrigna, S. Hieronymi patria.
 Sidus, untis, ἑστῆ, oppidulum est in agro Megarensium: cujus meminit Plin. lib. 4. c. 7. Hinc deducitur gentile Siduntius ἑστῆ, Stephano.
 Sidus, ἑστῆ, ἑστῆ. GAL. Astre, signe au ciel, planète, étoille. ITAL. Stella, segno celeste. GERM. Ein gestirn. HISP. Estrella, d' costellation de las estrellas. ANGL. A starre. Licet quidam Græcum esse velint, ἑστῆ, ἑστῆ, simul & ἑστῆ, videre, quòd plures stellæ simul conspiciantur: aut ἑστῆ, quòd est commeo & convenio, ut sit plurium stellarum conventus: rectius tamen Latinum esse putatur, & à sîdo deduci: propterea quòd sidera occidentia in mare subsidere videantur. Est autem sidus, signum ex pluribus stellis compositum, ut Aries, Taurus, Andromeda, Perseus, Corona, & quæcunque variarum genera formarum feruntur in cælum recepta, stella verò singularis est. Sic etiam apud Græcos, ἑστῆ & ἑστῆ diversa sunt, teste Suid. Nam ἑστῆ est stella una: ἑστῆ verò signum stellis coactum: quod nos sidus vocamus. Quandoque tamen sidus pro stella ponitur. Cicero, Itaque nesciunt hos siderum errores. Quintilianus, Quid hæc fulgentium siderum veneranda facies, quæ quadam veluti infixa ac coherentia perpetua semel capta luce collucent, alio toto sparsa cælo vagos cursus certis emetiuntur erroribus. Catull. de com. Beren.
 Ut cedant certis sidera temporibus

Livius lib. 8. ab Urb. Sidere pestifero icti. ¶ Sidus de homine; Fastū nomen & laudis epitheton, ut apud Ovid. Eleg. 3. lib. 3. de Ponto,

O sidus Fabia Maximo gentis ades.

(id est, decus & ornamentum. (Eodemque significato. Senec. de consol. ad Polyb. cap. 13. (aliis 32.) de homine loquens, dixit: Sidus hoc semper luceat. Vide & Sueton. in Calig. cap. 13. ¶ Sidus confici, quid sit? vide in Conficio. ¶ Sidus pro plaga, & inclinatione mundi, Plinius. Sub eodem sidere pars tota mundi vergens in Caspium mare pernavigata est. ¶ Sidera cadentia. Virg. in Æneid.

—suadentque cadentia sidera somnos.

Et alio loco.

—primisque cadentibus astris,

i. sub auroram, cum astrorum adventante sole hebescit acies, & fulgor obscuratur. Nam cadunt sidera diluculo albescente cælo exortu auroræ exacta propè nocte.

Sideralis, e, quod ad sidus pertinet. ἄσπερος, ἀσπεροειδής. GAL. Des astres, des estoiles ou constellations. ITAL. Pertinente à stelle & à constellationi. GERM. Das zu den besturnen gehört. HISP. Cosa de constellacion & estrella. ANGL. Belonging to the starres. 3 lib. 7. c. 49. Poscere videtur locus ipse sideralis scientiæ sententiam.

Sideræus, a, um, Stellatus. ἄσπερος. GAL. D'astres, d'estoilles; estoillé. ITAL. stellato, pieno di stelle. GER. Gestirnt. Das stern hat. HISP. Estrellado. ANGL. Of the starres. 3 Sideræa sedes, apud Virg. 2. Æneid. id est, sphaera stellata. Cælum sidereum, Ovid. 10. Metam. ¶ Aliquando sonitur pro alto. Mart. lib. 1.

Hic ubi sidereus propius videt astra colossus.

¶ Aliquando pro fulgenti, & lucido: ut, ignes siderei, apud Ovid. 1. Metam. Virg. 3. Æneid.

—nec lucidus arboræ Sideræa polus.

Siderari, est sidere pestifero afflari. ἄσπεροειδής. GAL. Estre gasté du chaud, froid, ou autre injure du ciel, pluie, orage, vent, gelée, ou tempeste. ITAL. Siderarsi, affiderarsi. GER. Durch eines gestirns einfluss / surnemlich von hitz ubertreiben werden. HISP. Pasmarse subitamente. ANGL. To be stikem with à blast of wind or planet. 3 & propriè de arboribus dicitur, quum per sideris cuiuspiam, & præcipuè caniculæ exortum, æstu vehementer invalescente, aut alia quavis ratione humor consumitur, totæque, vel aliqua sui parte subito inarescunt. ¶ Transfertur & ad animalia, quæ & ipsa siderata appellantur, ἀσπεροειδής, quum simili sideris afflatu, aliqua sui in parte sphaelismon, hoc est, ossium cariem patiuntur, ita ut subito ea pars, cum ipsis etiam ossibus inarescat, omnemque prorsus sensum amittat. Plin. lib. 2. 8. c. 16. Sideratis urina pulli asinini nardo admisto perunctione prodesse dicitur. Idem lib. 9. c. 16. Fluviatilium silurus caniculæ exortu sideratur: & aliàs fulgure sopitur. Plautus. Sideratus est, moveri non potest.

Sideratio, nis, propriè plantarum morbus est, quum nimio æstu humore absumpto, vel totæ, vel aliqua sui parte inarescunt. ἄσπεροειδής, ἀσπεροειδής. GAL. Corruption de plantes ou membres des animaux. ITAL. Guastatione, & corrottione totale d'un membro. GERM. Schwere chung oder verenderung der seldgerodchsen von hitz. HISP. Aquella obra de assi pasmar. ANGL. Blasting in trees with great heat. 3 Quod quoniam sideris alicujus afflatu fieri putatur, & præsertim caniculæ (quem Theophrastus peculiariter ἀσπερον vocat) factum est, ut hoc plantarum vitium Græci ἀσπεροειδισμόν, nos siderationem dicamus. Plin. lib. 17. cap. 24. Sideratio tota è cælo constat. Et paulo post. Proprium tamen siderationis est sub ortu canis siccitatum vapor, quum insitæ ac novellæ arbores moriuntur, præcipuè ficus ac vites. ¶ Quin & in animalibus sideratio dicitur, quum pars aliqua corporis pestifero sidere percussa subito inarescit, ipsaque etiam ossa carie consumuntur. Quod morbi genus Galenus σφακλισμόν appellat.

Siderosus, ἀσπεροειδής, ἰπιληπιδής Gloss. Phil. quasi sidere percussus. Sibilatores, à veteribus dicebantur sibilatores: & sibilare, quod nos sibilare dicimus, σφιλώζειν. Nonius. Siga, πίζα, urbs Cæsariensis Mauritanix, Siphacis olim regia, teste Plin. lib. 5. cap. 2. Sigallion, σιγαλιών. Simulacrum erat apud Ægyptios in sacris Isis & Serapidis, quod digito labiis impresso, silentium imperare videbatur: unde & nomen accepit ἀπὸ τῆς σιγῆς, quod est silere: alio nomine Harpocratem appellabant. Vide supra Harpocrates. Sigeum, i, σίγειον, vulgò Genizxari. Promontorium & oppidum Troadis, Ajacis sepulcro nobilitatum. Dicitur σίγειον, ut quidam volunt, ἀπὸ τῆς σιγῆς, hoc est, à silendo, eò quod Hercules præmio suo à Laomedonte fraudatus, dissimulato discessu, ibi se occultarit, indeque silentio magno reversus, urbem repente adortus, ceperit. Alij per antiphrasin Sigeum dictum putant, quod nullum ibi unquam sit silentium, aquis se perpetuò magno cum murmure saxi illidentibus.

Sigeus, a, um, & Sigeius per quatuor syllabas. Virg. 2. Æneid. — iam proximus ades

Valegon: Siga igni freta lata relucent.

Ovid. 13. Metam. — Sigeia torvo Littora prospexit vultu.

Sigillum, vide Signum. Sigillatim, vide Singulis, adjectivum. Sigma, σίγμα. Diæta, sive stibadij, aut cœnationis genus erat, à Græcis (ut quidam volunt) elementi similitudine dictum. Lampridius in Heliogabalo, primus invenit sigma in terras sternere. Idem, Ut de croco sigma statuerit, quum summos viros vocaret ad prandium. ¶ De Mentis, Martialis Epigr. 38. lib. 10.

Signa, a, Latij oppidum fuit, in cuius agro vinum nascebatur mirè austerum, idèoque ventris profluvio sedando utile. Plin. lib. 14. c. 6. Nam quod Signia nascitur, austeritate nimia continendæ alvo utile, inter medicamenta numeratur.

Signini, populi, de quibus Plinius lib. 3. cap. 5. Et vinum Signinum. Martial. lib. 13.

Potabis Nequidum signina morantia ventrem: Ne nimium sistant sit tibi parca sitis.

Signina pyra, apud Iuven. Satyr. 11.

Signia, monest, teste Plin. lib. 5. cap. 9. in cuius radicibus sita est Apamia urbs.

Signinum opus, quod fractis testis, addita calce, conficiebatur Col. lib. 15. Cujus solum, terrenum prius quam consternatur, perfossum, & amurca recenti non salsa madefactum, velut signinum opus, paviculis condensatur.

Signum, i, propriè parva quædam nota, indicans totius rei qualitatem, inquit Donatus, indicium, nota. ἰσχυρὸν ὀρθοῦσθαι. GAL. Signe, marque, signet, en signe. ITAL. Segno. GERM. Ein zeichen / gemeret. HISP. Señal para señalar algo. ANGL. A marcke or token a seale, a signet. 3 Terentius in Andr. Vide num ejus color pudoris signum usquam indicat? Ovid. 2. Metam.

Sed silet, & lasi dat signa rubore pudoris.

Plaut. Prolog. Amph. Torulus incrit aureus sub petaso, id signum Amphitruoni non erit. Ibidem, Signo eodem. (de cicatrice.) Idem Mil. sc. 1. a. 2. Oculis mihi signum dedit, ne se appellerem. Idem Capt. sc. ult. a. 5. Si placuimus, signum mittite, & plausum date. Idem Amph. Faciam id, si queo, signis palam. (de inter-noscendis geminis Amphitruonibus ibi sermo est.) Nec dissimile est illud de cognoscendis fratribus geminis apud eundem Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Signa agnovi, Contineri, quin complectar, non possum. Tibull. lib. 4.

— Compertum est veracibus ut mihi signis.

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Nam dedit è specula custos ubi signa tumultus.

Ibid. Eleg. 9.

Siccæque sint oculis proxima signa meis. (id est, Urbs.)

¶ Signa ad salutem, pro signis quæ salutem demonstrant. Terent. in Andr. Adhuc Archillis quæ assolent, quæque oportet signa ad salutem esse, omnia huic esse video. Virg. 3. Georg.

Morborum quoque te causas & signa docebo.

Signa mortis, Prognostica mortis. Lucret. lib. 6.

Multaque præterea mortis tum signa dabantur.

¶ Dare signum alicui, GAL. Donner le mot du guer. Sueton. in Nerone, cap. 9. Primo Imperij die signum excubanti Tribuno dedit. Item, Signum petere. Idem in Calig. c. 58. Signum petenti, Priapum aut Venerem dare consueverat. Et iterum Ibid. cap. 58. Sabinum tradunt alij signum mote militiæ petiisse. ¶ Dare signum militibus, est pugnam incundam significare. Terent. in Eunuch. Tu hosce instrue: hic ego ero post principia, inde omnibus signum dabo. Liv. 2. ab Urbe. Sensere vigiles exercitus, signo dato concursum est ad arma. ¶ Signum tacitum, i. mutum, clandestinum, absque ullo signo, strepitūque, ne hostis exaudiret; non autem vocale, quod tuba, aut classico, aut cornu tlaris consueverat. Liv. lib. 9. bell. Maced. Silentio noctis, tacito signo, exercitum abduxerunt. ¶ Item notæ, quæ pecudibus inuruntur, signa dicuntur, Virg. 1. Georg.

Aut pecori signum aut numeros impressit acervis.

¶ Hinc duodecim illa sidera, quæ in Zodiaco animalium figuris imaginamur, signa dicuntur. Sunt enim notæ quædam, ad quæ naturam Solis referunt. Eorum nomina sunt, Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpius, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces. ¶ Item signum, vexillum dicitur, ab effigie animalium quæ in vexillis fieri consueverunt. ἰσχυρὸν ὀρθοῦσθαι. 3 Lucan. lib. 1.

— infestisque obvia signis,

Signa, pares aquilas, ac pila micantia pilis.

Plin. lib. 7. cap. 25. Signis collatis quinquages dimicavit. Livius lib. 34. Signis collatis dimicare. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Omnes cedentes sub signis ducam. Senec. cap. 3. de tranquill. Salvis signis cedendum. Plaut. Pseud. sc. 6. a. 4. Viso an meus Vlysses habeat signum ex arce. Liv. 3. bell. Maced. In prælio supra quadraginta milia hominum caesa Valerius Antias scribit, & quinquaginta septem signa militaria capta. Hinc Antesignani dicuntur, qui in acie ante signa constituuntur, de quibus egimus supra suo loco. ¶ Item, Signa transferre, apud Cæs. de bell. civ. dicuntur ij, qui ad hostem transeunt, Dicuntur etiam tollere Velleius, Signis sublatæ eæ legiones se ad Cæsarem contulerunt. ¶ Signum, pro tuba. Cæs. 3. de bell. civ. Ut signa concinerent. ¶ Signa quoque dicuntur sculptilia sive fusilia ad effigiem animalium fabricata ἰσχυρὸν ὀρθοῦσθαι. 3 quemadmodum tabulæ, opera pictorum. Vnde signa & tabulas dicimus pro cælatis operibus atque pictis. Siquidem in tabulis antiqui pingebant, non in parietibus. Tabulæ igitur picturæ sunt: signa verò statuar. Vnde apud Salustium, Signa & tabulas pictas, vasa cælata mirari, ea privarim & publice rapere, delubra spoliare. Cicer. in Verr. Delum venit: ibi, ex fano Apollinis religiosissimo noctu clam sustulit signa pulcherrima atque antiquissima, eaque in onerariam suam navem conjicienda curavit. ¶ Pocula aspera signis, quæ etiam dicebantur sigillata, id est, signis decorata, & ornata, qui mos fuit apud antiquos. Virg. 9. Æneid.

Bina dabo argento perfecta atque aspera signis

Pocula devicta genitor qua cepit Ariuba.

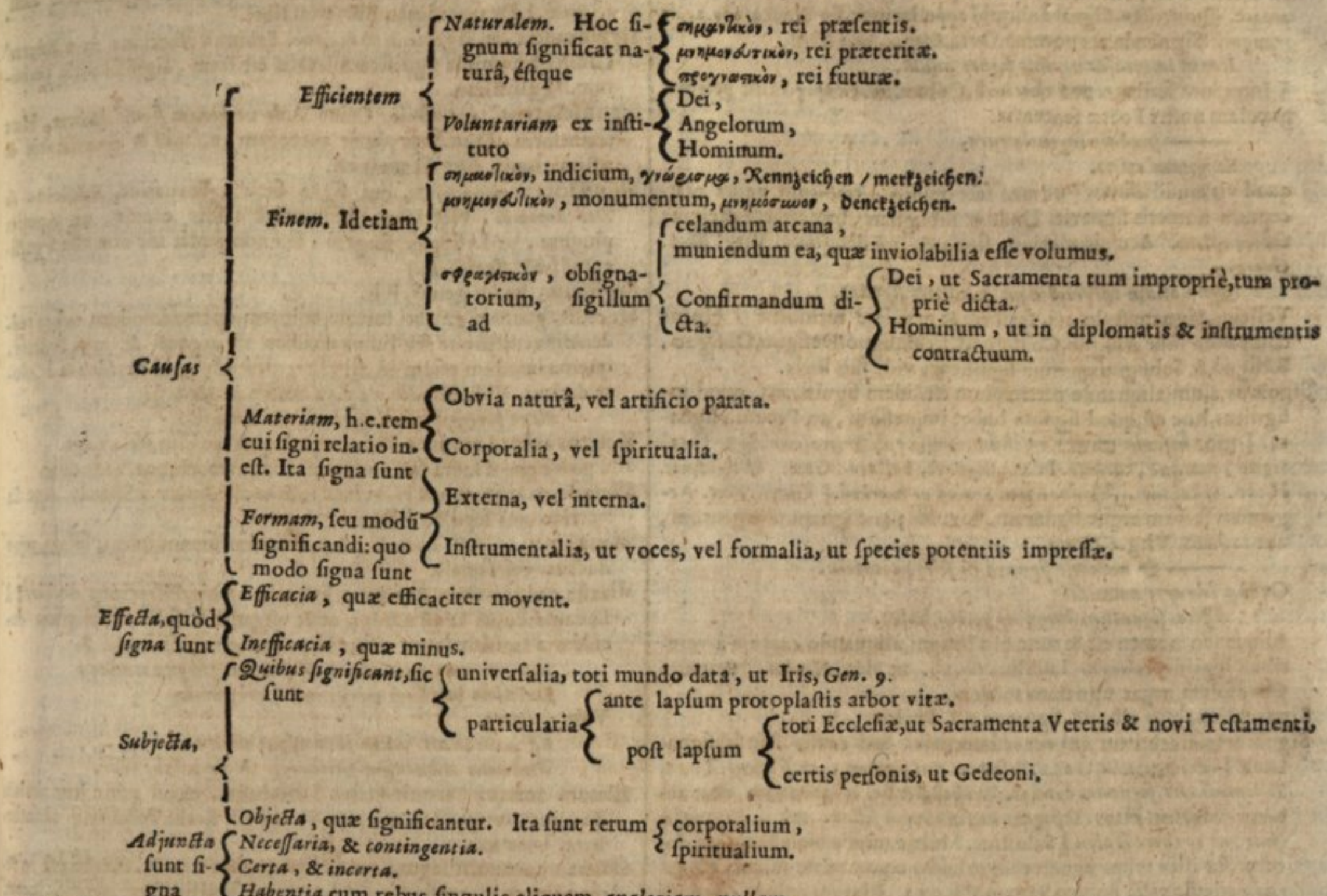
¶ Signum etiam dicitur quo quid consignamus, vel obfirmamus & notamus: quod sigillum dicitur. ἰσχυρὸν ὀρθοῦσθαι ἰσχυρὸν ὀρθοῦσθαι. 3 Cicer. pro Quintio Tabulæ maxime nobilium hominum signis consignantur. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Accipe epistolam, Cognosce signum. (supra, nosce imaginem.) Idem Curt. sc. 1. a. 3. Cape tabellas. Signum nosce. Nostin? L. Quid ni noverrim? Clypeatus elephantum ubi machæra disicit Et in Amph. sc. 3. a. 4. Erat signum obfirmatum probè. Idem Curt. Tuum qui signum ad me attulisset (alibi tabellas anulo obfirmatas dixerat. Et Suet. in Tib. c. 23. Illatum deinde Augusti testamentum non admittis signatoribus nisi senatorij ordinis, cæteris extra curiam signa agnoscantibus recitavit per libertum. Dicitur & signum id quod pro taber-

nis suspendi solet. Quintil. lib. 6. cap. 4. Tabernæ autem erant circa forum, ad scutum signi gratiâ positum. ¶ Signum etiam dicitur miraculum, prodigium, ostentum, vel augurium, & tanquam omen bo-

ni aliquid, malive prænuntians. Cic. lib. 1. de divin. Equus ejus repente concidit, nec eam rem habuit religioni, objecto signo, ut peritis videbatur, ne committeret prælium.

Philosophi, Theologi & Politici variè distinguunt signa, respicientes

Apud Medicos est peculiaris disciplinæ pars de signis, quam σηματικὴν dicunt. Hic etiam signa sunt

Præsentium διαγνωστικὰ, futurorum προγνωστικὰ, præteritorum ἀναμνηστικὰ.
Salubria, Sanam constitutionem indicantia.
Insalubria, agram. Et hæc, Communia, ac separabilia συμπτωτικὰ, quasi assidentia; ἐπιφαινόμενα, & ἐπιγενόμενα. hæc & præcipuè τὰ ἐπιφαινόμενα
hæc, Propria & inseparabilia, παθογνωστικὰ, hæc proprie diagnostica.
Neutra, nec sanum, nec ægrum omnino, seu partim sanum, partim ægrum: vel aliquando sanum, aliquando ægrum.

Signa cæli apud Astrologos varias sortiuntur appellationes. Præcipua divisio est in austrina & aquilonia.
Signa militaria, vexilla.

Sigillum, i, diminutivum est à signum, Parvum signum, parva statua. ἱκκῆν ἑθωθῆμ ἡμῶν ἑθωθῆμ. ἀγαμέμνονι, σφραγίς. GAL. Signet, marque, cachet, seu de quoy on seelle. ITAL. Sigillo, bollo. GERM. Ein ethepe bildlin oder sigel. HISP. Sello ò sortija para sellar. ANGL. A seale or signet, a signe manuell. Cic. 6. Verr. Apposuit patellam in qua erant sigilla egregia. ¶ Aliquando ponitur pro parva imaguncula qua literas obsignamus. Idem I. Acad. Si in ejusmodi cera centum sigilla hoc annulo impressero? ¶ Sigillum Salomonis, in officinis dicitur herba polygonatum, Dodon. ¶ Sigillum Mariæ, herba vilis, silvestris, ita vocatur in officinis, ut Ruellius ait.

Siglum, parvum sigillum. Bud.
Sigillatus, a, um, participium Obsignatus. ἱκκῆν ἑθωθῆμ. ἰσφραγισ- ἡμῶν. GAL. Marqué, cacheté, seellé. ITAL. Sigillato, bollato. GERM. Besiglet. HISP. Sellado ANGL. Sealed, marked. ¶ ut, Literæ sigillatæ. ¶ Aliquando est nomen, & significat sigillis ornatus. Cic. 8. Verr. lubet me scyphos sigillatos ad prætorem afferre.

Sigillo, as, Signum imprimo, sigillū alicui rei appono. ἱκκῆν ἑθωθῆμ. σφραγίζω. GAL. Marquer, cacheter, seeller & fermer. ITAL. Sigillare, bollare. GERM. Besiglen. HISP. Sellar con sello. ANG. To seale, to sette a mark on a thing. ¶ Hinc Sigillatæ dicuntur literæ: id est, clausæ & annulo impressæ. Propter quod veteres sigillare simpliciter, pro claudere usurpabant. Varro, Contra lex nimis impia est, Ne filij patribus luce sigillent oculos. Alij legunt, fugillent, & quidem certior est ea lectio. Vide in Sugillo. Apud Nonium legitur: contra lex Mænia est in pietate, ne filij patribus luci claro fugillent oculos.

Sigla, & sigla, compendia lectionis & scripturæ.

Siglus, idem quod ficlus. g & e permutantur.

Sigma, litera Græcorum σ, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

Sigillatū, quod est C, seu accubatio μωωωωωω, diata, stibadium.

ret. Gell. lib. 5. c. 4. & lib. 2. cap. 3. Apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus confederamus. ¶ Sigillaria præterea dicebantur dies Festi Saturnalibus additi, quibus sigilla, hoc est, parva signa amicis miscebantur. Autor Macrobius lib. 2. Saturn. cap. 10. Et Suetonius in Claud. cap. 5. ¶ Sigillaria pro sigillis & signis. Arnobius, Quinimo deos esse sigillaria ipsa censetis.

Sigliara, urbs condita à Publicola Plutarch. in Public.

Signarij, qui parva sigilla faciebant. Pancirol.

Signia, mons, in cujus radicibus sita est Apamia. Est item Lacij oppidum.

Signinus, è Signia.

Signifer, ri, qui signa fert, hoc est, vexillifer. ἱκκῆν ἑθωθῆμ. ἰσφραγισ- ἡμῶν. GAL. Portenseigne, qui porte marques & signes. ITAL. Porta segno, banderale signifero. alfiere. GERM. Ein fenderich / der das kriegs zeichen tregt. HISP. Cosa que tiene ò trabe scñal, alferex ANGL. A stander or bearer. ¶ Cic. 4. Verr. Sit in ejus exercitu signifer, &c. Idem 1. de divin. Quo tempore quum signifer primi hastati signum non posset movere loco, &c. Ovid. 5. Fast.

Romanaque aquila signifer hostis erat.

¶ Signifer item dicitur circulus ille obliquus in quo duodecim signa sunt, qui Græcè ζωδιακὸς appellatur ab effigie animalium quæ in eo Astrologi imaginantur. Cic. 1. de nat. deor. Infra autè hanc stella Mercurij est, quæ anno ferè vertente signiferum lustrat. Plin. lib. 2. cap. 4. Adjuvat rerum ordo, descripto circulo, qui signifer vocatur, in duodecim animalium effigies, & per illas Solis rursus congruens tot seculis ratio.

Signifex, qui facit signa, hoc est, statuas. ἱκκῆν ἑθωθῆμ. ἰσφραγισ- ἡμῶν. GAL. Faiseur a'images, de cachets, & enseignes. ITAL. Cho fa insegne ò statue. GERM. Ein bildmacher / bildschneider / dokenmacher. HISP. El que haze imagines ò estatuas. ANGL. A maker of imagines. ¶ Apuleius lib. 2. Egregius ille signifex.

Signo, as, signa, imprimo. ἱκκῆν ἑθωθῆμ. ἰσφραγίζω. GAL. Signer, marquer, seeller, monstrier par signe. ITAL. Segnare, sigillare, bollare. GERM. Zeichen. HISP. Señalar, firmar, ò sellar escritura. ANG. To seale or mark. ¶ Virg. 3. Georg.

¶ Summo vestigia pulvere signent.

Unde Signare epistolam dicimus, annulo signum imprimere. X. Resigno, quod est delcto signo aperio. Sic, Signatâ pecuniam dicimus, & signata pecora, quæ signis notata sunt, & quæ notam inustam habent. ¶ Signare non licet servo. Quintil. declam. 340. ut supra; Signavi, i. notavi. ¶ Signare vota, ἰσφραγίζω τὰς ἰσχάς Philostrat. in Iconib. id erat, votum suum nuncupatum, & in charta conceptum conscriptumque, deorum genibus obsignatum affigere. Plin. in ep. ad Traianum, Solemnia vota pro incolumitate tua, qua publica salus continetur; & suscepimus domine, pariter & solvimus precatâ

git ipso die novillanij. Plin. lib. 16. cap. 39. Inter omnes vero con- venit utilissimè in coitu ejus sterna, quem diem alij Interlu- nium, alij silentis lunæ appellant. Colum. lib. 2. cap. 10. Silente luna fabam vellito ante lucem. ¶ Silentes furculi, silentes vineæ, id est, nondum germinantes. Idem lib. 11. cap. 2. Surculi quoque silentes ad infitionem nunc præcipuè utiliterque legun- tur. Idem lib. 4. cap. 17. Fossor protinus adhuc silentibus vineis inducendus est. id est, nondum gemmantibus. ¶ Silentes, pro mor- tuis. Ovid. 5. Fast.

Mox etiam Lemures animas dixere silentium. id est, mortuorum. Idem lib. 13. Metam.

— Qui jura silentibus illie Reddit. Item, Silenta loca, Nævius apud Gell. c. 7. lib. 19. Virg. lib. 6. Æneid. Quæstor Minos urnam movet: illo silentium Consiliûmque vocat, vitasque & crimina discit.

Silentium, ij, Taciturnitas. דַּמְיָהּ demamah שְׁמֵרָה chéresch טָקַשׁ schéket. טָקַשׁ, טָקַשׁ. GAL. Silence, taciturnité. ITAL. Silenzio, il ta- cere, taciturnità. GERM. Stillschweigung. HISP. Silencio, d obra de callar. ANG. Silence. ¶ Plin. lib. 10. c. 69. Silentium in mari piscan- tibus ostrea. Tibull. lib. 4.

Quam largita tuis sunt multa silentia votis. ¶ Facere silentium. Plaut. Prolog. Amphitr. Ita huic fabulæ facietis silentium. ¶ Indicare, Sueton. in Calig. c. 55. Ne inquietaretur equus (nempe pridie incitatus) vicinæ silentium per milites indicare solebat. ¶ Silentium agere dere aliqua, est illam tacere. Quint. lib. 10. cap. 1. Quippe quum Tullius tot millibus versuum de Romanis tã- tum Oratoribus loquatur, & tamen de omnibus ætatis suæ, quibus- cum convivebat, exceptis Cæsate atque Marcello, silentium egerit: quis erit modus, si & illos qui postea fuerunt, & Græcos omnes, & Philosophos, & Poëtas persequi velim? Silentium est de aliqua re, id est, de re illa nihil dicitur. Cic. ad Attic. lib. 5. De Partho silentium est: sed tamen concisos equites nostros à barbaris nuntiabant ij, qui veniebant. ¶ Silentio aliquid ferre, est dissimulare, & de re illa nihil conqueri. ¶ Silentium cœpit, intelligendum fieri. Salust. Jugurth. 90. Post ubi silentium cœpit. Et 34. quàm maximum silentium haberi jubet. ¶ Descendere in silentium, incipere taciturnum esse. Quintil. lib. 10. c. 3. Accidit etiam ingeniosis adolescentibus frequenter, ut la- bore consumantur, & in silentium usque descendant nimia benè di- cendi cupiditate. ¶ Silentium dicimus in auspiciis, quod omni vi- tio caret, ut ait Cic. lib. 2. de divin. ¶ Silentium noctis, pro intem- pesta nocte ponitur, quam alij concubium, alij conticinium vocant. Liv. 5. ab Vrb. Supra adê Vestæ vocem noctis silentio audisse clario- rem humana. Silentium, pro quietè. Idem lib. 7. bell. Maced. Silentium deinde biduum fuit, neutris transgredientibus amnem. Intelligit non fuisse ad certamen progressos. Silentij tutum præmium. Dictum elegans quod Plutarchus in apophthegmatis adscribit Augusto Cæ- sari. Vsurpatur ab Horatio Ode lib. 3.

Est & fidelis tuta silentio Merces. Silentium mulierem ornat. Proverbium quo utitur Sophocles.

Silentiarîi. Dicti sunt, quorum ministerio Imperator utebatur ad ea, quæ ad quietem palatij pertinebant. Accursius Silentiarîos dici pu- tat, quos vulgo Secretarios appellamus. Sic enim ait Justinianus C. de silentiarîis. Viros clarissimos sacri nostri palatij silentiarîos circa la- tus nostrum militantes, de tutelis & curationibus excusari sancimus. Procop. lib. 2. bell. Pers. Romani, inquit, ad ea quæ quietis sunt in palatio, ministrum silentiarium vocant.

Silisco, is, Tacitus, seu quietus fio. דַּמְיָהּ damyah שְׁמֵרָה ché- scháh שְׁמֵרָה chérah שְׁמֵרָה schakát. טָקַשׁ, טָקַשׁ. GAL. Se taire, ne dire mot, se tenir coy. ITAL. Taceere, acquetarsi. GERM. Still ond rûwig werden. HISP. Callar. ANG. To be still or to keep silence. ¶ Terentius in Adelph. Quid ego nunc agam, nisi dum hæc filescunt turbæ, in- terea in angulum aliquò abeam atque edormiscam hoc villi? Virg. 10. Æneid.

Tum pater omnipotens, rerum cui summa potestas, Instat: eo dicente, deum domus alta filescit: Et tremefacta solo tellus: silet arduus æther.

Furor cæli filescit, Catull. Epigr. 43. & Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Siler, gen. neutr. ¶ ANG. An osier tree. ¶ Frutex nonnunquam arbo- rescens, ad eò ut baculos rustici ex eo faciant: aquosis locis crescit, quasi pumila salix, cujus etiam generibus annume- rari creditur, inquit Ruellius: contenditque non esse id, quod sefeli Massiliense, Officinæ, & siler montanum appellant. Virgil. lib. 2. Georg.

Namque alie nullis hominum cogentibus ipsa Sponte sua veniunt, campisque & flumina late Curva tenent, ut molle siler, lentæque genista.

Siler, masc. gen. Fluvius est, Picentinos dividens à Lucanis, naturæ tam admirabilis, ut virgulta & frondes in ipsum decedentes sta- tim lapidescant, teste Plin. lib. 2. cap. 103. quamvis illi ut cæteris ferè omnibus Silarus dicatur, non Siler. Qua tamen terminatione offertur à Lucan. lib. 2.

Radensque Salerni Teſta Siler. Vide plura de hoc supra in dictione Silarus.

Silesia. Germaniæ regio, ad regnum Bohemiæ pertinens. Silex, icis, lapis durus. ex quo ignis excuti solet: unde & nomen ha- bet, quòd ignis ex eo saliat: vel quòd silentem intra se ignem habeat, qui attritu aut percussu excutitur. ¶ שְׁמֵרָה challamisch. טָקַשׁ, טָקַשׁ. GAL. En caillon, pierre à feu. ITAL. Pietra, batti fuoco. GERM. Ein fistling. HISP. El pedernal, d piedra dura. ANG. A flint stone. ¶ Virg. 1. Æneid.

Ac primum silicis scintillam excudit Achates, Suscepitque ignem foliis. Idem 1. Georg.

Et silicis venis abstrusum excuderet ignem, Ovid. 7. Metam.

Aut ubi terrena silices fornace soluti, &c.

Silicis durissimi rupes, Suet. in Calig. c. 37. Ovid. Eleg. 11. lib. 3. Trist. Calepini Pars I, I.

Et dicam silices pectus habere tuum.

Idem Eleg. 7. lib. 1. Trist.

Et tua sunt silicis circum præcordia vena.

¶ Accipitur nonnunquam latius silicis appellatio, ut etiam de pe- tris & marmoribus dicatur. Plin. lib. 36. c. 18. Idem Varro, Lunentem silicem terra secari tradit. Virg. lib. 8. Æneid.

Stabat acuta silix præcisus undique saxis.

¶ Est autem hoc nomen tam masc. quam fem. gen. Luct. lib. 1.

Vnde queant validi silices ferrumque creari.

Virg. 1. Eclog.

Spem gregis, ah! silice in nuda connixa reliquit.

¶ Lapidem silicem manu tenebant fœdera ferentes, itaque preca- bantur. Si sciens fallo, sic me Diespiter, salva urbe, arcæque, bonis omnibus me ejiciat, ut hunc ego lapidem. Festus.

Silicæus, a, um, quod est ex silice. ἰ λίθινος πηλαίος. GAL. De caillon, de pierre à feu. ITAL. Di pietra focaccia. GER. Xistlingin. HISP. De pedernal. ANG. Of flint. ¶ Cato c. 18. Inibi lapides siliceos in totum forum statuito, &c.

Silicida. σιλικιδικός. Gloss. qui scilicet cædit silices.

Silia, fluvius in montanis Indiæ esse dicitur, in quo nihil inna- ret: quamvis Democritus, Aristotelisque id verum esse negent. Vide Strab. lib. 15.

Silicernium, ij, variè exponi solet. Scribit Nonius esse funebre convi- vium, quod senibus exhibetur. Festus docet esse farciminis genus, quo familia in luctu à fetu purgatur: quia cujus nomine institue- batur ea res, is jam silentium cerneret. Calius, Credidi me silicer- nium ejus esse usutum. Donatus inquit esse cœnam, quæ infertur diis manibus, vel quod eam silentes cernant umbræ, id est, possi- deant: vel quòd qui hæc inferunt, cernant, neque degustent. Nam de iis quæ libantur inferis, quisquis edeat, aut biberit, funestatur. Hinc Terent. in Adelph. appellat senem silicernium, qui jamjam si- lentibus cernendus sit. Alij silicernium nomen fictum à Terentio exi- stimarunt pro sene, quòd incurvitate silices spectet. Ab hoc convi- vio abeuntes, veluti se amplius non visuri, mutuo se salutabant. Varro, Funus executi, lautè ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus, id est, convivium, in quo pransi discedentes dicimus aliis alij, Vale. Silicernium ergo Terentius senem vocat, atque de- crepitum: id est, dignum, vel cui silicernium fiat, vel qui ad sili- cernium vocetur, τρυφύριον.

Silicia, five Silicula. τάλις Dioscoridi, herba quæ alio nomine scœnum Græcum, à Theophrasto buceras vocatur, ab aliis ægoceras nuncu- patur. Vide Plin. lib. 24. c. 19.

Siligo, inis, frumenti species est, quæ Gallis olim arinca dicebatur, ex qua laudatissimus conficitur panis. ἰ σιλιγίος, ὀλυγα. GAL. Certaina espece de froment blanc & menu, & fort delicat. ITAL. Formento bianco, minuto, in che non è segala. GERM. Roeten oder weizenkorn. HISP. El trigo candial. ANG. A kind of small and fine wheate. ¶ Plin. lib. 18. cap. 10. Siligo nunquam maturefcit pariter, nec ulla segetum minus dilationem patitur, propter teneritatem, iis quæ maturere, proti- nus granum dimittentibus, sed minus quàm cætera frumenta in sti- pula periclitatur, quoniam semper habent rectam spicam, nec rorem continet qui rubiginem faciat. Idem lib. 18. cap. 8. Ex siligine lauda- tissimus panis, pistrinarumque opera laudatissima, præcellit in Italia. Colum. lib. 2. Omne triticum solo uliginoso post tertiam arationem convertitur in siliginem. Plin. eodem lib. 18. c. 8. Siliginem proprie dixerim tritici delicias: candor est, & sine virtute, & sine pon- dere, conveniens humidis tractibus, quales Italiæ sunt, & Gal- liæ comata. Sed & trans Alpes in Allobrogum tantum, Aver- norumque agro pertinax: in cæteris vero partibus biennio in tri- ticum transit. Ex his omnibus satis constat, siliginem tritici ge- nus esse, quod jam aliquot sætionibus in aliquam speciem degene- ravit, minus quidem potentem ad nutriendum, cæterum gustui non injucundiorum.

Siligineus, a, um, quod ex siligine fit, panis siligineus. ἰ σιλιγίος. GAL. Fait de froment blanc. ITAL. Fato di tale formento bianco. GERM. Das auf roeten oder weizen gemacht ist. HISP. Hecho de aquel trigo candial d flor de harina. ANG. Made of fine wheate. ¶ quem Seneca com- mendat his verbis: Malum panem, inquis: Expecta, bonus fiet, & jam illum tenerum tibi, & siliginem fames reddet.

Siliginarius, ij, Siliginis venditor vel distributor. ἰ σιλιγινοπώλης, ὁ ἐ- λυγοπώλης. GAL. Vendeur de ce froment blanc. ITAL. Venditore di simil formento. GER. Ein Kornverkeuffer, oder Kornherr. HISP. Vendedor de aquel trigo candial. ANG. That selletch sine wheate.

Siliqua, Folliculus, seu integumentum, cui grana leguminum inclu- dantur, & si quid leguminibus est simile. ἰ ῥυβ μοις, λόβος, κίχρα. GAL. L'esforce ou gouffe de fèves, pois, & semblables. ITAL. Teca, teca, si- ga, favolla scorza. GER. Die hülsen oder kssen darin das gemis wachst. HISP. Hollejo de qualquiera legumbre. ANG. The huske or coade of beanes, peasons or such like. ¶ Virg. lib. 1. Georg.

Grandior ut factus siliquis fallacibus esset.

Plin. lib. 18. de fabis loquens ait, Nam siliquæ, caulesque gratissimi sunt pabulo pecori. ¶ Siliqua pro eo quod est, silicia, τάλις, scœnum Græcum Samonicus cap. de præcordiis.

Necnon & lini tunsum siliquaque legumen.

¶ Item siliqua κίχρα, five siliqua Græca, fructus est arboris, quæ à Galeno κίχρα τρωϊκή appellatur, siliquis rectus falcatis humani digiti longitudine, iisque prædulcibus, & ob id in cibis expetitus, quum semen propter amaritudinem negligatur. Vide Plinium lib. 15. c. 24. Horat. 2. Epist. 1.

— vivit siliquis, & pane secundo.

Colum. lib. 5. cap. 19. Siliquam Græcam, quam quidam ceration vo- cant, & persicum, ante biunam per autumnum seriro. ¶ Est & alia arbor, siliqua dicta, in Syria nascens, quam Iones cerauni appellanti omnino diversa à siliqua Græca, de qua vide Plin. lib. 13. c. 8. & Gel- lium c. 15. lib. 10. ¶ Siliquæ, pro paritate, Interpres Juven. Satyr. 11.

¶ Est etiam siliqua, minimi ponderis apud Romanos nomen, quod & à Græcis Ceration appellatur, scrupuli sextam partem, drachmæ

Flos regit.

Plin. lib. 12. c. 17. Mastiche tertia in Ponto bituminis similior. Simile gaudet simili, ομοίω ομοίω φίλον. Proverb.

Similit̄er, adverbium, Æqualiter. Pariter. { כן כן gham chen. ὁμοίως. GAL. Semblablement, pareillement. ITAL. Similmente. GER. Gleich / zu gleicher weis. HISP. Semejantemente. ANG. Likewis after the same fashion. } ad Herennium lib. 4. Similiter cadens exornatio dicitur, &c. ¶ Simillimè, superlativum. Cic. 2. Tuscul. Simillimè animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum: remissione autem sic urgetur, ut se nequeat extollere. Idem pro lege Agrar. Hic tamen excipit Pompeium, simillimè, ut mihi videtur, atque in illa lege, qua peregrini Roma ejiciuntur, Glaucippus excipitur. ¶ Similis, & similiter nonnunquam in prima orationis parte ponuntur, pro ita, sequente in secunda Ut, vel Ac, aut Atque pro Vt. Columell. lib. 5. Cætera simili ratione atque in arbusito Italico administrantur. Livius, Similem pavorem, inde fugamque fore, ac bello Gallico fuerat. Cic. de senectut. Similes sunt ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant. Idem de natura deorum, Similiter facis ac si me roges, &c. Idem Philipp. 1. Neque verò illum similiter atque ipse eram, commorum esse vidi. Idem de Offic. Similiter eos facite, qui inter se contenderent, uter Republic. potius administraret, ut si naturæ inter se certarent, quis eorum potissimum gubernaret. Similes inter se, id est, sibi invicem similes. Idem pro Cluent. Homines inter se cum forma, tum moribus similes.

Similitudo, inis, Æqualitas. { דמיון demésh דמיון dimjon סמל semel, ὁμοίωμα. GAL. Semblance, similitude. ITAL. Similitudine, imagine, forma. GERM. Gleichheit / gleichförmigkeit. HISP. La una y otra semejança, imagen. ANGL. Liknesse. } Cic. lib. 1. Offic. Nihil autem amabilius, nec copulativum, quam morum similitudo bonorum: in quibus enim eadem studia sunt, eadem voluntates: in iis fit, ut æquè quisque altero delectetur, ac seipso. Liv. lib. 5. bell. Pun. Gracchus fraudem & sermoni, & rei abesse ratus, ac similitudine veri captus, cum lectoribus ac turma equitum è castris profectus, duce hospite in insidias præcipitatus. X. Dissimilitudo, Cic. in Lælio, Disparis mores, disparia studia sequuntur: quorum dissimilitudo dissociat amicitias.

Similit̄as, atis, Antiquitus in usu erat pro similitudine. { דמיון דמיון dimjon סמל semel, ὁμοίωμα. } Cæcil. apud Non. Vide quid ferat morum similitas.

Similo, as, Refero, repræsento: exigitque accusativum. { דמיון דמיון dimjon ὁμοίωμα. GAL. Ressembler. ITAL. Simigliare. GERM. Gleich sein. HISP. Semblar. ANG. To represent or resemble } Mart.

Quum sine crura tibi similent qua cornua Luna. ¶ Hinc componitur Assimilo. de quo supra suo loco.

Similares, e, ὁμοιογενής, in similes partes divisibilis.

Simitu, Antiqui utebantur pro simul: quod & Novius annotavit. { דמיון דמיון dimjon ὁμοίωμα. GAL. Ensemble. ITAL. Insieme. GER. Miteinander / einsi. HISP. Juntamente. ANGL. Together. } Plaut. in Mercat. Ita tres simitu res agenda sunt. Idem in Amphitr. Non ego cum vino simitu volo mitti mulierem. Idem Menach. sc. 1. a. 5. Ego te simitu novi cum Parthaone.

Simius, vide Simia.

Simiās, simiās, Philosophus Thebanus, Socratis auditor: cujus scripta enumerantur à Suida.

Simois, entis, simois. Fluvius est Troadis, ex Ida monte nascens, labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoësius, & mari appropinquans, commiscetur Xantho, ac in paludem cogitur, deinde exit in Hellepontum juxta Sigæum promontorium. Virg. 1. Æneid.

Tunc ille Æneas, quem Dardanio Anchisa Alma Venus Phrygiæ genuit Simoëntu ad undam? Ovid. 13. Metam. Antè retrò Simois fluit.

Simoësius, a, um, adjectivum: ut, Campus Simoësius hoc est, Troadis campus, Simoënte irrigatus. Quo nomine etiam dictus fuit adolescens quidam Troianus, quod apud Simoëntem fluvium esset natus. Autor Hom. 4. Iliad.

Simo & Callipho. sunt senes apud Plautum in Pseud. sc. 4. a. 1.

Simōnēs, { דמיון דמיון dimjon ὁμοίωμα. ITAL. Flautozed. } Idem qui simi, hoc est, qui nares habent pressas.

Simōnēs, plures fuerunt nomine hoc, post Philippum Græcis, Latinis, Hebræisque pariter communi facto. { דמיון דמיון dimjon ὁμοίωμα. } Ex his antiquissimum legimus Atheniensem philosophum, Socratis discipulum fuisse, qui scripsit dialogos xxxiv. ¶ Alius fuit, qui scripsit de Arte Rhetorica. Alius Medicus, alius sculptor: quorum omnium autor Diogenes Laërtius. Et Simon Magnesiensis, musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more corrupto Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lysis Lysiodia. Strab. lib. 14.

¶ Simon Constantinopolitanus, ludimagister, annos ab hinc circiter ducentos composuit Græcè Metaphrasta, id est, sanctorum vitæ, quæ habentur in bibliotheca Vaticana. ¶ Ex Hebræis verò Simonem Magum legimus, caput & autorem torius hæreseos: de quo Eusebius lib. 2. latissimè, & Iustinus in Apologia ad Antoninum principem, in hanc sententiam scribit, Simon quidam Samaritanus sub Claudio principe, artibus magicis & ope dæmonum sublevatus urbe nostrâ, compluribus per phantasiâ deceptis, deus est creditus, & honore simulacri donatus, à vobis inter duos pontes Tiberis colitur cum titulo literis Latinis descripto, Simoni deo sancto. Quem omnes penè Samaritæ, & nonnulli alij tanquam Deū adorant, ac fatentur. Sed & Selenem quædam erroris comitem, qui prius in lupanari fuit apud Tyberiadem, cum ipso consecraverunt. Similia quoque Irenæus in primo adversus hæreses libro. ¶ Simon item ille, qui à Petro Spiritus sancti gratiam mercari volebat, unde vitio nomen inditum: aliique complures, præter Apostolum. Hic Simon idem videtur esse cum superiore, Magusque insignis fuit, ita ut Samaritanis vulgò

diceretur, Virtus Dei magna, ut testatur S. Lucas Act. cap. 8. 10° 19. &c.

SIMONIA muneralis ambitus, studiosa voluntas vendendi & emendi spiritualia, vel spiritualibus annexa, pro temporalibus à Simone illò dicta, de quo Act. 1. Breviter, Ambitus in sacris quum quis Ecclesiasticas functiones, quæ mera Dei dona sunt, pecunia nundinatur.

SIMONIAcus, qui Simonia peccato obnoxius.

Simoniani, hæretici, dicti à Simone magicae disciplinae perito.

SIMONIDES, σιμωνιδης, Lyricus Poëta fuit è Cea insula, Stethochori æqualis, quem Plin. lib. 8. c. 56. quatuor harum literarum ζ, η, ψ, & ω, inventorem fuisse tradit, octavamque in lyra chordam invenisse. De hoc Cicero in Oratore, Simonides, inquit, Cæus, primus artem memorandi invenisse fertur, Quum cœnaret in Thessalia Simonides apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinissetque id carmen, quod in eum scripsisset, in quo multa orandi causa Poëtarum more, in Castorem & Pollucem scripta fuissent, nimis illum fordide Simonidi dixisse, se dimidium ejus ei quod pactus esset, pro illo carmine daturum: reliquum à suis Tyndaridis, quos æquè laudasset, pereret, si ei videretur. Paulò post esse ferunt nuntiatum Simonidi ut prodiret, juvenes stare ad januam duos quosdam, qui cum magnopere evocarent: surrexisse illum ipsum, prodixisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclave illud ubi epularetur, Scopas concidisse, ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse: quos quum humare vellent sui, nec possent obtritatos internoscere ullo modo, Simonides dicitur ex eo quod meminisset quo eorum loco quisque cubuisset, demonstrator uniuscujusque sepeliendi fuisse. Hac re tunc admonitus, invenisse fertur, ordinem esse maxime qui memoriarum lumen afferret. Hactenus Cicero. ¶ Fuit & Simonides alter, Crinici filius, ex Amorgo insula, Iamaicus Poëta: de quo Quintil. lib. 10. cap. 1. Simonides tenuis, alioqui sermone proprio, & jucunditate quadam commendari potest: præcipua tamen ejus in commovenda miseratione virtus, ut quidam in hac eum parte omnibus ejusdem operis autoribus præferant. ¶ Simonides item alius, Caristius, sive Erythræus Poëta Epicus fuit, qui scripsit Græcorum apud Aulidem cœventum trimerorum libros duos, & alia. ¶ Præter hos alios duos ponit Suidas, unum nepotem Simonidis Lyrici ex sorore, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponnesiacum fuit, scripsitque genealogiam libris tribus. ¶ Alterum Simonidem Magnetum Poëtam Epicum Antiochi magni tempore, cujus res gestas scripsit: ac bellum adversus Galatas. Suidas. ¶ Simonidis cantilenæ, de vafri ac subdolis dictum est. Hunc tradunt primum astutiam & quæstum in artem induxisse. Erant illi duo scrinia, alterum gratiarum, alterum præmiorum: quæ quum post tempus aliquantum aperuisset, gratiarum arculam semper offendeat inanem, præmiorum semper plenam. Hoc commento significans se nolle gratis donare carmina. Plut. & Aristophan. hujus rei meminerunt. Ex Erasmo.

SIMONIDĒUS, a, um, adject. à Simonides, ut Simonidex lacrimæ. Catul. ad Cornif.

Mæstus lacrymis Simonideis. Intelligit autem τὸς ὁμοίους Simonidis, qui citantur à Stobæo & interprete Theocriti.

Simplagiū, minus rete. Gl. vet.

SIMPLEX, cis. X Concretus. Philosophis propriè appellatur quod nullo modo compositum est: quemadmodum elementa quatuor, quæ sola, si rationem consulamus, sunt simplicia. { απλῶς. GAL. Simple, pur, qui n'est point double. ITAL. Semplice, sempio, puro. GER. Einfachig, Nicht auf vil dingen zusammen gesetzt einfach. HISP. Cosa sencilla è sin dobles. ANGL. Single or simple. } Simplicium verborum crimen, Suet. in Tiber. cap. 61. Idem in Cas. simplici more punire. Simplicior versus, Gell. 2. 5. lib. 13. Simplicissima suavitas. Idem cap. 13. lib. 11. Simplicissima res dolor, Senec. cap. 11. de tranquill. Item Simplices ac religiosi homines. (id est creduli) Liv. lib. 4. bell. Pun. ¶ Aliquando tamen in simplicibus discernendis à compositis, sensum, non rationem judicem adhibemus. Et ita partes corporis, partes similes: item plantas omnes, simplices dicimus, propterea quod sensus in iis compositionem nullam possit deprehendere. ¶ Argumentum simplex, quod in plures partes non est divisum. Terent. Prolog. Heaut. Duplex quæ ex argumento facta est simplici. ¶ Aliquando ponitur pro vero, & sincero, sicut econtrariò, duplex pro fallaci & vafro. { τὸ περὶ ἀφελῆς, ἀπλοῦς. } Marius Cic. lib. 2. 1. Trebatio nostro magnas ago gratias, quod tuum erga me animum simplicem, atque amicam aperuit. Horat.

Et cursus duplicis per mare Vlyssai.

¶ Simplex homo, purus, apertus, nihil tectum, nihil simulatum habens. Cic. 4. Acad. Cum simplici homine simpliciter agerem, nec magnopere contenderem. Senec. cap. ult. de consol. ad Helviam, Simplex virtutibus admirandis antiquitas. Anni simplices, id est rudes, & doli nondum capaces ejusmodi sunt in pueritia, aut prima adolescentia, in quibus etiam simplex toga, & pura quæ prætexta dicebatur, sumi solebat. Martial. lib. 10.

Tu mihi simplicibus Mani dilectus ab annis, Et prætextata cultus amicitia.

¶ Simplex cibus, Purus, non affectatus, aut aliquo condimento corruptus: vel compositus, ἀπλοῦς οὐκ ὀψῶν. Plin. lib. 11. cap. 53. Homini cibus utilissimus simplex: Condimentum orationis simplex. Quint. lib. 6. cap. 3.

Simplificissimū, ἀπλοῦς. Senec. 2. de Ira, Simplificissimi omnium habentur iracundi. Vide Simplex.

Simplificit̄as, atis, ejus natura, quod simplex est. { απλοῦς περὶ ἀπλοῦς, ἀπλοῦς. GAL. Simplicité, simpleste. ITAL. Semplicità. GERM. Einfach / einfaltigkeit. HISP. Simplicidad. ANGL. Simplicity, plainesse, singleness. } Mart. lib. 10.

Vitam qua faciunt beatiorum, Facundissimo Martialis, hac sunt: Res non parva labore, sed relicta: Non ingratus ager, focus perennis,

Prudens simplicitas, paves amici.

Ovid. 3. de Arte.

Simplicitas rudis ante fuit: nunc aurea Roma est.

Et magnas domiti possidet orbis opes.

Quintilian. lib. 5. cap. 7. In paucis atque humilibus accusator simplicitate gloriari potest. Liv. lib. 10. dec. 4. Simplicitate & hilaritate levare iram alterius. Velleius, Eminentissimae ac nobilissimae simplicitatis vir. Idem, Vir in tantum boni, in quantum simplicitas humana intelligi potest.

Simplificiter, adverb. Pure, aperte. ἁπλῶς. GAL. Simplement, vndement, sans feinte à la bonne foy. ITAL. Semplicemente, sempriamente. GERM. Einfeltiglich, schlechtlich, rund heraus. ITAL. Simple y senzillamente.

ANGL. Plainly, simply, singly. Plin. Epist. 98. Amicè, & simpliciter reprehenderunt. Item, Simpliciter facere. Qu. Curtius, (id est, candidè & sine dolo.) Et Ludere simpliciter, Sueton. in August. cap. 7. 1. Simpliciter oberrare, est imprudenter ab itinere deflectere. Plin. lib. 8. c. 4. Elephas homine obvio fortè in solitudine, & simpliciter oberrante, clemens, placidusque etiam demonstrare viam traditur. Quintil. lib. 1. cap. 12. Præterea secundum aliam ætatis illius facilitatem, velut simplicius docentes sequuntur.

Simplificissimè. Cornel. Tacit. lib. 17. Ego ac tu simplicissimè inter nos hodie loquitur.

Simplificiter, veteres pro simpliciter utebantur. Plaut. in Merc. Sed eam simplicitus, dicam, si opera est auribus: Sic enim legit Nonius. cap. 2.

Simpludiarum funera sunt, quibus adhibentur duntaxat, ludij corbitorumque: quidam ea dixerunt esse, quibus neutrum genus inesset ludiorum: nam indictiva sunt, quibus adhibentur non ludij modò, sed etiam desultores, quæ sunt amplissima. Fest. Ibi Scaliger: dicta quasi simpliludiarum, quibus simpli ludij adhiberentur, h. e. Saltatores, sive cernuatores.

Simplius, nomen numerale vnicum, & minimè multiplex. ἁπλοῦς. GAL. Simple, qui n'est point doublé. ITAL. Sempio. GERM. Einzig / eines als vil. HISP. El tanto en cosa senzilla, simple. ANGL. Single, one only. Plaut. in Mostell. Simpla est habitatio. Idem Pæn. Liceat simplum solvere. Sic duplus, bis tantum, Triplus, ter tantum, & hujusmodi. Varro l. 2. c. 10. Si mancipio datur, dupla promitti; aut si ita pacti, simpla.

Simplaris, e, & Simplarius, a una adjectiva à simplò, sive simpli deducta, cujus etiam propemodum habent significationem. ἀπλοῦς. Simplaria venditiones (inquit Budæus) sunt pro quibus venditor necesse non habet de dupla emptori repromittere: quarum meminuit Ulpian. l. emptori duplam, 37. de vi et. Ita enim simplaria venditiones à Pomponio dicuntur, ut simplaria actiones, & duplaria, & quadruplaria dicebantur, quæ in simplum, duplum, quadruplum dabantur. Eadem ratione armaturæ simplares, duplarsque à Vegetio dicuntur, 2. de re milit. quas qui gestabant, singulas, & duplas consequebantur annonas. Et à Modestino de vocabulis rei militaris. Torquarij simplares, duplarsque, quòd qui illa præmia virtutis, & decora militiæ meruissent, singulas, & binas præter alios consequebantur annonas. Sic hodie in sacerdotalibus collegiis sacerdotia quædam simplaria dici possunt, & quædam duplaria: à simplice, duplicèque stipe in concessu Ecclesiastico accipienda. Vide plura de hisce in dictione Duplarius.

Simpulo, qui sponsum convivium discurrentem comitatur. Gl. s. f. aliàs, Simplo, & Simplator, conviva, Fulgentius.

Simpulum, i. Calix fictilis, quo vinum in sacrificiis libabatur: à sumendo, quòd eo vinum sumebant minutatim. ἑπιπέδιον ἢ κελύκειον ὄστρακον. GAL. Un vaisseau de terre à boire, de quoy ils se servoient jadis es sacrifices. ITAL. Vaso da bere di terra usato à sacrificij. GERM. Ein irdiner kelch oder becher / vor zeyten bey dem offeren breuchig. HISP. Cierro vaso de barro usados en los sacrificios. ANG. A cuppe or chalice of earth used in sacrifices. Plin. lib. 35. cap. 12. Sed fictilibus prolibatur simpulis innocentius. Apuleius Apolog. 1. catinum & simpulum sacrificiis adhiberi solita ostendit his verbis: Paupertas populo Romano imperij à primordio fundavit, proque eo in hodiernum diis immortalibus simpulo & catino fictili sacrificat. Fest. Simpulum, vas parvum, non dissimile cyatho, unde mulieres divinis rebus deditæ, Simpulatrices vocantur. Varro scribit vas esse minutim fundens, in cujus locum successerit epichysis: unde veteres res minutas, nulliusque pretij, simpularias appellabant. Sunt qui pro simpulo, simpulium legunt: cujus meminit Juvenal. Satyr. 6.

aut quis

Simpulium videre Numa, &c.

Sunt etiam qui velint simpulum gemino l, scribendum, forma qua ampullam dicimus. In simpulo aliquid facere, proverbij speciem habet, pro Facere aliquid clanculum, vel in re minuta atque humili. Cic. 3. de Legibus, agens de lege Tabellaria, hoc est, de jure ferendorum per tabellam suffragiorum: Et avus quidem noster, inquit, singulari virtute in hoc municipio quoad vixit restitit M. Gratio, cujus in matrimonio sororem aviam nostram habebat, ferenti legem Tabellariam. Excitabat enim fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratio, quos post filius ejus Marius in Egæo excitavit mari. Haftenus Cicero. Non absurdum videtur mihi (inquit Erasmus) si quis existimet sumptam allegoriam à puerorum lusu, quo solent per fistulam angustam in simpulum instantes, quasi fluctus quosdam & aquæ strepitum excitare.

Simul, adverb. congregandi, Una pariter. ἅμα ἢ ἁπλοῦς ἢ ἁπλοῦς. GAL. Ensemble, avec. ITAL. Insieme di compagnia. GERM. Miteinander / zumal oder eins mais. HISP. Juntamente y en uno. ANGL. Together. Terentius in Eunuch. simul consilium cum re amissit. Plautus Menach. se. 2. a. 4. Domum nunquam introibis, nisi ferres Pallam simul. Tibullus lib. 4.

Iam simul audacis veniunt certamina Martis.

Aliquando ponitur pro deinde, vel etiam, vel præterea. Vatinius Ciceroni. Cives Romanos occidit, abripuit, disperdidit, regiones

vastavit: simul verò semissis homo contra me arma tulit. Salustiana. His amicis sociisque confusus Catilina, simul quòd æs alienum per omnes terras ingens erat. Invenitur quandoque geminatum, & habet quasi eandem vim, quam cum & tum, sive partim. Quintilianus, Simul ut pleniori obsequio demereret amantissimos mei, simul ne vulgarem viam ingressus, alienis vestigiis insisterem. Ponitur aliquando simul, pro eadem opera. Plaut. in Merc. Duas res simul nunc agere decretum est mihi. Dicimus venuste, simul tecum, nobiscum, & simul cum aliquo. Cic. pro domo sua. Optimi cives fruentur nobiscum simul ac civitate. Idem de Amicitia. Disserere ceperunt cum corporibus simul animas intire. &c. Plaut. Pseud. se. 3. a. 2. Ducit nescio quem secum simul. Idem Menach. se. 4. a. 2. hac mecum simul. Idem Aut. se. 3. a. 4. Quis illic est qui erat tecum simul? Idem Men. se. 1. a. 5. Dic tecum ut veniat simul. Idem Cure. se. 1. a. 1. Amo pariter simul. Idem Most. se. 1. a. 1. Age, i simul. (id est, veni mecum.) Idem Pseud. se. 1. a. 1. Cum eo simul me mitteres. Accipitur aliquando simul pro postquam, simulac, sive simulatque. Cic. 4. Acad. Et simul inflavit tibicen, à perito carmen agnoscitur. Plaut. Mostell. se. 2. a. 1. Simul res, fides, fama, virtus deseruerunt, (sup. me.)

Simulac, & Simulatque. Quamprimum, vel statim quum, sive postquam. ἅμα ἢ ἁπλοῦς. GAL. Incontinent que, apres que. ITAL. Subito che, poi che. GERM. So bald als. HISP. Luogo que, subito que. ANG. As soone as. Salust. Iam primum juvenus simulac belli patiens erat. Col. lib. 5. Semper conveniet simulatque folia agere ceperint, ficus rubricam amurca diluere. Cicero. Appio, Gratissimum mihi feceris, si ad me, simulatque adeptus eris, miseris. In eadè etiam significatione dicimus simulac primum, simul primum, & simul ut. Idem 3. Verr. Simulac primum ei occasio visa est, averia pecunia publica Quæstor Consullem, exercitum, provinciámque deseruit. Idem, Simulac potestas primum data est, adeunt hi quos dixi. Liv. 6. ab Urbe, Interim Qu. Fabio, simul primum magistratu abiit, ab C. Martio tribuno dicta dies est. Plin. lib. 11. c. 49. Urso quoque, simul ut expiraverit, cornescere aiunt genitalia. Ponuntur aliquando simul & simulque pro atque etiam, vel præterea: ut quum dicimus, Vir fortis simul & prudens. Idem Epistol. 7. lib. 2. Sordidum simul & sumptuosum, Idem lib. 9. cap. 35. Superbo simul ac procaci fastu. Quint. lib. 10. cap. 1. Qualis ferri fulgor, quo mens simul visusque perstringatur.

Simulacrum, Imago ad similitudinem rei alicujus efficta. ἰμῶν ἢ ἰμῶν. GAL. Image élevée, semblance, statuë, idole. ITAL. Simulacro, statua, forma, imagine, idole, effigie. GER. Ein bild oder bildnis. HISP. Imagen de semejança. ANG. An image, proportion lyknes, or resemblance of a thing. Cicero. pro domo sua, Mulieris simulacrum è marmore. Ovid. 10. Metam.

quòd multa sacerdos

Ligna contulerat veterum simulacra decorum.

Simulacrum civitatis per translationem pro signo & nota. Cicero. ad Plancium, lib. 10. In qua nec Senatus, nec populus vim habet ullam, nec leges ullæ sunt, nec judicia, nec omnino simulacrum aliquod ad vestigium civitatis. Sic Simulacrum virtutis pro judicio & vestigio virtutis dicitur. Ne simulacrum quidem virtutis in eo apparet. Cicero. Simulacra prætorum. Gell. cap. 3. lib. 7. Item, Simulacra & irritamenta doloris. Idem cap. 3. lib. 7.

Simulo, & Similo, as. Præ me fero quod non est, & fictam rei alicujus similitudinem refero, & pro vero falsum ostendo. ἑπιπέδιον ἢ κελύκειον ὄστρακον. GAL. Feindre, contrefaire, faire semblant. ITAL. Simulare, fingere. GER. Gleisnen, dergleichen thun. HISP. Fingir lo que no es. ANG. To sayne, to contrefaire, to mak à semblance. Cicero. Attic. Simulabat se Romam rediturum, quum in Africam navigaturus esset. Virg. 1. Aeneid.

Spem vultu simulat, premit altum corde dolorem.

Ovid. 1. de Arte,

Vt simulet vultu gaudia, tristis erit.

Disimulo, Cicero. lib. 7. Ep. Multa & simulavi invitus, & dissimulavi cum dolore. Ovid. 13. Metam.

Si simulasse vocas crimen, simulavimus ambo.

Plaut. Cure. se. 1. a. 3. Simulabo quasi non noverim. (id est fingam me non nosse.) Idem Pseud. se. 1. a. 1. Te experiat quid ames, quid simules. Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Carmina nunc simulo, studiumque quod absuit odi.

Simulo non sentire, id est, dissimulo. Plin. Ep. 14. lib. 3. Ille si ve quia non sentiebat, sive quia non sentire simulabat, immobilis & extensus fidem peractæ mortis implevit. Est & similo, as, per tertiam vocalem in secunda syllaba, quod significat similitudinem rei alicujus representare. ἑπιπέδιον ἢ κελύκειον ὄστρακον. de quo supra.

Simulatio, nis, verbale, Fictio, & simulata fictaque alicujus rei representatio. ἑπιπέδιον ἢ κελύκειον ὄστρακον. GAL. Feintise, simulation. ITAL. Fintione, simulatione. GERM. Gleisnung / oder gleisner rey, ein eudichte gestaltung. HISP. Aquella obra de fingir lo que no es. ANG. A sayning, counter sayning, or making of a semblance. Vnde pro desceptione & circumventionem ponitur, quòd animo vel vultu aut voluntate simulata fiat. Cicero. ad Lentulum. lib. 1. A quibus tuendus fuerat, derelictus: idque non solum fronte, atque vultu, quibus simulatio facillimè sustinetur. Idem 3. Verr. Nullæ sunt occultiores insidiæ quàm hæ quæ latent in simulatione officij, aut in aliquo necessitudinis nomine. Seneca. epist. 89. Artes in quibus nulla honesti simulatio, id est, species & similitudo.

Simulator, is, qui simulat. ἑπιπέδιον ἢ κελύκειον ὄστρακον. GAL. Simulateur, contrefaiseur, qui feint, hypocrite. ITAL. Chi finge, simulatore. GER. Ein gleisner. HISP. El que finge lo que no es. ANG. That sayneth or pretendeth that which is not. Cic. 1. Offic. De Græcis autem dulcem & factum, festivique sermonis, atque in omni ratione simulatorem, quem Græci nominaverunt, Socratem accepimus. Ovid. 2. de Arte,

Tantum ne patens verbis simulator in illis.

Simulatio,

Simulatrix, fœm. quæ simulat. item venefica, quæ se divinam & reli-
giolam simulat.
Simulacrum, adverbium, Fictè. *ἰμῦμα, πηλοειδής*. GAL. *Par feintise,*
par simulation. ITAL. *Fintamento.* GERM. *Steisnerisch/mit gleisnerey.*
 HISP. *Fingiendo lo que no es.* ANGL. *Counte fauly, with a pretence on*
ly. Cic. 2. *de nat. deor.* Mala enim & impia consuetudo est contra
 deos disputandi, sive ex animo id sit, sive simulatè.
Simulamen, inis, vel Similamen. Repræsentatio, simulatio. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
ἰμῦμα *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
ἰμῦμα *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Representation,* *imitation,* *semblance.* ITAL. *Representazione,* *simiglianza.*
 GERM. *Einbildung / gleisnerey.* HISP. *La ymagen ò semejança.* ANGL.
Afayning or pretending of that which is not. Ovid. *de Adonide lib.*
 10. *Metam.*
Annua plangoris peraget simulamina nostri.
 id est, repræsentationem nostri doloris. Loquitur etiam de sacris an-
 nuiis, quæ Adonia dicebantur, in quibus Adonis plangebatur, ac lu-
 ctus Veneris referebatur.
Simulcrum, atis. Inimicitia, à simulando, ut quidam volunt, quòd proprie
 latens & dissimulatum odium nomine hoc significari existiment:
 quanquam re vera etiam de apertis inimicitiiis dicatur. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
ἰμῦμα *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Haine couverte.* ITAL. *Odio coperto.* GERM. *Ein heimlich er*
feyb vnd neyd zwischen etlichen / feindschaft / groß. HISP. *Competi-*
cion odiosa entre dos, odio cubierto. ANG. *A covered hatredh, grudge.* Cic.
pro lege Manilia. Ut multas etiam similitates, partim obscu-
 ras, partim apertas intelligam mihi non necessarias, vobis non inu-
 tiles suscepisse. Iuvenal. *Satyr.* 5.
Inter finitimos vetus atque antiqua simulacra.
 Plaut. *Pseud.* Nam hic id metuit, ne illam vendas ob similitatem
 suam.
Simulter, adverbium dixerunt antiqui pro similiter. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
ἰμῦμα *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 Plaut. *Pseud.* sc. 3. a. 1. Exollabo ego cum simulter ut mu-
 ranam coquus.
Simultum, vermis in cornu arietis. Gl. Ifid.
Simulus, a, um. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Camus.* ITAL. *Con le narici*
voltate in su. GER. *Ein schaffsnas / nachnas.* HISP. *Cosa que tiene las*
narizes romas. ANGL. *That hath a snite nose.* Qui pressis est nari-
 bus; unde proprium est captarum epitheton. Virg. 10. *Eclog.*
Dum tenera ardent sima virgulta capella.
 Hieronymus *de Socratis uxoris*, Quæ cum crebro inter se iurga-
 rentur, & ille illas irridere solitus, quòd propter se fœdissimum ho-
 minem simis naribus, recalva fronte, pilosis humeris, & repandis
 cruribus disceptarent. Martial. *lib.* 6.
Atque ille sima nare, turgidis labris.
Simulus, diminut. Martial.
Simulus iste quis est, uxori semper adhæret
Qui Menodoro tua?
Sin, *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 cum subiectivo, ex *ἰμῦμα* & *ἰμῦμα* componitur, adjecto e, si-
 gnificatque si verò: & nunquam in prima parte collocatur, & nisi
 præcesserit si, sed in secunda, ubi duorum est oppositio: & ferè sem-
 per in priore parte præcedit. GAL. *Mais si, si non.* ITAL. *Ma se.* GER.
oder so / oder wann / wann aber. HISP. *Mas si.* ANGL. *Bot if, if not.* Cic.
Terent. in Andr. Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: si opitulor,
 ejus minas: habent enim quandam vim negationis, perinde ac si di-
 ceretur, Si autem non relinquo, sed opitulor. Aliquando *sin*, so-
 lum reperitur, ita tamen ut conditio aliqua intelligatur præcessisse,
 Salustius in *Inurth.* Imperat ut pretio, sicuti malta confecerat, in-
 fidiatores Massinæ parer, ac maxime occulte: *sin* id parum procedat,
 quovis modo Numidam interficiat: id est, si potest, occultè; si non
 potest, utcumque queat. Plaut. *Pseud.* sc. 3. a. 1. Licet te colloqui, B.
 At non libet. P. *Sin* est tuam in rem.
Sina, *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 Urbis Mesopotamiæ, quo nomine etiam dictus
 est mons Petrææ Arabiæ. *Apostolus*, Sina *ἰμῦμα* mons est Arabiæ, qui
 conjunctus est ei, qui nunc est Hierusalem.
Sina vulgò China, Benjaminò Tudelensi nota, ultima terrarum Asiæ,
 ab Oriente & Meridie alluitur Oceano, ab Occidente Indiam ulte-
 riorem attingit, ab Septentrione cingitur Tartarorum limitibus.
Sinada (quòd hic pro Caria urbe legebatur) Vide *Sinada*.
Sinax, *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 populì sunt Indiæ, ad Septentrionem Seribus, ad Occasum
 Indis extra Gangem finitimi, terras incognitas desertaque ad Or-
 tum & Meridiem habentes. Horum caput est Thina. Autor. *Ptol. lib.*
 7. c. 3. Stephanus urbem quoque ipsam Sinas appellat.
Sinada via. *Gloss.* & *ll. Long. lib.* 1. *tit.* 2. 5. l. 5. 6. Melius est *Sneida*. GER.
Schnede / est casura, via dividens territorium: à scheneidem scin-
dere, dividere.
Sinapi, neutr. gener. & indeclinabile, vel Sinapis fœm. gen. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Senove, moullarde.* ITAL. *Senapa, senape.* GER. *Senff.* HISP.
Mostaza. ANGL. *Mustarde.* Herba est semen ferens tanta acri-
 monia ut cieat lacrymas comedenti, in hybernis condimentis
 usitatissimum. *Plin. lib.* 18. *cap.* 9. Acerrimum sapore, ignei effe-
 ctus, ac saluberrimum corpori, sinapi. Plaut. *in Pseud.* sc. 2. a. 3.
 fœm. gen. usus est. Teritur (inquit) scelerata sinapis cum illis. Item
Colum. lib. 10.
Sæque lacessenti florum factura sinapis.
Sinapismus, *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 cataplasma ex sinapi: tanquam ex *ἰμῦμα*
 rem exuicatio cutis, quæ fit imposito cataplasmate è sinapi.
Hadr. lun.
Sinapodes, (quòd hic corruptè legebatur,) vide *Hiantopodes*.
Sincerus, vide *Syncerus*.
Sincinia. *Fest.* Sinciniam cantionem, solitariam *Gloss.* A. I. Sincinium
 dicitur, quasi singularis cantilenæ vox; cum unus canit, quòd
 Græcis monodia dicitur: quum verò duo, bicinium: quum mul-
 ti, chorus.
Sinciput, itis: & sincipitium pars antica capitis, aures temporaque
 complectens. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Le devant de la teste.* ITAL. *Parte di-*
manzi della testa. GER. *Das sorder theil des hauptis so die ohren vnd*
schlaffaderen begreiff. Das forhaupt. HISP. *Pedazo delantero de la ca-*
beza. ANG. *The fore parte of the hende.* Sinciput, ut inquit Cornu-
 Calepini Pars I I.

tus in *Perisum*, antica pars capitis: Occiput postica, sive posterior
 pars. Plaut. *Menachmis* sc. 2. a. 3. & sc. 2. a. 4. Non est tibi sanum
 sinciput, adolescens. *Ibid.* sc. 3. a. 1. Glandium, pernam, sinciput
 Iuvenal. *Satyr.* 13.
Si verò & pater est, comedam, inquit, flebile nati
Sinciput elixi, Pharioque madentis aceto.
 Neque solùm in homine sinciput dicitur, verum etiam in brutis
 animantibus: & præcipuè in genere suillo. Erant enim olim in de-
 licis sincipitia verrina sive aprugna, aceto condita, & ad esum
 præparata. *Plin. lib.* 8. *cap.* 51. Interdicta quoque abdomina, glandia,
 testiculi, vulvæ, sincipitia verrina.
Sindæ, *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 oppidum Lycaoniæ in confinio Galatiæ atque Cappa-
 dociæ, teste *Plin. lib.* 5. c. 27. Stephanus Sindam aliam in India collo-
 cat ad sinum magnum à Sindis populis habitatam.
Sindon, is, *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Vn lingo fort destié, creffé.* ITAL. *Lin-*
ziolo molto sottile. GER. *Keiner vnd köstlicher leinwatt.* HISP. *Lienço*
futil. ANG. *Layen or sine linnen cloth.* Amictus ex lineo Ægyptia-
 co, inde, ut creditur, nomen habens quòd primùm in Sidone urbe in-
 ventus ob id Tyria Sindo à Martiale dicta, *lib.* 4.
Ridebis ventos hoc munere lectus & imbres,
Nec sic in Tyria sindone tutus eris.
Sincerastum, vide *Syncerastum*.
Sinè, præpositio separativa, idem significans quòd, absque, citra. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
ἰμῦμα *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Sans.* ITAL. *Senza.* GERM. *Ohn.* HISP. *Sin.*
 ANGL. *without.* ut, sine Cerere & Baccho friget Venus, *Ter. En-*
nuch. Virg. 1. *Æneid.*
Imperium sine sine dedi.
 Ovid. 2. *Metam.*
Immotisque oculos in se sine sine tenentem
Nescius extimuit.
Ibid. lib. 13.
Tu vires sine mente geris,
 Item,
 — sine pectore miles,
ibid. & Plaut. *Capt.* sc. 5. a. 3. Haud sine pœna feceris. Idem *Aul.* sc. 4.
 a. 1. Te civem sine omni malitia sum arbitratus. (i. sine ulla.) Sic *ibid.*
 sc. 1. a. 4. Sine omni suspitione in ara hic assidam.
Singara, *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 Arabiæ urbs Rhetanorum caput. Autor *Plin. lib.* 5.
 cap. 4.
Singidunum, *Semender*, Hungaris *Zenderin*, Italis *Samandria*, V. E.
 Servix, seu Myfiæ superioris, ad Danubium: à Turcis anno 1439.
 capta.
Singilio. Trebellius in *Claudio*. Singilliones Dalmatenses decem.
 Meurf. *Gl. Græcob.* non probat legi *cingliones*, & exponi de parvis cin-
 gulis, quibus equites Dalmatiæ uterentur. Singiliones ait nihil
 aliud sunt, quàm *ἀπλοῖς*. Est autem *ἀπλοῖς* vestis simplex. Nam
Odyss. 10. *ἀπλοῖς χλαῖται.* Singilio ergo est ex singulo, seu uno; non
 è gemino panno, quæ *διπλοῖς*.
Singulus, a, um, semel unum, plurale est usitatus, *Singulū*, x, a, Vnus-
 quisque per se, hoc est, separatim ab aliis. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 GAL. *Chacun, l'un apres l'autre.* ITAL. *Chiasumo*
da per se. GERM. *Jetstths besonder.* HISP. *Cada uno, sendos.* ANGL.
Everichone, severally. Cic. 7. *Verr.* Ut non modò plures, sed ne
 singuli quidem possint accedere, Virg. 1. *Æneid.*
Namque sub ingenti lustrat dum singula templo, &c.
 Idem 6. *Æneid.*
Suscipit Anchises atque ordine singula pandit.
 Plaut. *Amphitr.* Rex vigilis nocturnos singulos semper locat. Idem
Menach. sc. 1. a. 3. Affatim est hominum qui singulas escas edunt,
 Ovid. *Eleg.* 7. *lib.* 3. *Trist.*
Singula qui referam.
 Dicimus autem Latine, Aliquid fieri singulis diebus, vel in singulis
 diebus, cum præpositione In: vel cum accusativo in singulos dies, pro
 eo quòd est, quotidie. Cic. *pro Murana*, Qui singulis diebus ediscen-
 dos fastos populo proposuit. Idem 2. *de natura deorum*, Sol binas in
 singulis annis reversiones facit. Idem *ad Atticum*, Quotidie vel po-
 tius in singulos dies breviores literas ad te mitto. In dies tamen, si-
 ve in dies singulos, licet idem significant quòd *quotidie*, vix unquam
 tamen in oratione ponuntur sine comparativo aut verbo incremen-
 ti. Idem in *Catil.* Crescit in dies singulos hostium numerus. Cap-
 itur etiam substantivi more, addito adjectivo: *Cel.* l. 5. c. *de Phygasto*,
 Licet etiam miscere aquis portionibus ammoniacum, galbanum,
 propolim, viscum pondusque adjicere myrrhæ dimidio minus, quàm
 in prioribus singulis. Sic optimi codices. Antiqui etiam singu-
 lum dicebant pro unico & singulari. Plautus in *Cistell.* At, at, singu-
 lum video vestigium. Sic singulo numero, pro singulari, dixit Gel-
 lius c. 8. *lib.* 19. De Cælo (inquit ille) & Tririco non inficias eo quin
 singulo semper numero dicenda sint. *Ibidem paulò inferius*; Nam cum
 Arena singulari numero dicta, &c. Item c. 13. *lib.* 18. Nisi dixerat, nu-
 mo singulo multabatur.
Singula, sc. litteræ: quæ contractè *sigla*; sic *sigla*, seu *singula*, sc. elemen-
 ta, ut S. P. pro salutem plurimam.
Singularis, e, Vnicus peculiaris. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 ITAL. *Singulare, unico.* GERM. *Einig / einig / allen.* HISP. *Cosa sin-*
gular. ANGL. *Singulare, one.* Plin. *lib.* 28. *cap.* 10. Democritus etiam
 num affectus augeat ejus qui singularis natus sit. Verbis singularibus
 gratias agere, hoc est, quæ unum tantum non etiam plures comple-
 terentur. Cic. in *Catil.* Primùm quòd mihi gratias egistis singula-
 ribus verbis, &c. Dicitur aliquando singulare, quòd est excellens, &
 tam in malum quàm in bonum sumitur. *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα* *ἰμῦμα*
 Cic. *pro Silla*, Me
 singulari immanitate & crudelitate præditum. *Plin. Epist.* 4. 5. Mox
 vehiculum ascendit, assumit uxorem singularis exempli, &c.
Sueton. in Aug. cap. 72. Erat illi locus in edito singularis. (sup in
 ædibus.) Pro eodem antiqui dicebant *singularius*, quòd Nonius
 annotavit citans locum Turpilij in *Demetrio*, Homini natura
 unica est & singularia. Plaut. in *Capt.* sc. 2. a. 1. His indito catenas
 singularias, hoc est, singulis catenam unam. Sic singulariæ litteræ.
 O o 3 Gell.

Gell. *cap. 9. lib. 17.* Et *Quintilian.* Quæ natura singularia sunt fecare. Gell. *L. 9. c. 4.* Homines singulariæ velocitatis.

Singulariter. Unicè, excellenter, magnoperè, mirum in modum. *ἰσχυρῶς, ἰξίως.* GAL. *Singulariement.* ITAL. *Singularmente.* GERM. *Sonderlich / einyig für andere.* HISP. *Singularmente.* ANGL. *Singularly, passingly.* Cic. *4. Verr.* Quem ego singulariter in prætura mea dilexissem.

Singulãtim, aliud averb. Minutatim, seorsim, separatim, per singulos. *ἰ καὶ ἰσχυρῶς.* GAL. *Chacun à part soy, l'un apres l'autre, singulierement.* ITAL. *Singularmente, à uno, per uno.* GERM. *In sonderheit / besonder.* HISP. *Singularmente, uno à uno, apartadamente.* ANGL. *Particularly, severally, every one a part.* Cic. *1. Verr.* Si tantulum offensum, turbatumque sit, ut ea quæ singulatim ac diu collecta sint, uno tempore universa perdamus. Idem *1. de Invent.* Singulatim de unoquoque genere in secundo libro dicemus. Pro eodem etiam dicimus sigillatim. *Cæsar. lib. 5. bell. Gall.* Centuriones sigillatim Tribunolque militum appellat: quorum egregiam fuisse virtutem testimonio Ciceronis cognoscitur.

Singulator, *ἰπ πύσης κίλη.* Gl. Phil. nempe ut est in alio Gloss. quod citat Meursius, *μονοκίβητος*, qui uno equo servit. Germ. *Einspänniger*; ut miles gregarius, Meurs. *in L. g. b.* In imperio Orientali erant agmina fossati certis locis per regiones distributa in monocaballos, dicaballos, tricaballos, & megalogitas.

Singulator, is, qui Manilio *lib. 5.* solo vectatus equo. Ei opponitur defultor *ἰ δὲ ἰσχυρῶς ματῶν*, combinator. Huic juncti erant equi, à quorum alterutro in alterum corpus transmittēbat.

Singillatim, Singulatim, hoc est, unumquodque per se. *ἰ καὶ ἰσχυρῶς.* Cic. *4. Phil.* Civitas non singillatim, sed provinciis totis dabatur. Lucilius Singillatim unusquisque nostrum movetur. Sueton. *in Augusto*, Atque etiam singillatim è certo genere hominum libentes, ac pro facultate quisque pecunias contulerunt. Dicitur & sine n. Sigillatim. *Cæsar 5. bell. Gall.* Centuriones sigillatim Tribunolque militum appellat, quorum egregiam fuisse virtutem testimonio Ciceronis cognoverat.

Singultus, us, ui. *ἰ κρηνη ἀνακῆ. λυγέ.* GAL. *Hoquet, ou hochet.* Item *Sanglot, que l'on jette en pleurant.* ITAL. *Singulto, singhiozzo.* GERM. *Das fluxen / aufstlopfung.* HISP. *Solloço ò obra ye dipar.* ANGL. *Yexing, hichet or sobbing.* Species est convulsionis, quæ fit vel nimia spirituum suppressione, vel propter inanitionem, vel repressionem immoderatam, vel ob erosionem ab acrioribus in ventriculo humoribus: quas cum facultas expultrix per se expellere non possit, motricem in auxilium accersit, spiritumque aut humores noxios vi quadam cum sonitu expellit: atque ita cietur convulsionis quoddam genus in ventriculo quod singultum appellamus. Cic. *pro Planc.* Non modò lactymulam, sed multas lacrymas & singultum cum fetu videre potuisti. Neque solius hominis est singultus, verum etiam brutorum animantium, ut equorum. Virg. *3. Georg.*

— imaque longo

ilia singultu tendunt.

Idem *9. Æneid.*

— & longis singultibus ilia pulsat.

Ovid. *3. Amor. Eleg. 7.*

Oraque singultu concutiente sonant.

Idem *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*

Singultus medios impediēte sonos.

Item gallinarum. *Col. lib. 8. cap. 5.* Assiduus autem debet esse custos, & speculari parientes: quod se facere gallinæ testantur crebris singultibus interjecta voce acuta.

Singultio, hoc est, singultus emitto. *ἰ κρηνη ἀνάκ. λυγέ.* GAL. *Hoquetter, avoir le hoquet.* Item, *Sanglotter en pleurant.* ITAL. *Singultire.* GERM. *Fluxen.* HISP. *Solloçar ò hipar.* ANGL. *To yexe, or have the hichet.* Plin. *lib. 23. c. 21.* Nec singultientibus, nec si cum febre dyspnœa sit, &c.

Singulto, as, frequentativum, quod est frequenter singultio. *ἰ πῶδες λυγέω.* GAL. *Sangloter, hoquetter souvent.* ITAL. *Singultire spesso.* GERM. *Fluxen eins fluxens.* HISP. *Solloçar ò hipar muchas vezes.* ANGL. *To yexe ofien.* Virg. *9. Æneid.*

Tum caput ipsi aufert domino truncamque relinquit

Sanguine singultantem.

id est, cum Singultu animam efflantem. *Quintilianus*, Singultantium modo brevia quædam ejicere.

Singultim adverbium, qui per glutos loquitur. *ἰ GAL. En hoquetant.* ITAL. *Facendo singolet.* GERM. *Mit fluxen oder abgebrochnen worten.* HISP. *Solloçando ò hipando.* ANGL. *with yexing.* Horat. *Serm. Satyr. 6.*

Ut veni coram, singultim pauca locutus,

id est, verbis interruptis. Budæus.

Singultas, atis, pro singultu. Ovid. *Eleg. 5. lib. 3. Trist.*

Et singultatis oscula missa sonis.

SINISTRA, x, Manus læva, à sino, is, ut placet *Festo* eò quod aves, quæ ad lævam apparent, rem institutam nos agere sinant. *ἰ ἡμῶν semól. σκαία, ἀσπείρα.* GAL. *La main senestre, ou gauche.* ITAL. *Mano sinistra, man manca, man zanca, man stranca, man mancina.* GERM. *Die lincke hand.* HISP. *Mano sinistra, ò yz quierda.* ANGL. *The left hand.* Virg. *10. Æneid.*

— Ilypeum tum deinde sinistra

Extulit ardentem.

Idem *5. Æneid.*

Nunc dextra ingeminans iætu, nunc ille sinistra.

Ovid. *3. de Ponto,*

Dicitur infirma cornu tenuisse sinistra.

¶ Sinistra ponitur aliquando pro ea parte quæ sinistram manum versus est. Cic. *1. de divinaz.* Cur à dextra corvus, à sinistra cornix faciat ratum. ¶ Ponitur aliquando adverbialiter pro, à parte sinistra. Cic. *4. Acad.* Et quum in uno modo ornatus hic sic tam mirabilis, innumerabilis, suprã, infrã, dextrã, sinistrã, antè, post. ¶ Sinistra manus furtifica appellata à *Plaut. in Pers.* Vbi illa altera est furtifica

læva? eam ob causam, quòd hac manu furta potissimum fiebant, dum dextra aliud simulabatur. *Catul. in Asinum,*

Inter cœnam Asini manu sinistra

Non bellè uteris in joco atque vino,

Tollis linthea negligentiorum.

Inde apud eundem sinistra liberalitas in *Epigramm. ad Cæsarem*, quæ ex furtis & concussionibus facta est.

Sinistër, ra, tum, quod ad sinistram est. *ἰ ἡμῶν semól. λαιός, σκαίος, ἀσπείρος, κατ' ἰσχυρῶς.* GAL. *Senestre, à gauche.* ITAL. *Chi ò alla sinistra.* GERM. *Linck / auff der lincken feiten.* HISP. *El que puesto à la mano sinistra.* ANGL. *That is on the left hand.* ut, Sinistra manus, Sinistrum cornu. Liv. *3. ab Urbe,* Nam quum æquasset aciem, duo extra ordinem millia, quæ in sinistrum cornu Romanorum in ipso certamine impressionem facerent, tenuere. Virg. *10. Æneid.*

— Pallásque sinistro

Affixus lateri.

Idem *7. Æneid.*

— vestigia nuda sinistra

Instituere pedis.

¶ Sinisterior, & sinisterius. Varr. *2. de re rustic. cap. 5.* Siquidem si mas est, in dexteriore partem abit: si femina, in sinisteriore. Cætero, Cornu sinisterius, quod erat infirmius. ¶ Sinistrum autem, quantum ad auguria pertinet, significat prosperum, teste *Festo*, propterea quòd nos agere aliquid sinat. Cic. *de Leg.* Is ave sinistra dictus populi magister est. Aliam tamen, ejus rationem affert Varr. *lib. 5. Epist. quæstionum*, his verbis: A deorsum sede quum in Meridiem spectes, ad sinistram sunt partem mundi exorientes, ad dexteram occidentes: quo factum arbitror, ut sinistra meliora auspicia, quàm dextera, esse existimentur. ¶ Aliquando accipitur pro adverso, noxio, ominoso, quòd quæ sinistra manu fiunt, minus rectè fieri videantur. *ἰ GAL. Malheureux, mal fortuné.* ITAL. *Infelice, nocivo, contrario.* GERM. *Unglücklich / schädlich.* HISP. *Cosa de mal agüero.* ANGL. *Unprosperous, unhappy.* Sueton. *in Tiber. cap. 23.* Quoniam sinistra fortuna filios mihi eripuit. Virg. *lib. 1. Georg.*

Arboribusque, satisque, Notus, pecorique sinister.

Plin. *Epist. 9.* Nemo me apud quenquam sinistris sermonibus carpit: neminem ipse reprehendo, nisi unum me. Virg. *9. Eclog.*

Antè sinistra carva monuisset ab ilice cornix.

¶ Sinistrum, pro stupro, sive turpitudine. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

— Si qua est studiosa sinistra.

Sinistër, adverbium. *Malè.* *ἰ σκαίος, ἰσχυρῶς.* GAL. *Du costé senestre, à la mal heure, de la main gauche.* ITAL. *Da banda sinistra, infelicamente.* GERM. *Unglücklich / län.* HISP. *Hazia la mano yz quierda, desdichadamente.* ANGL. *Unluckely.* Tacit. *lib. 17.* Cæterum utraque cædes sinistère accepta. Exceptus sinistère, Horat. *in Arte.*

Sinistrorsum, adverbium, Ad, sive versus sinistram partem. *ἰ ἰσχυρῶς, ἰπὶ τῆς σκαίας.* GAL. *A gauche, à la main gauche, du costé senestre.* ITAL. *Di banda sinistra.* GERM. *Auff die lincke hand ober lincke feiten.* HISP. *Hazia de mano yz quierda.* ANGL. *Towards the left hand.* Horat. *2. Serm. Satyr. 3.*

Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit.

Legitur & sinistrorsus: quod & *Festus* annotavit, citans locum *Cæsar. 6. bell. Gall.* Hinc se flecit sinistrorsus, diversis à flumine regionibus.

Sinistèritas, atis, Perversitas, improbitas. *ἰ ἡμῶν ἡνά. vel. σκαίος.* GAL. *Malheur, sottise, lourdisse.* ITAL. *Senestrezza, malignità.* GERM. *Der linck oder län sinn / geucherey, verterung.* HISP. *Aquella disposicion del sinistro, maldad.* ANGL. *Lack of grace in doing a thing unhand semensse.* Plin. *Epist. 182.* Plerique autem dum verentur ne gratiæ potentium nimium impartitæ videantur, sinisteritatis, atque etiam malignitatis famam consequuntur.

Sinistimum, inquit *Festus*, antiqui dixerunt pro sinistro: ut, Sinistimum auspiciū, quum aves à sinistra conspiciuntur: id autem dextro felicis habebatur. Cujus rationem hanc reddit *Festus*, ex sententia *Varronis*, quòd veteres deorum sedem ad Septentrionem esse voluerunt, atque inde eos in Meridiem spectare. Quo fit ut ortum ad dextram, Occasum habeant ad sinistram.

SINO, is, ſivi, ſitum, non impedio: omitto, desino: finio: permitto, liberum facio. *ἰ ἡμῶν ἡμῶν ἡνά. ἰσχυρῶς.* GAL. *Permettre, laisser faire.* ITAL. *Permettere, lasciare.* GERM. *Lassen oder zulassen / gestatten.* HISP. *Dexar ò desamparar.* ANGL. *To suffer, to permiste.* Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 3.* Sine his loqui me. *Ibid. sc. 2. a. 1.* Sine modò (minantis.) Idem *Asin. sc. 2. a. 5.* Sine veniat modò domum. *Ibidem sc. 3. a. 1.* Pseudo-le. Sine sim nihili: P. Mitte me. Sino. Idem *Mostell. sc. 4. a. 2.* Sine cadere me. Sino. Idem *Curc. sc. 3. a. 1.* Nunquam sinam te hoc triduum domi esse. Idem *Amph. sc. 3. a. 4.* Sine me Blepharo. (id est, ne me tene.) Idem *Mostell. sc. 1. a. 1.* Sine modò, advenit senex, id est, herus. *Varro*, Sine is ad pubertatis annos perveniat. *Terentius Andr.* Sine nunc meo me vivere interea modo. *Ibidem.* Sine te hoc exorem. s. Sino. *Cæsar. 4. bell. Gall.* Vinum ad se importari omnino sinunt.

SITUS, *ἰ ἡμῶν μυνῆχ.* & siturus, particip. Permissus, & permissurus. Cic. *pro Sextio*, Accusate eum moderatè, à quo ipse nefariè accusatur, per Senatus auctoritatem non est situs. Idem *ad Q. frat. lib. 2.* Cato concionatus est, comitia haberi non siturum. ¶ Hujus compositum est, Desino: de quo suo loco.

SINON, onis, penult. genitivi product. Nomen est filij *Sisyphi*, neporisq; *Autolyçi* furis, *Autolyçi* enim, teste *Servio*, duos habuit liberos, *Sisyphum*, unde natus est *Sinon*: & *Anticleam*, unde *Vlysses*. Hinc est quod *Virgil. 2. Æneid.* *Sinon* astuti & fallacis proditoris tribuit personam. Hic namque cum Græcis Troiam profectus, post diuturnum bellum ab iisdem subornatus, sua sponte se Troianis capiendum obtulit, & ad *Priamum* deductus, illi & omnibus civibus Græcos abiisse, ac equum illum ingentem in urbem recipiendum esse fictionibus suis persuasit, sed maximo eorum detrimento. Virg. *Æneid.*

Talibus insidiis perjurique arte Simonis

Credita res, &c.

Sinonis hujus inventum esse significationem speculari, autor est Plinius lib. 7. cap. 56.

Sinonia, insula Corficæ ultra Tyberina ostia in Antiano, ut tradit Plinius lib. 3. cap. 6.

Sinopē, Afopi filia dicitur, quam Apollo raptam in pontum traduxit, & ex ea genuit Syrum, inde Syri postea appellati sunt: tametsi alij Martis & Æginæ, alij Parnalles & Martis; quidam autem non ab Apolline vitiatam, sed ab eo & Iove perpetuam virginitatem sortitam, cum illi spe concubitus, quicquid postulasset, ei daturus promississent.

Sinopē, *σινωπη*, urbs Ponti, quæ olim frequenti gymnasio, & rubricæ genere, quam Sinopicam vocant, clarissima fuit. Sinopen (inquit Strabo lib. 12.) urbium quæ in Ponto sunt, clarissimam Milesij condidit: quæ classe comparata, mari, quod intra Cyaneas est, imperavit. Extrâ verò multorum certaminum particeps fuit cum Græcis; & quum libera fuisset, tandem amissa libertate, Pharnaci obtemperavit (fuit enim obsidione capta) posteaque successoribus ejus usque ad Eupatorem, & Romanos, qui illum sustulerunt. Eupator ibi natus & educatus, eximie illam coluit, & regni metropolim fecit. Munita est naturali providentia. Nam in colle peninsulæ cujusdam sita, ex utraque Isthmi parte portus & stationes habet, &c. Hinc Diogenes Cynicus, & Timotheus, Pation, & Diphilus comicus orti sunt. Cicero in oratione pro Pompeio haud obscure indicat in Sinope & Amiso Mithridatis olim domicilia fuisse, omnifariis rebus ornatissima, refertissimaque.

Sinopēus, gentile, per tres syllabas. *σινωπηεύς*. Ovid. 1. de Ponto,

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopous.

Sinopēis, idis. *Ἰσινωπέων* *σινωπέων*. Rubricæ genus præstantissimum, quod circa Sinopen Ponti urbem effodiebatur: unde & nomen habet. Plinius lib. 53. cap. 6. Nascuntur sinopis, rubrica, parætonium, melinum, eretria, auripigmentum; cæteri finguntur. Et paulo post, Sinopis inventa est primum in Ponto: inde nomen à Sinopite urbe. Species ejus sunt tres, rubens, minus rubens, & media. Hæc ille. Vitruvius lib. 7. eam rubricam sinopicam appellavit, Strabonem arbitror sequutus, qui lib. 12. *μύλον σινωπέων* eam nominat, & in Cappadocia eam nasci asserit: idcirco autem sinopicam vocati, quod à mercatoribus Sinopen foleret ad mercatum deferri, priusquam Ephesiorum emporium tam celebre esset.

Sinties, & Saphæi, dicebantur Thraces, qui Lemnum olim incoluerunt Stephan.

Sinüēsā, *σινωσα*, vulgò *Sessa*. Oppidum (ut inquit Plinius lib. 3. cap. 5.) novi Latij extremum, non procul à Liri fluvio, quod quidam olim Sinopen appellatum voluerunt. In ejus agro gignitur vinum copiosum, quod à saxosis collibus in quibus nascitur, Sinuessanum petrinum vocat Horatius. De hac Livius lib. 10. In saltu Vestino Falernum contingente agrum, Sinope dicitur Græca urbs fuisse, Sinuessā deinde à Romanis colonis appellata. Strabo lib. 5. Sinuessā in Serano sita est sinu, à quo nomen vendicat. Ei proximæ calidæ sunt balneæ ad ægritudines quasdam accommodatissimæ.

Sinum, vas lactis. Varro.

Sinuos, as, Sinuosus, vide Sinus.

Sinūs, Curvitas illa quæ est intra pectoris, brachiorumque complexum. *Ἰσινωπέων* *σινωπέων*. GAL. *Sein*, *replis*. ITAL. & HISP. *Seno*. GER. *Der busen*. ANG. *To bosome*. Terent. in *Adelph*. Hic non amandus? hiccine non gestandus in sinu est? Ovid. Ep. 3.

Ta tenet in tepido mollis amica sinu.

Idem Eleg. 1. lib. 4.

Inque sinu domina carisque nepotibus, inque

Securus patria consenuisse mea.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Inque sinum mæsta labitur imber aqua.

Suet. in August. præterare sinum (metu occulti ferri, sup.) Seneca in *Troade*, Blando sinu fovens nepotem. Fovere dextram sinu, Ovid. 1. *Amor*. Eleg. 4. Hinc sinus vestium appellati sunt, laxitates interplicis intermediæ. Virg. 1. *Æneid*.

Nuda genu, nodoque, sinus collecta fluentes.

¶ In sinu gaudere, proverbialiter dicitur pro, Tacitam apud se voluptatem sentire, nullis foras prolatis gaudij notis. Tibullus.

Qui sapit, in tacito gaudet ille sinu.

Cicero in *Epist. ad Qu. Frat.* Mihi crede in sinu est, neque ego discingor. His verbis promittit fidem silentij. Nam si quis discingatur, effluit quod sinui creditum est. ¶ Sinus pro securitate. Plinius in *Paneg.* Gestus Consulatus non in hoc urbis otio & intimo pacis sinu, sed juxta barbaras gentes. ¶ Pro tutela, atque præsidio; Plinius in *Paneg.* Confugit in sinum tuum concussa Respub. GAL. *Se vient ietter entre tes bras, se met en ta sauvegarde & protection & défense*. Eodem sensu dixit Cicero in *Tuscul.* se gravissimis casibus magnaque tempestate jactatum in sinum Philosophiæ confugere. ¶ Per translationem quoque sinus vocantur littora curva, duobus quasi brachiis longius in mare procurrentibus inclusa, Græci *κάλυμνος*, appellant. ¶ GAL. *Gouffre*, ou *golfe de mer*. ITAL. *Golfo*. GERM. *Ein Meerchoß*. HISP. *Golfo de la mar entre dos cabos*. ANG. *The bosome of, he sea*. ¶ Hinc Plinius totam Europam, qua Mediterræno mari alluitur, in quatuor præcipuos dividit sinus, quorum primus Calpæ Hispaniæ, & Lacinio extremo Italiæ promontorio includitur: secundus à Lacinio initium sumens, Acrocerauniis montibus terminatur: tertius ab Acrocerauniis ad Hellepontum angustias extenditur: quicquid reliquum est Europæ usque ad Tanaim fluvium quarto sinu includitur. Senec. *Epist.* 54. Sinus præcidere in navigando. ¶ In oculis item sinus dicuntur concavitates illæ, quibus lacrymæ erumpentes, primum excipiuntur. Sic enim interpretatur Servius in illud Virg. 4. *Æneid*.

Sic effata sinum lacrymis implevit obortis.

Pollux vocat *κρήνη*. ¶ Accipitur item sinus pro gremio, sive ea parte vestis, qua verenda teguntur. Juvenal. *Satyr.* 9.

Calepini Pars I L.

Fata regunt homines: fatum est in partibus illis,

Qua sinus abscondit: nam si tibi sidera cessant,

Nil faciet longi mensura incognita nervi.

¶ Sinus ulceris, pro concavitate. Celsus cap. 2. lib. 7. Dandæque opera, ut imus sinus exitum habeat, ne quis humor intus subsidat, &c. Apud eundem, Sinus tumori opponitur, ubi de luxatis membris sic scribit: Siquidem semper ea parte tumor est, in qua os protumpeat: cæ sinus, à qua recessit. ¶ Nonnunquam etiam pro cassibus venatoriis, Martialis lib. 13.

Pulcher adest onager, mitti venatio debet

Dentu Erithra, jam remove sine.

¶ Aliquando pro velo, quod ventis flantibus curvatur, & sinuosum redditur. Virg. 5. *Æneid*.

Colligere arma iubet, validisque incumbere remis,

Obliquatque sinus in ventum, &c.

Juven. *Satyr.* 1.

Totos pande sinus.

Quintilian. Valido spiritu nostros sinus (velorum) tendat. ¶ Sinum ex toga facere, est extremas togæ oras ita contrahere, ut in medio sinus, hoc est, capacitas quædam relinquatur. Liv. 1. *bell.* 1. Tum Romanus sinu ex toga factus: Hic (inquit) vobis bellum atque pacem portamus: utrum placet, sumite. ¶ Sinum effundere. Idem lib. 1. *bell.* 1. Cum is sinu effuso bellum dare dixisset. (id est, excussa toga, quam in sinum collegerat. Bud.) ¶ Sinum deducere: Suet. in *Cæs.* cap. 82. Quo honestius caderet sinum ad ima crura reduxit. Item Quintilian. Sinum (togæ) reducere usque ad lumbos. ¶ E sinu alicujus esse dicimus, quod ex intima familiaritate ejus esse volumus intelligi. Cic. 3. *Verr.* Vettes simulac retigit provinciam. statim Messian literas dedit: Dionem evocavit, calumniatores ex sinu suo apposuit qui, &c. ¶ In sinu suo habere, pro eo quod est habere in potestate sua. *Caius Iureconsultus*, Titio cætum do, lego, quæ mihi pertulit, quæ ideo ei non cavi, quod omnem fortunam & substantiam, si quam à matre susceperat in sinu meo habui sine ulla cautione. Senec. Non stabat quidem Resp. sed in boni principis sinum ceciderat. ¶ Sinus solutus pro liberalitate ponitur: quo modo accipitur à Seneca, Non recipit fordium virtus amatorem: soluto ad eam sinu veniendum est, id est, plena liberalitate, & copia effusa, ut interpretatur Bud. & ut Henric. Steph. id est, arca aperta & penu reclusa. ¶ Sinus, nus, prior, product. Genus vas sinuosi, interprete Nonio, quemadmodum & galeola. Plautus, in *Curcul.* sc. 1. a. 1. Hic cum vino sinus fertur. Varr. de *Vita populi Romani*, ut idem Nonius citat, ubi erat vinum positum in mensa, aut galeola, aut sinu. Virg. *Ecl.* 7.

Sinum lactis, & hac te liba Priape quotannis

Expectare sat est, &c.

Varr. in hac significatione in neutro genere ponit, lib. 4. de *ling. Lat.* Sinum, vas vinarium grandius, à Sinu: quod sinum majorem cavationem habeat quàm poculum. Item Sinus. 1. Varro apud Non. vasa vinaria, Sini, cymbia, pateræ.

Sinus Dei, arcanum, & tutela, & benedictio ejus.

Sinus Abrahæ Luc. 16. c. 22. est locus quietis piorum.

Sinūs magnus, *κάλυμνος*, Indici Oceani sinus est, jugo seu promontorio magno, & Sævi fluminis ostiis interseptus; ut describitur à Ptolemæo *Tab. Asia undecima*. Hispani, qui eam orbis partem lustraverunt, vocant *Mare de sur*, traduntque breviori itinere eò perveniri si Occidentem versus navigetur.

Sinüo, as, Curvo, in sinus flecto. *Ἰσινωπέων*, GAL. *Entortiller*, ou *torciller en plusieurs plis, courber*. ITAL. *ingobbire, intorcere*. GERM. *Zürümmen oder biegen in rechte oder fält*. HISP. *Enroscar, entorcer*. ANG. *To turne and wind in forme of a serpent*. Virg. lib. 2. *Æneid*.

sinuataque immensa volumine terga.

id est, in sinus flectit. Ovid. lib. 2. *Metam.*

tremula sinuantur flamine vestes.

id est, rugantur, vel in sinus colliguntur. ¶ Sinuare, pro sinuosum & cavum facere, Cels. lib. 7. de suppuratis loquens incidendis: Dandæque opera ut imus sinus exitum habeat, ne quis humor intus subsidat qui & proxima, & adhuc sana corrodet. Idem Cels. Sinuari dixit, pro sinuose formari. Hinc componitur Insinuare: de quo satis multa dicta sunt suo loco.

Sinüösus, a, um, quod habet multos sinus, flexuosus. *Ἰσινωπέων*, GAL. *Qui a plusieurs plis, qui a plusieurs détours*. ITAL. *Tortuoso, gombitoso, golfo*. GER. *Das vil trümb oder fält hat vol wicklen*. HISP. *Tuerto, torcido, lleno de golfos*. ANG. *That hath many turnings or windings*. ut Mare sinuosum, Vela sinuosa, quæ vento inflata in sinus turgescunt. Claud. lib. 1. de *rapt. Proserp.*

sinuosa draconum

Membra regens, volucrique per avia nebula tractu.

Plinius lib. 11. cap. 37. Cor prima domicilia intra se animo & sanguini præbet, sinuoso specu, & in magnis animalibus triplici, in nullo non gemino. Virg. 11. *Æneid*.

Saucius at serpens sinuosa volumina versat.

Ovid. 5. *Metamorph.*

tamen sinuosa veste pendit.

Sinüösè, adverb. *σινωπέως*. Unde sinuosus, obliquus ac magis obscure, rectius. Gell. lib. 12. c. 6. Sed ut tibi à me mos geratur, dicam ego indoctius (ut aiunt) & apertius quæ fuisse dicturum puto sinuosus, atque solertius, si quis nunc adesset Stoicorum.

Sio, meio, Gl. Philox.

Sion, & sium, *σίον*. herba est in locis aquosis nascens, frutice pingui, recto, foliis satis, olusatro similibus, sed minoribus, & odoratis. Alio nomine Laver dicitur, & vulgò *Berula* Plinius lib. 22. cap. 22. His annumerant Sion, latius apio, in aqua nascens, pinguius, nigriusque, copiosum semine, sapore nasturtij. Ruellius lib. 1. c. 20. Sion sibi nomen ascivit à concussu, quod Græci *σείων* dicunt, nam excutiendi vim nactum est, utpote quod renibus calculos emoliat, urinam & menses exigit. Laver, ut mea fert opinio, nomen à lavatu contraxit, quod personantibus aquis enatum semper elui gaudet.

Sion mons urbis Hierosolymæ, proximus ei ad meridiem, ubi David arcem regiam habuit, circa quam cum multa ædificia essent, civitas Davidis appellabatur. ¶ Est ea montis pars, in qua arx Davidis erat. ¶ Arx ipsa Davidis. ¶ Ecclesia ibi circa arcem, publici cultus causâ, congregari solita. ¶ Sion in terris Ecclesia militans. ¶ Synecdochicè, & metaphoricè, Ecclesia N. T. ¶ Sion cœlestis, seu Ecclesia triumphans.

Siparium, ij, veli genus, quo utebantur, mimi, scenicique artifices ad scenam velandam. ¶ *Ἰπάρια*. GAL. *Vn rideau de quoy se servoient les joüurs de farces.* ITAL. *Velo da ornare il teatro, tappezzare.* GERM. *Ein umbhang oder verhenckdecke der heustinen in scharospylen.* HISP. *Velo para ornar el teatro.* ANG. *A courtaine used in stages.* ¶ Cicet. *de provinciis Consul.* Itaque ille alter (ut ipse est homo doctus, & à suis Græcis subtilius eruditus) quibuscum jam in orchestra helluatur, antea post siparium solebat. Senec. *cap. 11. de tranquill.* Cothurno, non tantum sipariis fortiora.

Siphon, *σῖφον*, Insula est maris Egæi, non procul à Scyro. xxviii. m. passuum ambitu: antè Meropia & Acis appellata, ut tradit Plin. *lib. 4. cap. 12.* Hæc insula locupletissima erat, teste Herod. *lib. 3.* ut in qua auraria & argentaria metalla essent, unde tantum pecuniæ fiebat, ut ex decima ejus parte reponeretur apud Delphos thesaurus locupletissimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, distribuentibus. ¶ Gentile est.

Siphnius, *σῖφνιος* Stephano.

Siphonēs, *σῖφονες* *ἰσφονοί*. GAL. *Sringues ou tuyaux, Siphon.* ITAL. *Canoni, condutti de aqua.* GERM. *Ein röh durch welche man mit dem blast wasser fürhin treibt.* HISP. *Los aguatochos ó atemores de agua.* ANGL. *Pipes to convey water, à conduite pipe.* ¶ Canales, tubi, sive fistulæ in fontibus, quibus aqua vel alius liquor emittitur: à sono dicti, quem edit aqua per eos erumpens, Juven. *Satyr. 6.*

Effugiēque dea longis siphonibus implent.

Plin. *lib. 2. de aqua in summa juga erumpente, Quo spiritu acta, & pondere terræ expressa siphonum modo emittat.*

Siphunculus, i diminutivum est à siphone. Exigua fistula ex ære, vel marmore, aliavē materia, ex qua aqua exilit è fonte. ¶ *σῖφονκῦλον*. GAL. *Petite sringue ou petit tuyau.* ITAL. *Picciol canone ó condotto de aqua.* GERM. *Ein waasserlösin / brunnenlösin.* HISP. *Pequeño aguatocho, ó atenor de agua.* ANGL. *A cocke in a conducte, or a litle cundite pipe.* ¶ Plin. *ad Apollinarem.* In hoc fonte crater, circà siphunculi plures miscent jucundissimum murmur.

Siphra, defectus, privatio, nulla, *σῖφρα*, nihil significans.

Sipo, nis, id est, siphon, *σῖφον*, instrumentum ad aquam ejaculandam compescendi incendij gratiâ, vulgò *Syringus*. Helichio *σῖφον ὀργανόν τῆς πυρῆς ὀδόντων ἐν τοῖς ἰατρικοῖς.* Heromechanicus rationem docet in libro *πυρματικῶν*. Plin. *in Epist.* Et alioqui nulla hama, nullo denique instrumentum ad incendia compescenda. Hoc instrumentum Latine etiam dicebatur locusta, vel lucusta: nam in perantiqui Critici lexico etiam exponitur *σῖφον ἰατρικόν*.

Sipo, as, are, antiquis in usu erat pro spargere. ¶ *σῖπος*. ANGL. *To sprinkle or stasler a broade.* ¶ A quo manserunt composita Dissipo, Insipo, & Obsipo: quorum significationem explicuimus suis locis.

Sipontum, i, sive sipus, untis, *σῖπος*, vulgò *Mansfreduria*. Urbs Apulix juxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ primum ob multitudinem sepiarum, quæ ibi capiuntur, Sepiuntis, fuit appellata, teste Strab. *lib. 6.* Lucan. *lib. 5.*

— Et subdita Sipus Montibus.

Hinc

Sipontinus, à Siponto, ut Sepiuntius, à Sepiunte, *σῖπωντιος*.

Sipylus, *σῖπυλος*. Stephano. Urbs est Phrygiæ, quæ regnante Tantalo terræ motu concidit. Vide Strab. *lib. 1.* ¶ 12. Ovid. *6. Metamorphos.*

Tunc quum Maoniam virgo Sipylumque colebat.

Hinc Adjectivum,

Sipyleus: ut, Genitrix Sipyleia, Niobe. Stat. *5. Sylv.*

Siquando, adverbium temporis, Si aliquando, vel si aliquo tempore: primam productam, & acutam habet. ¶ *σῖππ*. GAL. *Si quelques fois.* ITAL. *Se qualche volta, se pur una volta.* GERM. *Wan etwan.* HISP. *Si alguna vez.* ANGL. *If at any tyme.* ¶ Cicet. *de Amicit.* Non erunt ergo homines divitiis affluentes audiendi, siquando de amicitia, quam nec usur nec ratione habent cognitam, disputabunt.

Siquidem, componitur ex si, & quidem. quamvis Si, per se producatur, ibique correpta sit: nec significationem partium habeat ex quibus componitur. Significat enim nam, seu quoniam. ¶ *σῖπ*. GAL. *S'il est ainsi, car.* ITAL. *Se pur, poi che, certamente.* GERM. *Dann je dickeil.* HISP. *Ciertamente.* ANGL. *For, if it be so.* ¶ Cicet. *Dolab.* Gratulor Baïis nostris, siquidem, ut scribis, salubres repete factæ sūt. Vel pro si modo: ut apud Plaut. *pseud. se. 4. a. 2.* Amicam amplexabere, siquidem hoc viver caput Idem *ibidem se. 7. a. 4.* Si tu quidem es Ballio pro Siquidem per Tmesin, id est, si modo. Item *Milir. se. 5. a. 2.* Siquidem ea est. ¶ Pro etiam si. Idem *Cur. se. 3. a. 1.* Siquidem mihi regnum detur, nunquam id potius prosequar. ¶ *Milir. se. 2. a. 2.* Siquidem centies hic via sit, tamen inficias eat. ¶ Ponitur & pro Si certè, dubitativa conjunctione. Asinius Cic. Nam & robur, & soboles militum interit, siquidem quæ nuntiantur vera sunt. Colum. *in Prasat. lib. 1.* Accedit huc, quod ille, quem nos perfectum esse volumus agricolam, siquidem artis consummatæ non sit, nec in universa rerum natura sagacitate, Democriti, vel Pythagoræ non fuit consecutus: multum tamen profecerit: si usu Tremellios, Safernâque, & Stolones nostros æquaverit. Terent. *Eunuch.* Viduum saltem ut concedas solum. ¶ H. Siquidem biduum & non fiant isti viginti dies. Verum in hac significatione duæ divisæ dictiones esse videntur: unde Si producendum est, quum in composita dictione corripitur, Profertur tamen testimonium ex Ovidio in quo Si, corripitur volunt, etiam extra compositionem: id autem est hujusmodi,

Qua mihi ventura est siquidem est ventura senectus.

Quum desit numerus ipsa juvenia suis?

Sic enim legit Laurentius Valla: quum tamen emendatiores codices genuinam lectionem hanc esse ostendant,

— Siqua est ventura senectus.

¶ Pro quamvis. Plaut. *pseud. se. 2. a. 2.* Siquidem herclè etiam Iovis thesauros promptas.

Siquis, siqua, siquod, vel siquid, compositum à quis: Quod si aliquis. ¶ *σῖπ*. GAL. *Si aucun, si quelqu'un.* ITAL. *Se alcuno.* GERM. *So einer oder jemandt wann jenen etwas.* HISP. *Si alguno, si alguna.* ANGL. *If any one, or if any.* ¶ Plin. *Epist. 6. lib. 3.* Nec vitia, siqua sunt, celant, si quis alius, *σῖπ*, clausula est in primis elegans, qua utimur, quum significare volumus quempiam in re aliqua vehementer excellere, ut Varro totius antiquitatis, si quis alius, peritissimus: id est, Aut Varro peritissimus est antiquitatis, aut nemo. Sucton. *in Claudio*, Siquem alium & se liberum esse.

Siraci, corum, Populi sunt Scythici, Caucasii radicibus ad Septentrionem proximi; quorum meminit Strab. *lib. 11.*

Sirbon, onis, sive, Sirbonis, dis, *σῖρβον*, & *σῖρβωνος*, Stephano, Palæstinæ lacus, non procul à Casio monte olim cl. m. pass. circuitu: Plinij verò ætate in exigua paludis angustiam contractus. Herodotus Sirbonitidem vocat. Vide Plin. *lib. 5. c. 13.* & Strab. *lib. 16.*

Siræus, a, um, decoctus: ut Siræum vinum, ex musto cocto.

Siræmps, vox antiqua, & prorsus obioleta: qua tamen Catonem usum tradit Festus, pro eo quod omnimodam rei alicujus similitudinem refert: quasi similis res ipsa.

Sirēn, sirenis, *σῖρην*. GAL. *Sirene.* GERM. *Ein Merwunder oben auß ein jungfrawe / vnden auß ein fisch.* ¶ Monstri marini genus Poëtarum fabulis celebratum, superiore sui parte virginis formam referens, inferiore in piscis caudam desinens. Has Poëtæ tres fuisse fabulantur Acheloi fluminis & Calliopes Nymphæ filias, quarum nomina fuerunt, Parthenope, Lyfia, & Leucolia. Hæc quum littus Siculum incolerent, nautas præternavigantes suavitate cantus in naufragium pelliciebant. Ulysses autem quum illac sibi iter esset, sociorum aures cerâ obturavit, ne insidiosos Sirenum cantus possent exaudire, seipsum verò malo navis jussit alligari: atque ita periculum tutus evasit. Sirenes itaque quum se contemni viderent, impatientia doloris se præcipitaverunt in mare. Ovid. *lib. 5. Metamorphos.* tradit has fuisse comites Proserpinæ, eamque raptam diu quæsisse, quum non invenissent, in marina monstra esse conversas, sursum versus virginea forma, postrema corporis parte pisces: voce, citharra, & tibiis tam blandè canentes, ut cantus dulcedine nautas sopirent, sopitos demergerent, demersos etiam devorarent, Serv. *in illud Virg. 5. Æneid.*

Iamque ad scopulos Sirenum advecta subibat,

Difficiles quondam, multorumque ossibus albos.

sic ait, Sirenes secundum fabulam partim virgines fuerunt, partim volucres, Acheloi fluminis & Calliopes Musæ filix. Hanum una, voce: altera tibiis: alia lyra canebat: & primò juxta Pelorum, post in Capreis insulis habitaverunt, ubi nautas illectos suo cantu in naufragia deducebant. Secundum veritatem meretrices fuerunt, quæ quoniam transeuntes perducebant ad egestatem, fictæ sunt inferre eis naufragia. Has Ulysses contemnendo deduxit ad mortem. Ovidius,

Monstra mari Sirenes erant, qua voce canora

Quaslibet admissas detinere rates.

Hæc Servius. Dicitæ autem sunt Sirenes, non *δῶρ τῆς σῖρην*, hoc est à trahendo (ut quidam voluerunt) quum Græci *σῖρην* diphthongo scribant, sed *σῖρην*, quod inter cætera significat decipere. Aut *δῶρ τῆς σῖρην*, quod catenam, vel vinculum significat: propterea quod advenas incautos amore sui veluti vinculo quodam injecto, retinebant. Fuerunt qui & aves quasdam in India esse tradiderint, Sirenas appellatas, cantu homines mulcentes, ut deinde somno gravatos lacerarent. Vide Plin. *lib. 10. cap. 49.* ¶ Sunt & Sirenes in fucorum genere, quas in apibus nymphas appellamus: hoc est, fuci imperfecti, quum jam formam capere incipiunt. Idem *lib. 11. c. 16.* de apibus loquens. Cætera turba, quum formam capere cœpit, nymphæ vocantur: ut fuci sirenes, atque cephenes. Si quis alterutris capita demat, priusquam pennas habeant, pro gratissimo sunt pabulo matibus. ¶ Sirena tunica tenuis & transparent.

Sirēnius, a, um, adjectiv. *σῖρηνιος*: ut, Sirenij scopuli. Gell. *lib. 16. c. 8.* Tan quoque in illis Dialecticæ gyris, atque meandris, tanquam apud Sirenios scopulos consenescas.

Sirēnissa, *σῖρηνισσα*, Insulæ tres sunt Lucaniæ adjacentes, ex advento ejus promontorii, à quo sinus Præstanus initium sumit.

Sires *σῖρεις*, Thraciæ populi, supra Byzantios, author Steph.

Siriasis, fœmin. gen. *σῖρῖασις*, Inflammatio est partium earum, quæ circa cerebrum aut membranas sunt, *δῶρ τῆς σῖρῖασις*, quod est capitis inflammatione laborare. Plin. *lib. 10. cap. 10.* Ossibus in canino limbo inventis, adustio infantium, quæ vocatur siriasis, ad alligatis emendatur. Idem *lib. 22. cap. 21.* Folia infantium ustulationibus, quod siriasum vocant, illita medentur.

Siris, *σῖρῖς*, fluvius Græciæ magnæ, cum oppido ejusdem nominis inter hunc fluvium & Acirin sito, è quo deducti à Tarentinis coloni Heracleam tenuerunt. Vide Strabonem *lib. 6.* & Plinium *lib. 3. cap. 11.* ¶ Siris quoque ab Æthiopicis appellatur Nilus, donec infra Meroën alveos suos omnes in unum collegerit. Idem Plin. *lib. 5. cap. 9.* Insulas ita innumeras spargit Nilus, quasdamque tam vastæ magnitudinis, quanquam rapida celeritate, ut tamen dierum quinque cursu non breviori transvoler. Circa clarissimam earum Meroën, Astabores lævo alveo dictus, hoc est, ramus aquæ venientis è tenebris: dextro verò Astufopes, quod latentis significationem adjicit. Nec antè Nilus quam se aquis concordibus rursus junxit. Sic quoque etiam nunc Siris, ut antè, nominatur per aliquot millia. Rufus ex Dionys.

Hic quâ se retis incidit flexibus agro,
Æthiopyum lingua Siris ruit: usque Syenem

*Carulus accedens diti loca flumine inundat,
Nominis se clario Nilum trahit.*

¶ Dicitur autem putatur Siris à Sirio, sidere æstivo, quoniam sub or-
rum Caniculæ, & introitum Solis in Leonem, quotannis augetur.
Vide Eusthat. in *Dionys.* & Hermolaum in *Plinium.*
Sirius, *σείριος*. Stella est in ore Canis, quæ à Latinis Canicula dicitur.
¶ GERM. *Der hundstern.* Higinus tamen in tractatu de Signis ee-
lestibus, Sirium diversum facit à Canicula, neque in ore Canis, sed
in capite ejus collocat. Hæc in cæli centro cum Sole conjuncta,
æstum ejus duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida
reddit, Dicitur Sirius, ut quidam volunt, *δὴ τὸ σείριον*, hoc est, à
siccando, propterea quod & fluvios, & fontes nimio calore exsiccet:
vel ut alij, *δὴ τὸ σείριον*, hoc est, ab evacuando, quod corpora no-
stra sudoribus evacuet. Lucan. lib. 20.

— rapidus quæ Sirius ignes Exerit.
Stat. lib. 1. *Siv.*

— nec calido latravit Sirius astro.

Servius enarrans illud Virg. 10. *Æneid.*

*— Non secus ac liquida siquando nocte cometa
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor;*

sic inquit, Sirius stella in ore Canis: quæ, quantum in ipsa est, pestifera
est sed pro qualitate adjacentium aut vincitur, aut minoribus uri-
tur viribus. Hinc est quod quum tempore certo oriatur, non semper
est noxia. Ad hanc stellam Sol mense Julio veniens duplicat æstum,
& præ nimio calore languent mortalia corpora. Quin & Solem ipsum
quidam Sirium, & astra omnia Siria appellarunt, ut annotavit *Suid.*
cujus verba sunt hæc, *Σείριον τὸ κύριον, οἷτι δὲ τὸ πῦρ ἔστιν, ἵδου δὲ
δὲ πᾶσι τὰ ἀστὴρα σείριον λέγει.* hoc est Sirium Canem, quidam Solem:
Ibicus autem omnia astra, Siria appellat. ¶ Est item Sirius, eodem
Suida teste, amiculi genus prætenue, leviter contextum.

Sirium, *σείριον*, tenue vestimentum.

Sirix, penult. product *σείριος*, Magnæ Græciæ populi, Siridis urbis
incolæ, ne ipsis quidem Sybaritis luxu cedentes. Vide Cæl. *Rho-*
dig. lib. 7. c. 10.

Sirites, *σείριος*, Nomadis cujusdam nomen fuit in Libya, primus aule-
ticæ inventor, qui & Matroa, hoc est, magnæ matris sacra primus
tibia fertur cecinisse. Vide Cæl. lib. 9. c. 7.

Sirmion, *σείριον*, urbs est Pannoniæ inferioris, longiusculè à Danubio
flumine distita. Auctor *Ptol. lib. 2. cap. 16.* Vulgo *Simach.*

Sirides, *σείριος*, insulæ aliquot ante Sammonium Cretæ promonte-
rium jacentes. Auctor *Plin. lib. 4. c. 12.*

Sirpe, quod & silpe, sulphium, syrpe. Vide illa.

Sirpæa vehes, quæ virgis, ut inquit Varr. sirpatur, id est, colligando im-
plicatur, in qua sterces aliudve quid vehitur. Hinc sirpicula dimi-
nutione factum vocabulum, quo usus est Lucil.

Tinzinnabulum abest hinc sirpiculaque olivetorum.

Sirpiculæ falces, apud Catonem *de re rust.* quibus sirpabantur & alli-
gabantur dolia veterum, quæ fictilia erant, tum cum erant fracta.
Varr. lib. 4. de *L. L.* Sirpiculæ falces, vocatæ à sirpando, id est, ab alligan-
do: sic sirpata dolia quassa, cum alligata dicta. His utuntur in vi-
nea alligando falces, incisos fustes, faculas, &c.

Sirpices, Vide *Irpicies.*

Sirpō, as are, est colligando implicare, Varr. *περί μίθης*, Cupas vinarias
sirpare noli. Ex Nonio.

Sirpus, idem quod scirpus: quia ad sirpandam habilis: Vide *Scirpus.*

Sirrhæ, *σείρη*. Thraciæ oppidum est, apud Theopompum, referente
Steph. à quo gentile *Sirrhæus.*

Sirrhūs, *σείρη*. Suidæ, Cuniculus sive fossa subterranea, in qua fru-
mentum quàm diutissimè incorruptum asservatur. Vide infra in di-
ctione *Sirus.*

Sirus, *σείρη*, sive Sirrhūs, duplicato *σείρη*. Suid. Spelunca subterranea,
condendo servandoque frumento accommodata. Varr. lib. 1. de *re*
rust. c. 57. Item hujus generis granaria alia quædam habent sub ter-
ra, uti speluncas, quas vocant siros: ut in Cappadocia, ac Thracia,
Russia & Moscovia: alij ut in Hispania citeriore, puteos, ut in agro
Carthaginensi & Osciensi. Horum solum paleis substernunt, & cu-
rant ne humor, aut aër tangere possit, nisi quum promitur ad usum.
Vide in *Syrus.* Curt. lib. 7. Syros vocabant Barbari: in iis defossis
conditæ fruges erant.

Sis, pro si vis, dixere veteres. Ad verba enim imperativa, quia videban-
tur consumeliosa, addebant sis, pro, si vis: ut, Fac sis. Vide sis, *Plaut.*
in *Amphit.* Modò sis veni huc, invenies infortunium. Idem *Pseud.*
sc. 2. a. 2. Vide sis, ne in questione sis. *Ibidem.* Vide sis, signi quid fiet.
Ibidem sc. 2. a. 3. Sine sis loqui me. Idem *Amphit.* sc. 4. a. 4. Tace sis,
meum est querere. Idem *Asin.* sc. 1. a. 1. Cave sis malam rem. Idem
Pseud. sc. 2. a. 2. Iube te sis operiri. Idem *Curc.* sc. 2. a. 2. Mane sis. *Ibid.*
sc. 3. a. 5. Sta sis ilicò. Idem *Pseud.* sc. 1. a. 1. fac sis delatum sit fru-
mentum (jubentis.) Sic *Mottell* sc. 1. a. 1. Exi è culina, sis foras, masti-
gia, & *Curc.* sc. 2. a. 4. fac sis bonæ frugis fies. Cic. pro *Sexto Rosio*,
Age nunc, refer animum sis ad veritatem. ¶ Interdum sis, præce-
dit verbum imperandi, ut apud *Plaut.* in *Aul.* sc. 1. a. 1. Sis vide ut
incedit! Et *Milit.* sc. 2. a. 2. Illic sis vide quemadmodum astitit.

Sisamus, (quod hinc pro Paphlagoniæ urbe corruptè legebatur.) Vide
Sisamum.

Sisaponis, *σισαπων*, oppidum Hispaniæ Bæticæ, miniariis metallis in
primis celebre, teste *Plin. lib. 3. c. 1.* Ab hoc vicina regio Sisapontensis
dicitur. Idem *lib. 3. cap. 7.* Celeberrimum ex Sisapontensis regione
Bæticæ minium.

Sisaron, *σισαρον*, herba est pastinacæ non dissimilis, quæ Latinè siser
appellatur. Vide paulò post in dictione *Sifer.*

Siscia, *σισκία*, Pannoniæ superioris urbs, Romanorum colonia: de qua
Ptol. lib. 1. cap. 15. & *Plin. lib. 3. c. 25.*

Siser, eris, *σισαρον* Dioscoridi, herba est pastinacæ non dissimilis, quæ
hodie vulgò *Servilla*, sive *Chervilla* appellatur. Eius duo sunt ge-
nera, sativum & erraticum. Sativum, caulem habet angulosum, fo-
lia oblonga, & in extremitatibus incisa, semen latum, & foliaceum,
radices candidas, jucundi gustus, esuique gratissimas. Sativi rursus

duo sunt genera, floris colore distincta. Nam quod ex iis majus
est, flores habet luteos, minus candidos. Erraticum verò caule est
bicubitali, foliis biximallæ, sed majoribus, flore luteo, & umbella
anethi, semine lato & rotundo, ut sativum, radice tenui & longa.
Plin. lib. 19. cap. 5. Inter medica dicendum siser: quod ipsum Tiberius
princeps nobilitavit, flagitans omnibus annis à Germania: Gelbduba
appellatur castellum Rheno impositum, ubi generositas præcipua.
Inest longitudine nervus, qui in decoctis extrahitur, amaritudinis
tamen magna parte relicta, quæ mulso in cibis temperata, etiam in
gratiam vertitur.

Siligambis, uxor fuit Darij, quæ nulli suæ ætatis fœminæ pulchri-
tudine cessit. Quam tamen victo Dariò Alexander non solum non
violavit, sed & summam adhibuit curam, nequis captivo corpori
alluderet.

Sison, *σιων*, Semen est exiguum, in Syria nascens, apio simile, nigrum,
fervens, & oblongum. Vide *Diosc. lib. 3.*

Sistento. Tacit. *ann. lib. 14.* Frumentum plebis vetustate corruptum in
Tiberim jacit, quò feceritatem annonæ sistenteret. Ibi *Lipsius*: Sul-
picor antiquis usurpatum *sistentare*, pro ostentare, Sic & apud Flau-
tum legitur, Advenisti huc sistentarum, cum exornatis ossibus.

Sisteriensis. E. *Sisteron.* in Gallia, sub A. Aquerfi.

Sisterion, arca, quasi cisterna. *Gl. g. b.*

Sisto, is, stiti, supinum, statum. Stare facio, coërceo, reprimo, retineo,
& *ἡβημυθ* *hehemudh*, *ἰσίστημι*, *σίστημι*. GAL. Retenir, & arrester: pre-
senter, faire comparoir. ITAL. Fermare, reprimere. GERM. Stellen still

stellen. HISP. Estancar, ANGL. To mak to taryor stand still, to appear as
one do: h sued in the law, to stoppe or hold bak. ¶ ut Siste gradum, Siste
lacrymas. *Plin.* Sanguinis profluvium sistit herbæ præoniæ semen ru-
brum. Alvim sistere, id est, reprimere. *Plin. lib. 20. c. 6.* Capita bis aqua
mutata cocta, alvim sistunt, &c. Fugam sistere. *Liv. 10. bell. pun.* Ibi
Syphax dum obsequit hostium turmis, si pudore, si periculo suo
fugam sistere posset, equo, &c. Profluvium genitale, vel sanguinem
sistere *Senec. cap. 1. de tranquill.* Sistas fluctuationem meam. ¶ Quan-
doque ponitur pro sui copiam facere & se præsentem exhibere. *φί-
σάνα*, *παιδάνα*. Cic. ad *Attic.* Des operam, id quod mihi affirma-
sti, ut te ante Calendas Ianuarias, ubicunque erimus, sistas. Idem 3.

Offic. Vas factus est alter ejus sistendi, ut si ille non revertisset, mo-
riendum esset ipsi. Sic sistere vadimonium, est ad præstitutam diem
judicio se præsentem exhibere: cui opponitur vadimonium deserere.

Cato apud *Gell. cap. 14. lib. 2.* Quod si vadimonium capite obvoluto
stittisses & c. 1. lib. 7. Scipio loquens de vadimonio, Perendie, inquit,
sistant se illo in loco, &c. Item, Sistere aliquem judicio. *Vlpian.*

l. 1. §. 1. D. de eo per quem. &c. Qui impedit aliquem judicio sisti, &c.
Plaut. in Curc. sc. 3. a. 1. Sisto ego tibi me. Et, ut mihi te sistas sua-
deo; Ecce me: (de Vadimonio.) Idem *Amph.* Eum hinc sistam. Cum
dativo. Idem in *Mil.* Ego jam illam huc tibi sistam in viam. Cic. ad

Attic. lib. 10. Tu quoniam quartana cares, & novum morbum re-
movisti, te vegetum nobis in Græcia sistite. *Gellius cap. 10. lib. 18.*

Sistas hunc sanum, (id est, reddas, exhibeas.) ¶ Sistere etiam, pro
subsistere & stare, *ιστάνα*. Cic. 5. *Verr.* Qui Republicam sistere ne-
gat posse, ni ad Equestrem ordinem judicium referantur. ¶ Quan-
doque est confirmare, corroborare, & quasi nutantem fulcire, *συστή-
ναι*. Virg. 6. *Æneid.*

Hic rem Romanam magno turbante tumultu
Sistet equos.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 5. Molliter siste nunc me: cave nunc cadam. *Li-
vius*, Vix ope Deorum omnium rex sisti potuisset. (i. ne rueret im-
pediri atque defendi.) Hinc à sistenda rep. statum ejus deducit *Sue-
ton. in August. cap. 48.* Priscianus præteritum hujus verbi statui esse
existimavit: quod certè à verbo statuo esse constat, quemadmodum &
supinum statutum. Stiti autem verum verbi ejus præteritum esse, in

Noctibus suis Atticis docet *Gell. cap. 14. lib. 2.* cujus hæc sunt verba:
In libro veteri M. Catonis, qui inscribitur Contra Tyberium exu-
lato stittisses? Rectè ille stittisses scripsit, sed falsi, & audaces emen-
datores, exscriptos per libros stittisses fecerunt, tanquam stittisses
vanum & nihili verbum esset. Quin potius ipsi nequam & nihili
sunt, qui ignorant stittisses dictum à Catone, quoniam sisteretur va-
dimonium, non staretur. Duplex hic lapsus *Calepini*. Primus quum
scribit supinum verbi sisto esse stittum, non autem statum: alter ve-
rò quum Iovem non à sistendo, sed à stando, statorem cognomina-
tum esse tradit. Quod ad primum attinet, disertè refellitur verbis
Vlpiani, in l. 3. si quis in jus vocatum, ita loquentis: Si quis judi-
cio sisti promiserit; neque adjecerit pernam, si statum non esset, &c.
iterum in *l. 1. si ex noxali causa*, Non videri, inquit, in eadem causa
statum, &c. Quibus in locis statum dicitur, non stittum, ut sine ullo
exemplo persuadere voluit *Calepinus*. Caterum quòd statora, ap-
pellationem deductam asserit à stando, non à sistendo, refutatur à
Livio lib. 1. ab Urbe, cujus verba vide in statore, sequenti dictione. ubi
inter alia sic scribit. At pater Deum deme terrorem Romanis: fu-
gàmque scdam siste: Hic tibi templum Statori Iovi voveo, &c.

¶ Sistere fanum, vel templum. *Sextus Pompeius*. sistere fana cum
in urbe condenda dicitur, significat loca in oppido futurorum sa-
norum constituere, quod *Antistius Labeo* ait in *Comment. 15. juris*
Pontificij: fana sistere, esse lectisternia certis locis & Diis habere.

Tacitus lib. 4. Cum Divus Augustus sibi atque urbi Romæ tem-
plum apud Pergamum sisti non prohibuisset. ¶ Verbi hujus com-
posita sunt, abhisto, assisto, consisto, circumhisto, desisto, existo, infi-
sto, obhisto, perhisto, & resisto: quorum significata vide suis locis.

Sstator, is, verbale, Apparitor, viator, qui magistratui præstò est ut illius
jussu quemlibet accersat. & coram illo sistat: à jugi astandi munere
dictus. *ἰστω* *schoter*, *αλητής*. GAL. *M. sasser*, *serrens*, ou huissier. ITAL.
Vfficiale, *sbirro*, *zaffo*, *mezzo*, *famiglio della corte*. GERM. *Einstate*
fnecht. *Der stehn muß vnd warten wo man in hin schickt ein weibel*. HIS.
El que está en pie delante el principe para servirlo. ANGL. *A bealid*
or sergeant, a summer which warneth men to appear. ¶ Cic. lib. 2.

Epist. Ut ad testatores meos, & lectores cum litteris mitterem. Idem

emendi frumenti & olei : nam harum specierum curatores , quos
σιτωνα, aliis *σιτωνα* Græci vocant, creati moris est.
 Sitones, *σιτωνα*, *σιτωνα*, curator frumento comparando præfectus : qui
σιτωνα *σιτωνα*. Cod. lib. 10. tit. 27.
 Sitionia *σιτωνα*, cura frumenti coemendi. *ibid.*
 Sirostadius, in Foro Romano exponitur : qui certam stationem tenet ad
 frumentum vendendum, quod sit à *σιτωνα* & *σιτωνα*. Sed leg. Zy-
 gostasi.
 Sittacene, *σιτωνα*, Regio Asiæ, Medis ad Meridiem proxima, alio
 nomine Arbelitis dicta. Sittacene autem appellata à Sittace urbe, re-
 gionis totius capite. Vide Plin. lib. 6. cap. 26. & 27.
 Sittyba, membrana, quâ teguntur libri.
 SIVIA, *σιτωνα*, Vas est ad hauriendam aquam accommodum : à sitiendo
 dictum, quod aquam sitiatur. i. appetat is, qui eam in puteum de-
 mittit. *ἡ ἰβη* *deli* *ἡ chadh*. *ἡ ἰβη*. *ἡ ἰβη*. GAL. *Seau*, ou *seille* à por-
 ter eau. ITAL. *Secchiella*. GERM. *Ein geschirt mit dem man wasser*
schöpfet / ein tücher / schuffen. HISP. *Herrada para sacar agua*. ANGL.
A paille or bucket to drawe or carie water in. Nonnunquam etiam
 urna, è qua sortes ducuntur. Plaut. *Cas.* Et situlam huc tecum af-
 ferito cum aqua, & sortes. *ibid.* Sortiar illa in situla. Idem *Amph.*
 Si situlam coepero, Næ ego illi pureo animam omnem intertraxe-
 ro. (i. aquam.) ¶ Situla, serpens, sitim morfu afferens. Vide *Dipsas*.
 Sitellâ, *σιτωνα*, diminut. est à Situla. *ἡ ἰβη*. GAL. *Petit seau*, petite *seille* à
 porter eau. ITAL. *Secchiella picciola*, *secchia da portare acqua*. GERM.
 Ein *klein geschirt* in wasser *zuschöpfen / ein schupff*. HISP. *Pequeña her-
 rada para sacar agua*. ANGL. *A little paille or bucket to carie water in.*
 Quemadmodum Matella à matula. ¶ Accipitur frequenter pro si-
 tula sive urna, è qua sortes duci consueverunt. Livius 5. bell. Punic.
 Tribuni populam summoverunt : sitellâque allata est ut fortirentur,
 ubi Latini suffragium ferrent. Plaut. *Cas.* Conjiciam sortes in
 sitellam, & sortiar Tibi & Chalino.
 Situlus, idem quod situla.
 SITVS, *σιτωνα*, Positus *ἡ ἰβη* *ἡ ἰβη*. GAL. *Sitné*, *mis* & *posé*,
placé. ITAL. *Posto*, *misso*. GERM. *Gelecht* oder *gesent*. HISP. *Puesto*, *situa-
 do*. ANGL. *Placed*, *situare*. Liv. 10. bell. Punic. Ea finium ab alto clau-
 dit, in quo sita est Carthago. Terent. in *Adelph.* In te spes omnis
 Hægio nobis sita est. Plaut. *Pseud.* sc. 2. a. 5. Si qua in hoc spes sita est
 mihi. Idem *Aulul.* sc. 2. a. 4. Probè in læbetis situm est. (aurum.)
 Idem *Cure.* sc. 3. a. 2. Argentum apud Trapezitam situm est. Idem
Menach. sc. 6. a. 5. Cui cor modestè situm. Item *Capt.* sc. 4. a. 3. Mihi
 res omnis in incerto sita est. Cicer. 1. de *senibus*. Est autem situm in
 nobis, ut & adverte quasi perpetua oblivione obtuamus, & secun-
 da jucundè ac suaviter meminerimus. ¶ Accipitur aliquando situs,
 pro conditus. Tacit. lib. 3. Urbemque Philippopolim à Macedo-
 ne Philippo sitam. ¶ Situs præterea dicitur pro sepulto. Plaut. in
Milite. sc. 4. a. 2. Scio crucem futuram mihi sepulchrum : ibi enim
 mei majores sunt siti.
 SITVS, *σιτωνα*, Lanugo ex humore creata, præsertim in locis Sole carentibus,
ἡ ἰβη *ἡ ἰβη*. GAL. *Chanissure*, *moississure* & *releud*, *crasse* & *ordure*.
 ITAL. *Sito ruto*, *ruffa muffa*. GERM. *Schimmel* oder *Schimmigkeit* die grave
 wollechtige matery so von feule entspringt. HISP. *Suziedad moho*. ANGL.
Oridure and moissiness in ayotte place wher the sunne shyneth not.
 Valla lib. 6. Situs, sordes, & illuvies illa, qualis nascitur inter opaca
 domus, quæ diu non repurgatur. Virg. 6. *Aeneid.*
*Sed me iussa deum qua nunc has tre per umbras,
 Per loca senza situ cogunt, noctemque profundam,
 Imperiis egere suis.*
 Solet autem in locis situlenti odor quidam teret & fædus olfa-
 ctantium nates offendere, qui & ipse situs dicitur. Plin. lib. 21. pel-
 simum esse crocum quod situm redolet. Senec. c. 25. de *consc. ad
 Marc.* Dum expurgat in hærentia, situmque omnia mortalis avi ex-
 cutit. ¶ Accipitur & situs pro squalore quodam corporis, quum
 feliciter cultu omni neglecto corpus horriditatem quandam, & in-
 gratum contrahit odorem, quem etiam pædorem dicimus, cujus-
 modi lib. 5. describit Lucretius,
Fæda situ macies.
 ¶ Quin etiam vitibus ipsis, Col. lib. 5. situm assignat. Iam verò (in-
 quit) muscus qui more compedis crura vitium, & vineta compri-
 mit, situmque & veterno macerat, ferro distringendus, & eradendus
 est. ¶ Accipitur aliquando situs pro torpore & inertia ex diutino
 otio. Virg. 7. *Aeneid.*
*Sed te vitia situ, verique effæta senectus.
 O mater, curis ne quicquam exeret.*
 Quem locum explicans *Donatus*, Situs, inquit, est corruptio ex hu-
 more & diuturnitate contracta, qua deteriores fiunt species uno in
 loco prolixo tempore constitutæ. Vnde Senectus victa situ, quasi
 otio, & nihil agendo corrupta. Hinc non dissimile est illud apud
 Virg. 1. *Georg.*
*Et segnem patiere situ durescere campum,
 id est, quiete & intermissione arandi.* Ovid. *Eleg.* 10. lib. 3. *Trist.*
Cessat iners rigido terra relicta situ.
Ibid. *Eleg.* ult.
Et longo perit arida facta situ.
 (sup. vna.) ¶ Situs præterea dicitur qualitas & positio loci. *ἡ ἰβη*
ἡ ἰβη *ἡ ἰβη*. GAL. *Situation*, *assise*. ITAL. *Situazione*, *Selegenheit*. HISP. *El sitio* d' *disposicion de lugar*.
 Cæl. 5. bell. Gall. Sub castris ejus vagabantur, alias ut situm castro-
 rum cognosceret, alias collocandi, aut territandi causâ.
 Sive conjunctio, quum ex si & ve composita sit, duorum generum vim
 simul obtinere videret. *ἡ ἰβη* *ἡ ἰβη*. GAL. *Ou bien*, ou *si*, *soit que*. ITAL.
O vero, *che*. GERM. *Sab* oder *Hisp.* O. ANGL. *Or elles*. Itaque quum
 orationem inchoat minimè mirum est, si præter morem aliarum
 conjunctionum tres minimum sensus postulat, quum & si conti-
 nuativa suam apodofin, & v e alteram disjunctivam exigit: ut, Sive
 me amas, sive odisti, non magni æstimo. Aliquando quatuor. Ovid.
 in *Ep. Penelopes*,
Sive quis Antilochum narrabat ab Hælore victum,

Antilochus nostri causa timoris erat :
Sive Menatiadem falsis cecidisse sub armis,
Elobam successu posse carere dolos.
 Plaut. *Menac.* sc. 2. a. 5. Ibi potat, Tuanc causa potabit, sive illic,
 sive alibi licebit ; Tibull. lib. 4.
Sive hac, sive illac grandis venit impetus hasta.
 ¶ Aliquando simpliciter pro Vel ponitur. Cicer. ad *Qu. Frat.* Qua-
 propter hoc te primùm rogo, ne contrahas, aut demittas animum,
 nève te obrui, tanquam fluctu, sic magnitudine negotij sinas, con-
 tràque te erigas, & resistas, sive etiam ultrò occurras negotiis.
 Sium, *σιων*, herba aquatica. Vide *Sion*.
 S K
 Skiodus, Sotheri Danorum regis filius, quum ab adolescentia venan-
 di studio flagraret, immanem belluam, quam nemo aggredi audebat,
 subegit, quæ futuram in eo fortitudinem ominata est. Idem postea
 repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit, sociisque de-
 dit occidendum. Saxo Grammaticus.
 S L
 Slesuicum, *Schlescoik*. V. E. Holfatiæ, sub A. Lundeni, ad Sliam fluvium,
 seu sinum maris Eoi.
 Slusa, clausula. Gloss. vet.
 S M
 Smaragdites, *σμεραγδῖτες*. Gemma viridis coloris, quam alio nomine
 Carchedoniam vocant, quod circa Carchedonem hoc est, juxta Car-
 thaginem legebatur. Vide Plin. lib. 37. c. 5.
 SMARAGDVS, *ἡ ἰβη* *ἡ ἰβη*. GAL. *Vne esmeraude*. ITAL. *Smeraldo*. GERM.
 Ein *smaragd* / ist ein grün edelgestein. HISP. *La esmeralda piedra pre-
 ciosa*. ANGL. *A smaragd stone*. Gemma viridis & translucida, ter-
 tiam in ordine gemmarum nobilitatem obtinens. Plin. lib. 37. cap. 5.
 Tertia autoritas smaragdis perhibetur pluribus de causis. Nullius
 coloris aspectus jucundior est. Nam herbas quoque virentes & fron-
 des avidè spectamus : smaragdos verò tanto libentius, quoniam ni-
 hil omnino viridius comparatum illis viret. Præterea soli gemma-
 rum contuitu oculos implent, nec fatiant. Martial. lib. 5.
*Sardonicas, smaragdos, adamantas, jaspidas uno
 Portat in articulo.*
 Ovid. 2. *Amor.* *Eleg.* 6.
Tu poteras virides pennis hebetare smaragdos.
 ¶ Est autem smaragdus ferè generis masculini, ut sæpius apud Plin.
 lib. ult. cap. 5. Apud Suidam tamen invenitur articulo feminino
 junctum. Insignis Smaragdus, in luce quidem obscurus. Prover-
 bium in eos jaci solitum, qui præposterè ibi semet occultarent, ubi
 maximè conveniebat edere virtutis specimen.
 Smaragdinus, a, um, *σμεραγδῖνος*, è Smaragdo factus. Sed & *σμε-
 γαδῖνος* *ἡ ἰβη*. est ipse smaragdus. ¶ Est etiam ad smaragdum per-
 tinens: sive ratione materiæ, sive formæ, sive similitudinis.
 Smarides, mulieres furiosæ. L. g. b.
 Smäris, idis, *σμερις*, piscis exigui generis mari peculiare, quod Theodo-
 rus ex Aristotele Cerrum vertit. Plin. lib. 33. c. 2. Mulieribus lactis
 copiam facit glauciscus è jure sumptus, & smarides cum pitifana
 sumptæ, vel cum fœniculo decoctæ.
 Smecticus, a, um, *σμεκτικός*, quod habet vim abstergendi, unde smectica
 vis dicitur, quæ & smegmatica, id est, absterfiva. Plin. lib. 30. c. 4. Om-
 nium autem cochlearum cinis spissat calcfacit smectica vi.
 SMĒGMĀ, tis, *ἡ ἰβη* *ἡ ἰβη*. GAL. *Saxon*, *nettoyement*, *ce qui
 sert à nettoyer*. ITAL. *Sapone*. GERM. *Seiffen* / oder *ein seides so reinis
 ger und abscheuert*. HISP. *Xabon*. ANGL. *Sope*, or any thing to cleanse
 with. ¶ Sapo, aliudve quid abstergendi habens facultatem. *ἡ ἰβη*
ἡ ἰβη, quod est abstergere sive purgare. Plin. lib. 22. c. 25. Si verò cæ-
 lesti aqua decoquantur, succus ille smegma fit, quo solent fovere
 gangranas.
 Smegmaticus, a, um, propriè ad smegma pertinens idem quod abster-
 sivus. *σμεκτικός*, *σμεγματικός*. GAL. *Qui a vertu & puissance de netto-
 yer, purger ou absterger*. ITAL. *Cosa chi ha virtù di purgare & nettare*.
 GERM. *Das die traiff hat zureinigen oder abzuschueeren*. HISP. *Cosa pa-
 ra limpiar*. ANGL. *That hath force to cleanse, as sope*. ¶ Pro smectico
 usurpat Plin. lib. 31. c. 1. Sudorem cit, alvum solvit in vino & aqua,
 acopicis & smegmaticis utilis, hoc est, medicamentis quæ lassitudi-
 nem tollunt, & deterforiis.
 Smegatopola, qui smegma vendit.
 Smēdis, Cambyse Perlarum regis frater, quem quum Cambyfes per
 somnium vidisset regio throno insidentem, metuens ne regnum oc-
 cuparet, occidi jussit. Fuit & alter Smerdis, Magus, qui post Camby-
 sæ mortem, fratrem se illius esse assimulavit; eoque astu in regni
 successionem irrepsit, regnavitque aliquot menses, donec fraude per
 Phædiman Oranis filiam detecta, conspiratione septem optimatum
 est interfectus. Vide Herod. lib. 2.
 Smilax, *σμίλαξ*, puellæ nomen, quæ amore Croci pueri capta extabuit,
 muratæque est in fruticem sui nominis, quæ similis est hederæ: sive
 in flores, ut ait Ovid. lib. 4. *Metam.*
Et Crocon in parvos versus cum Smilacæ flores.
 Smilax, smilacis. *ἡ ἰβη* *ἡ ἰβη*. GAL. *Vn arbre nommé Is*. ITAL. *Nasso*, *tasso*.
 GERM. *Eybesbaum*. HISP. *Taxo*. ANGL. *An ewe tree*. Arbor est ab-
 ietem magnitudine & foliis referens, in Italia & Narbonensi Gal-
 lia, Hispaniæ contermina, abundans : quam Latini, Dioscoride teste,
 taxum appellant. Bacchas habet lethales, in Hispania præcipuè. Li-
 gno quoque exitialis est, adeo, ut compertum sit lagenas viatorias
 ex eo confectas, ex iis bibentibus exitio fuisse. In Arcadia verò
 etiam umbram lethiferam esse tradunt sub ea aut dormientibus, aut
 cibum sumentibus. Galli *Isfum* vocant, puniceam arcubus materiam
 suppeditans. ¶ Smilax hortensis. *ἡ ἰβη* *ἡ ἰβη*. GAL. *Fascole*.
 ITAL. *Fagioli*, *faseli*. GERM. *Kleine fasseln* sind ein art welscher bonen.
 HISP. *Fayones*. Frutex est hederæ foliis, sed mollioribus, caulibus
 tenuibus, & capreolis vicinis fruticibus circumvolutis, qui in tan-
 tam altitudinem exerescunt ut topiarias scenas repræsentare vi-
 deantur. Siliquas habet fœnugræci, sed longiores, & torosiores, in
 quibus semina includuntur renibus similia, inæqualiter fulvescentia.
 Actius

Aëtius unà cum recentioribus eandem hanc plantam esse existimat, quam alio nomine phasiolum appellant, non illum quidem candidum, sed rubentem, qui & lobos & dolichos dicitur. ¶ Est & smilax aspera. ξ σμίλαξ ἀσπρά. GAL. Smilax aspre. ITAL. Hedera spinosa, rovo cervino. GERM. Stächend winden oder scharpf winden/ stächen sich umb die zeun vnd die weinstoch. HISP. Bigorda. } Frutex hederæ similis, densis geniculatis caulibus; spinosus, fruticosus ramis, folio hederaceo, flore candido, olente liliū, infausta omnibus sacris & coronis, eò quòd lugubris sit, puella ejusdem nominis ob amorem juvenis in hunc fruticem, aut in flores ejus commutata. Ovid. lib. 4. Metam.

Et Crocon in parvos versum cum Smilace flores.

¶ Est & smilax lævis. ξ σμίλαξ λεία. GAL. Liser. ITAL. Voluchio maggiore. GERM. Statt winden/ zaunglocken. HISP. La Campanella, correhuela mayor. } Foliis hederæ non dissimilibus, sed mollioribus, lævioribus & tenuioribus, nullis horrens spinis. Circumvolvitur arboribus: fructumque parit lupini modo nigrum, exiguum floribus in cacumine, perpetuis, multis & rotundis.

Smintheus, σμινθεύς, dy syllabum Apollinis cognomen, qui apud Crisam Æolidis urbem colebatur, à muribus, quos Græcorum nonnulli σμινθαί appellat, impositum. Qua de re duplex ab Homeri interprete affertur opinio: quarum prior est, fuisse in Chryse oppido Æolidis, Crinim sacerdotem Apollinis: cui deus iratus, immisit in agros illius mures qui fructus illius vastabant: posteaque ejusdem sacrificiis placatus, quum pestem hanc tollere vellet, ad Orodem pastorem illius venit: à quo hospitio acceptus, pollicitusque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit: eoque facto iussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se divertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum deo construxit, vocavitque Apollinis Sminthei, quod Æolicæ linguæ dialecto mures σμινθαί vocantur. Altera talis est, quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arrosferunt: itaque manè quum id factum viderent, memores oraculi, urbem posuerunt, eamque Sminthiam appellaverunt, templo etiam Apollini extructo, quem illi ab eventu Sminthera cognominaverunt. Ovid. lib. 6. Fast.

Consultur Smintheus, lucòque obscurus opaco.

Sminthium, sive Smintheum, σμινθέιον. Apollinis delubrum circa Chrysam urbem, quæ fuit in confinio Troadis & Æolidis, teste Strab. lib. 13.

Sminya, selina pellicula, ligoni apposita, si manubrium vetustate sit corrosum. Poll.

Smitis, vel Smyris, lapis quidam, quo annularij gemmas duras pungunt & exterunt, etiam vitrarij laminas vitreas dividunt, ipsi est ferri duritia & color.

Smolentium, Smolenski, V. E. Moscoviæ, prope fines Russiæ Lituaniæ sita, ad fl. Borysthenem.

SMYRNA, σμύρνα, vulgò Le Smirne. Vrbs Ionix clarissima, Melere amne irrigata. Homeri, ut plurimi credunt, patria. De hac Strab. lib. 14. Quum Lydi Smynam everissent, circiter annos quadringentos in vici modum mansit habitata. Postmodum Antigonus eam suscitavit, deinde Lyſimachus: & nunc omnium pulcherrima est. Ejus pars in monte sita est, pars maxima in campo, præter portum, & gymnasium, & matronarum locum. Viæ sunt in rectum pro viribus distinctæ, & lapidibus instratæ, porticus magnæ, quadratæ, planæ & altæ. Habet etiam bibliothecam & Homerum, hoc est, porticum quadratam cum Homeri templo & statua. Nam & hi maxime hunc Poëtam sibi vindicant: unde & nummus quidam æneus apud eos Homerus vocatur. Urbis mænia Melas amnis præterfluit: ad cæteram structuram etiam portum clavum habet. Hactenus Strabo. Hanc Theseus Theſſalus in memoriam uxoris suæ quæ Smurna vocabatur, extruxit. ¶ Smynam item Græci vocant aromatis genus, quod alio nomine myrrham appellamus.

Smyrnæus, adjectivum, Plectræ Smyrnæa, Homericæ. Silius lib. 8.

Smyrniūm, σμύρνον. Herba est ex dauci generibus, myrrhæ odorem referens: unde & nomen accepit. Vulgus Levisticum appellat. Descriptionem ejus vide apud Plin. lib. 12. c. 5. Theophrast. lib. 6. c. 3. & Dioscor. lib. 2. ca p. 77.

S O

Soana, σόανα, teste Ptol. lib. 11. dicta sunt ostia fluvij cujusdam in Taprobana insula.

Soanes, σόανος, populi Asiæ Caucasi extrema obtinentes, qui ducenta hominum millia educunt in pugnam. Vide Strabo. lib. 11.

SÖBÖLÉS, Proles, ab oleſcendo, i. crescendo, dicta. ξ ילדו jeledh ילנא mitſim ילנא ילנא iſet ſnim. גליא. GAL. Race, lignée, engeance. ITAL. Successione, figliuolanza. GERM. Ein zucht/geschlächte/ Junge aufſwachſende. HISP. La generacion d linaje que deſcende. ANGL. Succession of children, of spring. } Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Hem Sobolem sis vide, (i. coqui discipulos improbos.) ¶ Soboles, de planta. Suet. in Aug. c. 94. Ex ea prima continuo enata soboles adeo in paucis diebus adolevit, ut, &c. Item, Soboles pullorum, apud eundem Suet. in Galba. c. 2. Plin. lib. 20. c. 34. Amor utriusque soboli æqualis. Cic. I. Offic. Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus etiã plures propinqui: quæ propagatio & soboles, origo est rerum publicarū. Virg. 4. Eclog. Chæra deum soboles, magnum Iovis incrementum.

Idem 4. Æneid, Saltē siqua mihi de te suscepta fuisset Ante fugam soboles.

Cicet. 3. de legibus, Censores populi ævitates, soboles, familia, pecuniãque censento.

SÖBÖLÉSCO, scis, ere, Subnascor, succresco. ξ ילדו jaládih רביר רביר paráb. פרו פרו. GAL. Croistre & multiplier la lignée, se peupler. ITAL. Figliuolare. GERM. Sich mehren/auffwachſen. HISP. Crescer en generacion. ANGL. To encrease and multiply. } Liv. 9. bell. Pun. Illis Romanam plebem, illis Latium juventurem præbuisse majorem semper, fre-

quentiorémque pro tot cæsis exercitiis sobolescentem. Quotamen in loco sobolescentem potius legendum videtur.

Sobracones, gubernator. L. g. b.

SÖBRINĪ, duarum pluriúve sororum filij, quasi sororini. ξ ἀδελφός. GAL. Consins germanis. ITAL. Cugini germani, figliuoli di sorelle. GERM. Schwäſterter kind/ zwoeyer Schwester kind. HISP. Primos hijos de hermanas. ANGL. Cousins germanes, sister sonnes. } Terent. in Andr. Quem video éstne híc Crito sobrinus Chryſidis? Idem in Phorm. Eho tu sobrinum tuum non noras.

Sobrina, fœm. Plautus Pænulo, Nam mihi sobrina Ampſigura tua mater fuit.

SÖBRĪŪS, a, um, non potus, siccus: temperatus, moderatus: sana mente præditus, sapiens. ξ νηφελής. GAL. Sobresage. ITAL. Sobrio. GERM. Nüchter/mäßig mitt essen vnd trincken. HISP. Cosa templada en beber. ANGL. Sober, wise, temperat. } Terent. in Andr. Tu pol homo non es sobrius. Cic. 4. Acad. Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua sobrij. ¶ Pocula sobria. Tibul. lib. 1. El. 6.

— at ipse bibebam

Sobria supposita pocula victor aqua.

Plaut. Amph. sc. 1. a. 4. faciam ut sit madidus sobrius. (i. cum redigam ad insaniam.) Vell. Sobrius Antonius. ¶ Rura sobria, id est, in quibus antea vinum non nascebatur. Stat. 4. Syl.

— sic vitifero sub palmite nudos

Umbravit colles, & sobria rura Lyæus.

Sobriolus, aliquantum sobrius. Cath.

SÖBRĪÉ, adverb. Temperanter. ξ νηφελώς. GAL. Sobriement, sagement. ITAL. Sobriamente, saviamente. GERM. In nüchtereit/ mäßiglich. HISP. Templadamente. ANGL. Soberlie, temperatlie. } Cic. 1. Offic. Intelligentiam quam sit turpe dissuere luxuriã, & delicatè, ac molliter vivere, quamque honestum parcè, continenter, severè, sobriè. Plaut. Capt. sc. 1. a. 1. Sobriè & accuratè & diligenter hoc agatur. Idem Pseud. sc. 1. a. 4. hanc rem sobriè accurassis.

Sobrietas, qualitas sobrij, temperantia quævis, animi modestia, prudentia, omninoque σωφροσύνη, rectitudo animi.

Sobrifacio, sobrium facio. Apul.

Socamilauchum, σοκμίλαυχον, truncatum, ιστιομυδιανον pileolum interiùs, quale sub pileo gestant senes. Meurf. Gloss. Græcob. GAL. Calore. ITAL. Baretta.

SÖCCŪS, i, per duplex ee genus calceamenti, humilius cothurno, quod non tantum comædorum erat (ut apud Horatium, Hunc socci cæſere pedem) sed etiam mulierum. ξ κούσας. GAL. Brodequin commun aux hommes & aux femmes. ITAL. Foggia antiqua di sarpo. GERM. Sochtſchuch oder sochtſſel. HISP. El abarca de maderas. ANGL. A kind of shoes, brodequins. } Sueton. de Calig. Sæpè gemmatas, depictasque penulas indutus, manuleatus & armillatus in publicum processit: aliquando sericatus & cycladatus, ac modò in crepedis vel cothurnis, modò in spiculatoria caliga, nonnunquam socco muliebris. Idem in Claud. c. 8. Solebant & manibus stertentis socci induci, ut repente expergefactus faciem sibi confricaret. Et Quintil. Socco ne ingrediarur Tragedia, neu Comædia in cothurnos assurgat.

SÖCCŪLŪS, i, diminutivum Parvus Soccus. ξ σκόδιον. Suet. in Vitell. Pro maximo munere à Messalina petiit, ut sibi pedes præberet exalciandos: detractumque socculum dextram, inter togam, tunicaque gestavit assidue. Plin. lib. 9. cap. 35. Quin & pedibus margaritas, nec crepidarum tantum obstragulis, sed totis socculis addunt.

SÖCCĀTŪS, Socculos gerens: Senec. lib. 2. de beneficentia, parum enim ferde, furiosèque inſolens fuerat, qui de capite consularis viri locutus audiebat, nisi in os senatoris ingessisset imperator pictos soccos.

SÖCĒR, i, pen. corr. Vxoris meæ pater, à quo fœmininum, Socer, uxoris meæ mater. ξ πατήρ τῆς ἐμοῦ ἑσθῆς ὄν πατήρ τῆς ἐμοῦ. GAL. Le pere de la femme du marié, le beau pere. ITAL. Socero messer padre della moglie, padre del marito. GERM. Schwäher. HISP. El suegro, padre del marido, de la muger. ANGL. My father in law. } πατρία Cic. 1. Offic. Nostro quidem more cum parentibus puberes filij, cum fœceris generi non lavantur. Ovid. Eleg. 5. lib. 4. Trist.

Sic fœceram faciat tæda te nata jugali.

Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Abiit fœcer, abiit medicus. (ubi tamen quidam legunt Socerius.) Socer magnus, uxoris meæ avus, qui & profœcer dicitur, cujus relativum est progner. Sic etiam avus meus, fœcer magnus est uxoris meæ, illa illi pronurus. ¶ Socer autem & Socrus dicuntur, quia sibi generum associant. Confoceros vocant, quorum filij inter se matrimonio copulati sunt, verbi gratia, Ego illi confocer sum, & ille mihi confocer est, cujus filio filia mea nupsit.

SÖCĒRŪS, i, idem qui & fœcer. Plaut. in Murech. Abiit fœcerus, abiit Medicus, nunc solus sum.

Sochis Ægypti Rex, qui numini Solis apud Heliopolin obeliscos quatuor, 48. cubitorum longitudine dedicavit. Autor. Plin. lib. 36. c. 8.

SÖCĪALĪS, Sociabilis, Socio, Vide Socius.

Socion, Philosophus Peripateticus genere Hispanus, scripsit ἀγορεύματα, i. Cornucopiæ librum, multæ, variæque doctrinæ. Autor Gell.

SÖCĪŪS, qui pari consilio, spe, & periculo rem aliquam cum altero agreditur. ξ συνήθερος ἑταίρος ἢ ἑταίρος. GAL. Compagnon. ITAL. Compagno. GERM. Eingefell. HISP. Compañero. ANGL. A companion or fellow. } Senec. epist. 74. Socium efficit id, quod etiam ex minima parte commune est. Cicet. 5. Verr. Nam fœci partandi sunt, quos inter res communicata est. Idem Att. lib. 11. Ita præter Lælium neminem habeo culpæ socium. Lucan. lib. 1.

Nulla fides regni sociis.

Virg. 2. Æneid, Addunt se socios Rhiphus, & maximus armis Iphitus.

Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Ille homo socium ad malam rem quærit, quem adjungat sibi. ¶ Hinc Romani socios suos appellabāt, quos ita fœdere cõjunctos habebant, ut & belli & pacis esset participes, συμμάχοι. Sic Liv. lib. 34. Socij nominis Latini. Itē, Socij navales, vide Νάυαλις. Sic quoq; pro fratre Socium sanguinis dixit Ovid. El. 5. lib. 4. Trist. Inter negotia

negotiatores quodque socij dicuntur, qui luci damniq; communio-
nem inierunt. Cic. *pro Quint. Rosc.* Qui socium fallit, in virorum
bonorum numero non est habendus. Societatis itaque conjunctio
fortunatum, & periculi communionem importat: fitque propemo-
dum inter pares. ¶ Comitum verò appellatio propriè ad eos pertinet,
qui non tam sui causa, quàm ut alium prosequantur, iter, aut
expeditionem arripiunt. Cæc. *de Labieno*, Quum se victoriæ Pom-
peij comitem esse mallet, quàm socium Cæsaris. ¶ Sodales verò (ut
Caio Iuriconsulto placet) propriè dicuntur qui ejusdem sunt col-
legij: aut certè qui rerum leviorum jucundiorumque inter se sunt
participes. ¶ Hinc deducitur femininum Socia. { חברת *chabéretz*.
trágo. GAL. *Compagne*. ITAL. *Compagna*. GERM. *Ein gesellin/gespil*.
HISP. *Compañera*. } Vt Tori socia, id est, uxor, quæ cum marito
non prosperæ solùm fortunæ, sed & adversæ societatem inicit. Ovid.
10. *Metam.*

Appellatque tori sociam.

Socius, a. um, adject. Commune, quod est sociorum. { חברת *chabéretz*.
κοινωνος, ἱταίρα. GAL. *Compagnon, complice, allié*. ITAL. *Compagno,*
complice. GERM. *Gesellig*. HISP. *Compañero*. ANGL. *Belonging to com-*
panions or fellows. } Ovid. 3. *Metam.*

Dij maris exceptum socio dignantur honore.

id est, honoris societate dignantur. Idem 5. *Trist. Eleg. II.*

Exercent illi socia commercia lingua.

Virg. 2. *Æneid.*

Primus se Danaum magna comitante caterva

Androgeos offert nobis socia agmina credens

Iscius.

Socia nox, quæ alicujus facinoris perpetrationem juvat. Cic. 2. *Phi-*
lip. Quum tamen tu nocte socia hortante libidine. Et Liv. lib. 1. *ab*
Vrb. Socia arma jungere.

Socialis, e, quod est sociorum, ut amor socialis, qualis esse solet in-
ter socios. { συμμηχανός, ἱταίρα. GAL. *De compagnie, d'alliance*
ou d'alliez. ITAL. *Compagnevole, da compagno*. GERM. *Gesellig*.
Das der gesellen ist. HISP. *Cosa perteneciente a tales compañeros*.
ANGL. *That is sociable or beareth companie or fello wship*. } Ovid. 7.
Metamorphos.

Mutua cura duos, & amor socialis habebas.

Anni sociales. Idem 1. Tristium,

Livia sic tecum sociales impleat annos.

Idem, Socialis torus. Sociale bellum, quod cum sociis gestum est.
Fœdus sociale. Liv. 4. *belli Maced.* Quum qui hostes nunquam fue-
rint, ad amicitiam sociali fœdere inter se jungendam coëant. Idem
lib. 8. *Socialis exercitus.* Idem lib. 10. *decade 4. Sociales Dij, &c.*

Socialiter, adverbium, quo usus est Horat. *de Arte.*

non ut de sede secunda

Cederet, aut quarta socialiter.

{ ἱταίρα, συμμηχανός. GAL. *Selon le droit de société & compagnie.*
ITAL. *Come si conviene alla compagnia*. GERM. *Geselliglich*. HISP. *Acompañado*
d'en compañía. ANGL. *Lyk companions, or like fellows*.

Sociabilis, e, quod facile conjungitur alteri. { κοινωνικός. GAL. *Comp-*
agnable, qui s'accompagne, sociable. ITAL. *Compagnevole, sociabile*. GER.
Gesellig. *Das sich zusammen gesellen oder fügen* est. HISP. *Cosa com-*
pañera. ANGL. *Sociable, that beareth or hath companie with an other*. }
Plin. lib. 16. *cap. 42.* Eadem & curibus maximè sociabilis glutino,
in tantum ut findatur antequam solida est. Livius *bell. Maced.* Me-
liora quoque exempla parte altera posui, sociabilem consortionem
inter bonos Lacedæmoniorum reges, salutarem per multa sæcula
ipsis, patriæque.

Societas, atis, pro societate, seu sodalitia. Vox est satis infrequens
classicis scriptoribus, qua tamen usus est Plin. junior *in Paneg.* { חברת *cheber*
חברה *chebráh*. *חברה* *chabrah*. GAL. *Bande & compagnie, assemblée de*
compagnons. ITAL. *Compagnanza, compagnia*. GER. *Gesellschaft*. HISP. *Compañia*
en trabajos. ANGL. *A companying, a fello w shipe*. } Non
remissionibus tuis eadem frequentia, eademque illa socialitas in-
terellet.

Societas, Communitas, communio fortunæ, & periculi participatio,
quæ fit quum socium ad aliquod negotium gerendum nobis adjun-
gimus. { חברת *cheber* *חברה* *chebráh*. *חברותא*. GAL. *Société, compagnie*.
ITAL. *Compagnia*. GERM. *Gesellschaft*. HISP. *Compañia*. ANGL. *Fellow-*
ship, companie, societie. } Cicet. 1. *Verr.* Video enim permulta esse cri-
mina, quorum tibi societas cum Verre ejusmodi est, ut ea in accu-
sando, attingere non audeas. Idem *pro Quinctio*, Cum eo tu volunta-
riam societatem coibas, qui te in hereditaria societate fraudaret.
Liv. 8. *bell. Maced.* Deceverunt renuntiandam societatem Achæis.
Idem 1. *ab Vrbe*, Infida regni societas.

Socio, as, lungo: quasi socium socio appono. confocio, conjungo, { חברת *chibber*.
συνμυχανός, συναγαλάω. GAL. *Accompagner, conjoindre, associer,*
assembler. ITAL. *Accompagnare*. GERM. *Zusammen gesellen oder fügen*.
HISP. *Acompañar*. ANGL. *To ioyne together, to confederate, to accom-*
pany. } Col. lib. 4. At si qui cum scientia sociaverint diligentiam.

Virg. 1. *Æneid.*

terraque marisque

Omnibus exhaustos jam casibus, omnium egenos,

Vrbe, domo socios.

Ovid. 10. *Metam.*

quod si felicitior essem,

Nec mihi conjugium fata importuna negarent,

Vnus eras cum quo sociare cubilia vellem.

¶ Ejus composita sunt, A socio, Confocio, & Dissocio: quorum si-
gnificata vide suis locis.

Socians, tis, participium. { חברת *mechabbér*. *συνωγαλάω*. } Ovid. 1. 1.
Metamorphos.

tumuli de vertice cernunt

Orphea percussis sociantem carmina nervis.

Sociandus, a. um. Horat. 4. *Carm. Od. 9.*

Verba loquor socianda chordis.

Sociatus, a. um, { חברת *mechabbár*. *συνωγαλάω, συνωγαλάω*. GAL. *Ac-*

compagné. ITAL. *Accompagnato*. GERM. *Zugesellet*. HISP. *Acompaña-*
do. ANGL. *Accompanied*. } Ovid. 2. *Amor. Eleg. 7.*

Quis fuit inter nos sociati corporis index?

Idem *in Ibin*,

Perpetuòque mihi sociatam fœdere læsti.

Sociatrix, verbale. { חברת *mechabbéretz*. *συνωγαλάω*. } Val. Flacc. 5.
Argon.

Sed me nuda fides, sanctique potentia justis

Huc tulit, ac meum sociatrix gratia Phryxi.

Socienüs, Antiquis in usu fuit pro socio: quod & Nonius annotavit.
Plaut. *in Aul.* Ibo intrò, atque illicò Socicno tuo jam interstringam
gulam.

Socors, Socordia, vide Secors.

Socràtes, σοκράτης. Philosophus Atheniensis, Apollinis oraculo om-
nium sapientissimus judicatus, qui philosophiam naturalem primus
in moralem transtulit. Hic æquabilitatem in omni vita servavit,
adeò ut idem semper vultus, eademque frons sive prosperis, sive
adversis rebus extiterit usque ad extremum. Plin. lib. 7. Ferunt So-
cratem clarum sapientiã, eodem semper visum vultu, nec aut hilari
magis, aut turbato. Habuit duas eodem tempore uxores, Xanthip-
pen & Myrtonem Aristidis Iusti filiam, quæ quum crebrò inter se
jurgarent, & ille eas derideret, quòd propter se fœdissimum homi-
nem, simis naribus, recalva fronte, pilosis humeris, repandis cruri-
bus disceptarent, novissimè venterunt in eum impetum, & malè mul-
ctatum fugientemque diù persecutæ sunt. Interrogatus autem ab
Alcibiade, cur mulierem tam acerbam domo non exigeret. Quo-
niam, inquit, quum illam domi talem perpetior, insueco & exer-
ceor, quo foris petulantium injuriam faciliùs feram. Iterum dicen-
ti Alcibiadi, intolerandam esse Xanthippes maledicentiam, Tu, in-
quit, nonne toleras anseres clamore pestrepentes? eoque respon-
dente, Nec mirum quum mihi ova & pullos pariant: Et mihi, ait
Socrates, Xanthippe filios gignit. Pater Socratis fuit Sophroniscus
statuarius, mater Phanatera obstetrix. Hic in paupertate beatissi-
mus, amicis olim audientibus dixit, Emissem pallium, si numos ha-
berem: neminem poposcit, omnes admonuit, à quo acciperet am-
biguum fuit. Auditor fuit Anaxagoræ & Damonis, postea ad Ar-
chelaum physicum se contulit. Postea animadvertens, naturalis spe-
culacionis fructum nullum esse, invenit primus Ethicem, id est,
moralem philosophiam, ad quam transiens, fertur dixisse, Quæ su-
pra nos, nihil ad nos. Autor est Xenophen, Socratem nunquam de
natura rerum, neque de sublimioribus rebus disputasse, quum ea
sint supra captum hominum. Quòd præter ceteros suo tempore mor-
tales, & vita castissimus, & moribus patientissimus fuerit, exempla
utriusque rei constant. Nam & patientiam Gellius pulchro scom-
mate refert: Quum uxorem Xanthippen contumaciùs ac clamosiùs
è loco sublimiore in eum agentem diù tolerasset, & postremò aqua ab
ea esset perfusus, cepit ridens dicere, Sciebam Xanthippen, ubi de-
tonnisset, quandoque pluituram. Castitatis illud ab Æliano memo-
ratur, quòd Zopyrus Physiognomus Socratem ex physiognomia
judicavit, omnium libidinosissimum esse: civibus autem tanquam
falsa loquutum cum ridentibus, Socrates minimè mentitum dixit,
sed naturæ vim se animi virtute oppressisse. Cicet. tamen de Fato
non lascivum, sed bardum ac mente stupidum & obtusum à Zopy-
ro dicit fuisse judicatum. Nil unquam scripsisse constat, sed ejus
dissertationes à Platone commemorantur. Dæmonem se habere di-
cebat, qui sibi futura prædiceret. Ex Socratis variis in omnem par-
tem diffusis disputationibus, plures fluxere discipuli: & quum alius
aliud apprehenderet, proleminata sunt quasi familiæ dissentientes
inter se, quum tabulæ omnes philosophos Socraticos & dici vel-
lent, & esse arbitrarentur. Primum ab ipso Socrate Plato, à Plato-
ne Aristoteles & Xenocrates. Deinde ab Antisthene, qui patientiam
& duritiam in Socratico sermone maximè adamarat, Cynica: &
ab Aristippo, quem maximè voluptariæ disputationes delectarunt,
Cyrenaica philosophia, manaverunt. Fuerunt etiam alia genera phi-
losophorum, ut Erethricorum, Megaricorum, Pyrrhonorum, qui
se Socraticos esse dicerent. Vnde meritò Philosophorum fons So-
crates appellatus est. Accusatus postremò ab Anyto quodam divite,
& Melito Poëta, & Lycone Oratore, vel quòd de diis malè senti-
ret: vel (ut aliis placet) ob flagitiosam in pueros libidinem, in
carcerem conjectus ac è vinculis causam dicere jussus, neglexit: &
Lysia orationem elegantissimam respuit, ut scribit Cicero lib. 1. *de*
Orat. Imitatus est (inquit) homo Romanus & Consulatus veterem
illum Socratem, qui quum omnium sapientissimus esset, sanctissi-
mèque vixisset, ita in judicio capitis pro se ipse dixit, ut non sup-
plex aut reus, sed ut magister, aut dominus videretur esse iudicium:
quineriam quum ei scriptam orationem disertissimus orator Lysias
attulisset, quam si ei videretur, edisceret, ut ea pro se in judicio
uteretur, non invitus legit, & commodè scriptam esse dixit. Sed
(inquit) Vt si mihi calceos Sicyonos attulisses, non uterer, quam-
vis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles: sic il-
lam orationem disertam sibi & oratoriam videri, fortem & virilem
non videri. Interrogatus deinde ex more à ludicibus, quam pec-
na se dignum judicaret, Vt (inquit) in Prytaneo alar ex publico.
Quo ejus voce irritati iudices, cum capitis damnaverunt, & ad
bibendam cicutam compulerunt, quâ ille intrepidè, & non alio vul-
tu, quàm quo vinum solebat, exhaustâ decessit. Sed statim popu-
lus mortem ejus ita doluit, ut accusatores ejus partim morte, par-
tim exilio puniret, & ipsi Socrati statuam æream dedicaret. ¶ Socra-
tes alter pictor fuit, inter cujus opera enumeratur Oceanus quidam
nomine, funem torquens, astante interim asella. prærodentèque
quicquid ille torssisset: cujus picturæ meminit Plin lib. 35. *cap. 11.*
quanquam Pausanias eam Polygnoto mavult attribuerè. Ad hanc
tabulam alludit Propertius, quum ait.

Dignior obliquo funem qui torquet Orano,

Assiduùsque tuam pascens asella famem

¶ Alius Socrates Constantinopolitanus, qui historiam Ecclesiasti-
cam à tempore Apostolorum usque ad Chrylostomum contexuit:
cujus

cujus etiam ætate viguisse putatur.

Socrus, us, vxoris mater, aut mariti: nam & ad generum, & ad nurum refertur. חַמּוּתָהּ chamoth. GAL. Belle mere, la mere de la femme ou du mari. ITAL. Socera, madonna, madre della moglie del marito. GERM. Ein schoiger/Des ehmans oder ehstauen mütter. HISP. Suegra madre de marido de muger. ANGL. Myrifes mother or mother in law. Cic. pro Cluent. Nubit genero socrus, nullis auspiciis, nullis autoribus, funestis omnibus. Claud. in Eutrop.

— qualis venit arida socrus
Longinquam visura nurum.

Socruale, ad socrum spectans. Sidon.

Socrus, socrus, per simplex c. fuit vir Trojanus, animo & corporis dignitate generosus. Hic, Homero teste, magno animo Vlystem vulneravit: sed ab eo deinde ipse interfectus est.

Sodalitas, is, rerum lætiorum, læviorumque cum altero particeps. חברי חברותיה reher. GAL. Compagnon proprement à boire & à manger. GAL. Campagno di conviti. GERM. Ein gesell in schlechten und geringen sachen/bursgesell/zächgesell. HISP. Compañero en los plazeres. ANGL. A companion in eating and drinking. Quintil. in Gladiatore. Et tempestiva convivia, & pervigiles jocos, advocata sodalium turba, solutus atque affluens agerem. Apud Cic. 3. Verrina, Sodales dicuntur ejusdem imperij provinciales ministri & adjuutores. Idem pro Planc. Quos tu si sodales vocas, officiosam amicitiam nomine inquinans criminoso. Vig. 10.

— nam Pallas ante ruentem,
Dum fuerit incautum crudeli morte sodalis.
Excipit, atque ense tumido in pulmone recondit.

Horat. 1. Carm. Ode 63.

Caris multa sodalibus, &c.

Ovid. 1. de Arte.

Hæu facinus, non est hostis metuendus amanti,
Quos credis fidos, effuge, tutus eris.

Cognatum fratremque caræ, fidumque sodalem,
Præbuit veros hac tibi turba metus.

Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Est ne hic meus sodalis? est. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Quosque ego dilexi fraterno more sodales.

¶ Cajus Iurifconsultus Sodales interpretatur, qui sunt ejusdem collegij. In morbo sodalis. Cic. 3. Verr. Nam ille quoque sodalis istius erat in hoc morbo & cupiditate, id est, eodem animi vitio tenebatur.

Sodalitas, aris, Collegium, seu familiaritas, & convictus multorum. חברי חברותיה reher. GAL. Communauté, compagnie de gens beuvans & mangeans ensemble. ITAL. Compagnia à tavola. GERM. Ein gesellschafft als der junffbruderen/bursgesellen / &c. bur. HISP. Compañia en los plazeres. ANGL. Fellowi ship at table. Cic. de sen. Sodalitates autem me Quæstore constitutæ sunt. Idem pro Cælio, Fera quædam sodalitas, & planè pastoritia atque agrestis germanorum Lupercorum.

Sodalitium, ij, Sodalitas. חברי חברותיה reher. Ad Herennium 4 Venit in ædes quasdam, in quibus sodalitium erat eodem die futurum. Cic. pro Planc. Sed aliquando veniamus ad causam, in qua tu nomine legis Licinæ, quæ est de sodalitiis, omnes ambitus legis complexus es. Idem in Sal. Non ita est, sed abiit in sodalitium sacrilegij Nigidani. Dulce sodalitium. Catul. Epigr. 95. De Propertio sic Ovidius Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Iure sodalitiij qui mihi junctus erat.

Sodalitius, a, um, ad sodales pertinens.

Sodes, quidam adverbium precationem, vel exhortationem denotans, arbitrantur. אגא. Priscianus putat esse verbum defectivum, quum ait, quædam verba esse, quæ in usu deficiunt personis, ut Cedo, Sodes, Salve, Ave, Furis, Infit, Inquam, Foret, Fio. Dictum Sodes, pro si audes: ut, Sis, pro si vis: Illico, pro in loco. Cic. in Orat. Libenter etiam copulando verba junguntur: ut, Sodes, ut pro si audes: Sis, pro si vis. Plautus, Menach. sc. 3. a. 5. Da sodes abs te (aurum.) Solutio hoc verbo usus est. Idem, Dic mihi, inquit, si audes quam ducere vis uxorem. Cornutus in Persium, Satyr. 3.

Sodomā, a, & סודום sedom. סודום. Stephano. ¶ Oppidum Palestinæ, unum ex iis quæ Asphaltide lacu hausta esse Sacræ literæ testantur. Strab. lib. 16. autor est, Sodomam olim XIIII. urbium caput fuisse, urbemque magnam, quippe cujus etiam illa ætate sexaginta stadiorum fuerit ambitus.

Sodomia, turpitudine in masculum facta.

Sodomita, Sodomæ incola: & Sodomix deditus.

Sodomiticus, a, um, ad Sodomitas pertinens.

Soga, res. In II. Longob. Rotharis tit. 101. si quis sogas fuerit furatus de bove vinitorio, componat Solidos VI.

Sogdianā, סוגדיאנה Sogdiorum regio in Asia, quæ (ut lib. 6. ait Ptolemaus) à Septentrione parte Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à Meridie & Occasu Bactriana. In ea sunt urbes, Oxiana, Maruca, Alexandria, quam (ut Solinus ait) Alexander tertiam condidit, ad contestandos itineris sui terminos.

Sol, solis, Planetarum omnium medius & temporum dispensator, ut qui adventu suo diem, recessu noctem, efficiat. שמש shemesh. GAL. Soleil. ITAL. Sole. GERM. Die Sonn. HISP. El sol. ANGL. The sunne. ¶ Dictus Sol, quasi solus, vel quod solus appareat: seu quod unus sit, & non plures, ut sentit Cic. 2. de natur. deor. quodque tantam claritatem solus obtineat, ut solus quum est exortus, obscuratis omnibus aliis appareat quanquam Varro ostendit vocabulum esse Sabinum. Idem ibid. Sol, qui astorum obtinet principatum. Idem 1. Tuscul. Sol moderator & dux temporum. Idem de somn. Scip. Deinde subter mediam ferè regionem Sol obtinet, dux & princeps & moderator luminum reliquorum. mens mundi & temperatio, tanta magnitudine, ut cuncta sua luce lustret, & compleat. Virg. 3. Georg.

Diffugiunt, non Eura tuos, neque Solis ad ortum.

Ibidem.

— & pascere rursus
Solis ad occasum quum frigidus aëra Vesper
Temperat, & saltus reficit jam roscida Luna.

Quintilianus, Ut sol in oculos, sic in animum incurrat oratio. Idem Quintil. Quia sol est super terram, dies est. Suet. in Casar. cap. 57. In agmine, nonnunquam equo, sæpius pedibus, anteibat capite detecto, seu sol, seu imber esset. Item Senec. cap. 3. de tranq. Sole & exercitatione diem educere. ¶ A primo Sole: hoc est, statim post Solis ortum. Iuven. Satyr. 2.

— officium cras

Primo à sole mihi peragendum in valle Quirini.

¶ Niger Sol, hoc est, infaultus. Horat. 1. Serm. Satyr. 9.

— hunc sine solem

Tam nigrum surrexe mihi? (id est, surrexisse.)

Sole novo. Virg. 1. Georg.

At quum sole novo terras irrorat Eois.

i. oriente die, & sole adhuc recenti, necdum ferventi, ut interpretatur Servius. Sol novus significat etiam primam ætatis partem. Virg. 7. Æneid.

Vel quum sole novo densa torrentur arista.

id est, prima ætatis parte. Serv. ¶ Soles, plurali numero, pro diebus legimus. Virg. lib. 3. Æneid.

Tres aded incertos caca caligine soles

Erramus pelago.

Et soles, Solis splendores vel radij dicuntur Mart.

Hybernus objecta Notis specularia puros

Admittunt soles, & sine face dies.

Solis dies, primus in hebdomade feria prima. ¶ Item Solis æstus, vel ardores Solis. Horat. 1. Epist. ultima.

Corporis exigui præcanum solibus aptum.

Hinc insolo, as, de quo supra. ἡλιόζω. ¶ Solem adjuvare facibus. Prov. quod Gratianus refert ex Anacleto Papa causa 6. q. 1. in eos qui hic usurpant sibi divinum judicium, quod nullus hominum poterit effugere. Nam incerta sunt hominum judicia: neque secus sese habent ad judicia Dei quam fax ad solem. Si omnia, inquit, in hoc sæculo vindicata essent, locum divina judicia non haberent. Supervacuis laborat impendiis, qui solem certat facibus adjuvare, &c.

Söllifer, a, um, adjectivum. ἡλιόφει. GAL. Qui apporte le soleil. ITAL. Chi porta il sole. GERM. Das die Sonnen dahär bringt. HISP. Qui tras el sol. ANGL. That beareth or bringeth the sunne. Senec. Herul. OEt 20,

Aut qui solifera suppositus plaga

Vicino Nabatha vulnera dirigit.

Sölligēnā, a, ἡλιόγεν. GAL. Né du soleil, de la race du soleil. ITAL. Nato dal sole, di razza del sole. GERM. Von der sonnen geboren. HISP. Nido del sol, de delinaje del sol. ANGL. Engendred of the sunne. Valer. Flac. 3. Argon.

— nec fama sefellit

Soligenam Æten media regnare sub Arcto.

Solaris, e, quod est Solis. ἡλιωός. GAL. Du soleil. ITAL. Di sole, solar. GERM. Der sonner. HISP. Cosa del sol, solar. ANGL. Of the sunne. ¶ ut Radij solares, Annus solaris, quum sol expleto per omnia signa circuitu, ad id unde digressus fuerat rediit, quod fit fere CCCLXV. diebus & quadrante. ¶ Solaris herba, teste Celso, quæ Græcè ἡλιόφει dicitur; quod se cum sole circumagat, etiam nubilo die: tantus est ejus fideris amor. Lumen solare. Ovid. 5. Trist. Eleg. 10.

Solanus, a, um, Idem quod solaris. ἡλιακός. ¶ Hinc subfolanus ventus, qui sub sole oriente nasci videtur, ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Solanum, herba (in officinis solanum) quam Græci σόλανον vocant: cui vis reprimendi refrigerandique.

Solarium, ij, instrumentum, in quo horæ ad solem conspiciuntur, veruto umbram faciente, vel pinula חממה חממה isal hamma. GAL. In quadran ou horloge au soleil. ITAL. Horologio del sole. GERM. Ein Sonnen zeyt/Sonnen vhr. HISP. Relax de sol. ANGL. A diall. ¶ Cic. pro Quintio, Non ad solarium, non in campo, non in convivii versatus est: id est, in eo loco fori Romani, in quo erat solarium, ubi otiosi deambulare solebant. Primus Romanis hoc statuisse dicitur L. Papyrius Cursor ad ædem Quirini, duodecim annis, antequam tum Pyrrho bellatum est. Nam prius, ortus tantum & occasus Solis nominabantur: post aliquot annos adjecto meridie. Plaut. Milit. sc. 4. a. 2. Neque solarium, neque hortus apud nos est. ¶ Est item solarium, locus apricus in summa ædium parte, Solis calori fruendo accommodatus. Græci ἡλιακάμνος appellant. Vlp. ff. de servitut. urban. præd. Si arbor in heliocamino, vel solarium solem adimat, dicendum erit, quia umbram fecit in loco, cui Sol fuit necessarius, contra servitutem impositam fieri. Plaut. in Milit. sc. 3. a. 2. Nam certò neque solarium apud nos est, neque hortus ullus, neque fenestra, nisi elatrata. Suet. in Claudio, prorepsit in solarium proximum. ¶ Solarium locus in porticu eminentissimus, ut patet ex eodem Sueton. in Nerone. 16. ¶ Solarium pro vedigali. Vide Solum, i.

Solatī, dicuntur qui sole correpti sunt, quemadmodum Siderati, qui Sidere. ἡλιαζέομαι. GAL. Gaslez du soleil. ITAL. Guasli d' covvoti dal sole. GERM. Rrancke so von der Sonnen hiez vbertriben worden sind. HISP. Guastados del sol. ANGL. Burne with the sunne. Plin. lib. 29. cap. 6. Sic & solatis profunt.

Solstitivm, ij, Solis statio, quum sol ultra non progreditur, sed retrocedere incipit. ἡλις τροπή. GAL. Solstice, le plus court jour ou le plus long de l'année. ITAL. Solstizio, il giorno più lungo & il più corto dell'anno. GERM. Die widerterung der Sonnen/Sonnenwendung. HISP. El mayor o menor dia del solsticio. ANGL. The standing of the sunne, solen mayor o menor dia del solsticio. ¶ Singulis autem annis duo solstitia sunt: unum æstivum, alterum hyemale. Sunt enim duo tropici, hybernus & æstivus. Hybernus est, per quem sol transmittens octavam Capricorni partem solstitium hybernum facit, quo tempore sol altiores incipit circulos petere: Æstivus verò, per quem Sol octavam

octavam partem Cancrī transmittens, solstitium æstivum facit, quo tempore remeare Sol ad inferiores incipit circulos. Hoc autem Cæsaris ætate fiebat octavo Calen. Ianuarias, quemadmodum Æstivum solstitium octavo Cal. Iulij. Verum ea ratio hodie non nihil est mutata propter minuta supra cccxv. dies & quadrantē exuperantia. Hodie enim solstitium æstivum incidit in ipsas Idus Iunij, quemadmodum hybernū in Idus Decembris. ¶ Solstitij tamen nomine veteres, si nihil adijceretur, æstivum ferē intelligebant. Virg. lib. 1. Georg.

Humida solstitia, atque hyemes optare serenae Agricola.

Nam quum hybernū solstitium intelligi volebant, id non absolute solstitium; sed cum adjectione, brumale solstitium nominabant. Col. xv. Calen. Ianuar. quum Sol in Capricornum transitum facit, brumale solstitium.

Solstitialis, e, ad solstitium pertinens. ἡλιοστασιος. GAL. Solstitial, du solstice. ITAL. Solstiale. GERM. Das zu der Sonnen widerkehr gehöret. HISP. Solsticial. ANG. Belonging to the time when the sunne is at the fardest. ¶ ut, Circulus solstitialis, id est, tropicus Cancrī. Plin. lib. 2. c. 11. Item quia circa solstiale circulum habitantium meridie ad Septentrionem umbræ cadant ortu verò ad Occasum. Tempus solstiale, Ovid. 6. Fast. Solstiales dies. Cicero. 1. Tuscul. id est, dies anni totius longissimus, quo Sol altissimum in nostro hemisphærio locum obtinet: dies brumalis anni totius brevissimus. ¶ Solstitialis herba quæ Græcè dicitur ἡλιοστασιος, & ἡλιοστασιον, quod ἡλιος, id est, solstitia spectet. Plin. lib. 26. cap. 5. Condurdon herba solstitialis, flore rubro, suspensa collo, comprimere, dicitur strumas. Apud Plautum verò, Solstitialis herba, à Grammaticis exponitur herba quæ ætate crescit, & propter anni vaporem mox exarescit. Meminit & Aufonius. ¶ Solstitialis morbus apud Plautum, i. febris ardens, sirialis, qui solstitio à Sirij Caniculæque ardore & æstu excitatur. ¶ Solstitialis, pro solari. Livius, Desuntque dies solido anno, qui solstitiali circumagitur orbe, i. solari. Solimus, Qua solstitiali plagæ obvia est, i. solari plagæ & meridiei.

Solis Fons. ἡλιος πηγὴ. fons est apud Troglodytas aquæ dulcis, circa meridiem maximè frigidus, mox paulatim tepescens: ad medium autem noctis fervore & amaritudine infestatur. Autor. Plin. lib. 2. c. 103. Herod. lib. 4. ejusdem & nominis, & naturæ fontem apud Ammonios collocat: cujus meminit & Plin. quamvis eum non Solis, sed Ammonis fontem appellat. Vide ea quæ supra annotavimus statim post dictionem Fons.

Solipuga, Vide Solifuga.

Solis gemmæ, quæ ad speciem Solis fulgentes in orbem radios habet, ἡλιος γέμα. Plin. lib. 37. cap. 10.

Solis insula, ἡλιος νῆσος. Est in mari Indico semper rubens, & (ut Solinus refert) omni animantium generi inaccessa, quoniam eo ingressos vis circumfusi aëris confestim exanimat. Plin. lib. 6. c. 23. Insula quæ Solis appellatur, & eadem cubile Nympharum rubens, in qua nulum animal non absumitur incertis causis.

Solis mensa, Æthiopiæ locus, apparatus epulis semper refertus: & quia ut liber (inquit Pomponius) vesci volentibus licet, ἡλιος σάτυρος, id est, Solis mensam appellant: & quæ passim apposita sunt, affirmant nasci, subinde divinitus. ¶ Das schlauffen land. ¶ Ad quem locum Severus Imperator, referente Spartiano, quum Alexandriam venisset, rei fama permotus profectus est. Cæl. multæ lectionis vir, lib. 19. antiquarum lectionum, scribit, Solis mensam adagio dici, divitum, opulentorumque hominum domos, omni rerum copia uberrimè adfluentes, expositasque inopum necessitatibus & alimentis.

Solis montes, de quibus Pomponius in descriptione Indiæ, loca sunt ob æstum intolerabilem. & aquarum longo tractu penuriam sic dicta, quibus in locis periclitatum Alexandri exercitum; Diodor. lib. 17. scribit.

Solamēn, solaminis, Vide Solor.

Solanum, ὄρνυξ, herba est quatuor generum, quorum unum, quod solanum sativum, sive hortense dicitur, ὄρνυξ, καπνιστὸν, esui aptum est, haud magno frutice, sed alis frequentibus, nigro folio, majore quàm œymi, acinis rotundis, quum maturerint, nigrantibus, aut rufescentibus: Officinæ solatrum vocant, vulgus morellam. De hac herba lege Gesn. lib. 1. de Animal. Alterum halicacabon cognominant, foliis supradictis similibus, sed latioribus, caulibus quum inant, in terram inclinatis. Semen fert in folliculis rotundis ad speciem vesicarum, orbiculatum, rubens, & læve, acinorum vix figura Mauritanici alca quengi nominant: rustici in Gallia cocretum. Tertium figuræ genus ἑπιτοπιός, hoc est, somniferum dicitur, ab effectu. Est enim naturæ frigidissimæ: ita ut & velocius quàm opium necem afferre credatur. Vulgus solatrum marinum vocitat. Quartum solani genus peculiariter dicitur à vi insaniam gignendi καπνιστὸν: nam drachmæ pondere datur, ut sibi quis placeat, pulcherrimumque existimet: duplicato pondere, vana spectra animo offert: triplicato legitimus perpetuusque subit furor, siquid abjicitur præsentanea mors rapit. Vulgus Solatrum mortale nominat. Vide plura de his generibus apud Plin. lib. 27. c. 13.

Solaris, Solarium. vide Sol, & Solum, i.

Solarium, vide Solor.

Soldum, pro solidum, Martial. lib. 1.

Ex insulis fundisque tricies soldum.

Item Horat. lib. 2. Satyr. 5.

Filia Nasica meruentis reddere soldum.

Soldurri, vox Celtica, arctissimum amicorum genus significans, quos Latine Devotos dicere possumus: eorumque ejusmodi erat conditio, ut omnibus in vita commodis unà cum his fruerentur, quorum se amicitia addixissent: & si quid eis per vim accidisset, aut eundem casum subirent, aut sibi mortem consciscerent. Autor Cæl. bell. Gall. lib. 2. Eadem apud Athenæum ex Nicolao Damasceno, qui tamen σολδουριος vocat.

Solēa, Calceamenti genus, quo solæ obteguntur plantæ, cæteris pedibus partibus nudis relictis, ansulis tantum quibusdam in superiore

parte coëstantibus revinctum, quod solo pedis subjiciatur. ἡμῶν παλαιῶν παλαιῶν, κρημνισ. GAL. Semelle, espece de souliers ou pantouffles, qui ne couvrent que la plante du pié, patins, sandales. ITAL. Suola. GERM. Weit aufgeschnitten schuch / ein gattung schuch so nur ein solen hat / und mit einem riemen auff dem rist an fusi gebunden vort / pantoffen. HISP. Alcorque, chapin, ò chipela suela. ANGL. Akind of shoos that cover only the sole of the foote, also the sole of ashone. ¶ Solea, quid? vide apud Gell. cap. 20. lib. 13. Plaut. Mosiell. fr. 1. a. 2. Cedo solcas. (ut surgam è triclinio sup.) Item, Solea lunata, Martial. Epigram. 65. lib. 14. Plautus in Trucul. Date jam soleas, atque intro me actutum ducite. ¶ In equis quoque & mulis solea dicuntur ferramenta illa, quæ pedibus illorum subjiciuntur. Catul. Ep. 17.

Et supinam animam gravi derelinquere cæno,

Ferream ut soleam tenaci in voragine mula.

Fuerunt etiam solea argentea. Suet. in Neron. cap. 30. Nunquam carrucis minus mille fecisse iter traditur, soleis mularum argenteis canufinatis mulionibus, &c. ¶ Est etiam solea instrumentum, seu torculum, quo oleum ex olivis exprimitur. Colum. lib. 12. cap. 50. Oleo autem conficiendo mole utiliores sunt quàm trapetum, quàm canalis & solea. ¶ Item solea genus piscis plani à similitudine solea. ¶ GAL. Sole. ITAL. Suola. GERM. Cia. gattung eines meerfischs / hat ein gestalt wie ein fuß solen. HISP. El lenguado. ¶ Plin. lib. 11. Rhombi, solea, passeris, habent formam planam. ¶ Solea item dicitur materia roborea, super quam paries cratitius extruitur: ut ex Verrij sententia annotavit Festus.

Solēarij, solearum sutores. ἡμῶν ἀδοπιδί. GAL. Cordonniers qui font des semelles. ITAL. Scarpajo. GERM. Solenschuster / pantoffen macher. HISP. Capateros que hazen suellas. ANGL. Sole makers of soovers of shoes. ¶ Plaut. in Aul. Solēarij astant, astant molochinarij.

Solēatūs, qui soleis indutus est. ἡμῶν ἀδοπιδί. GAL. Qui porte des patins, ou sandales. ITAL. Solajo. GERM. Der weit aufgeschnitten schuch oder pantoffen antreget. HISP. Calçado de alcorques. ANGL. That wearerh shoos to cover the soles. ¶ Gell. lib. 13. cap. 20. Cur oleatos dixisset, qui Gallicas, non soleas haberent? Cicero 7. Verr. Stetit soleatus Prator populi Romani cum pallio purpureo, tunicaque talari muliercula nixus, in littore. Martial. lib. 12.

Etsi jam lotus, iam soleatus erit.

Solemnis, Vide Solennis.

Solēnēs, σωληνες, genus concharum, quod & onychas & digitos vocamus, itēque donacas & aulos. Solenes, ut arbitror, dicti à caniculata longitudine, σωληνας enim Græci canales appellant.

Solēnistæ, σωληνιστῆς: dicuntur, qui id genus concharum piscantur. Quo cognomine Philoxenum quendam dictum legimus, quod primum σωληνοδότης fuisset, deinde Demagogus & postremo tyrannus effectus. Vide Cæl. lib. 13. c. 5.

Solēnnis, c, quod quotannis fieri solet. ἡμῶν ἀδοπιδί. GAL. Solenne, ordinaire, accoustumé. ITAL. Solenne. GERM. Jahrzeitlich, das alle jar geschicht. HISP. Cosa solenne ò cadañera. ANG. Solenne, ordinarie, accustomed. ¶ Valer. Max. Majores stas solennēque cæremonias Pontificum scientia bene gerendarum rerum autoritate, &c. Virg. 2. Æneid. Solennes taurum ingentem mactabat ad aras.

Horat. 4. Carm. Ode 11.

Qui dios mensē Veneris marina

Findit Aprilem,

Inter solennia mihi, sanctiorque

Pene natali proprio.

Ovid 5. Fast.

Solennes ludos circi celebrare Quirites.

Salust. in Catil. Sicut in solennibus sacris fieri consuevit. ¶ Solennia verba (dedicationis) concipere. Senec. cap. 13. de consol. ad Marc. Solennia triumphi. Sueton. in Neron. Solenne nuptiarum. Ibid. cap. 28. Item, Solennes dies. (de natali.) Idem Sueton. in August. c. 53. ¶ Accipitur aliquando solenne pro solito, recepto, & consueto. Idem de Aug. c. 44. Fæminis ne gladiatores quidem, quos promiscuè spectari solenne olim erat, nisi ex superiori loco spectare concessit. Cic. ad Attic. lib. 7. Tantum igitur nostrum illud solenne servemus, ut ne quem istuc euntem sine literis dimittamus. Senec. cap. 2. de consol. ad Marc. A solennibus officiis seducta. (sub Octavia.) Ibid. cap. 14. eodem sensu dixit: processit ad solita in publicum officia. Idem ibid. cap. 16. Hoc erit tibi solenne officium. (Aviæ in neptem.) Idem ad finem cap. 12. de tranq. Animi, Vbi nulum officium solenne nos citat, inhibendæ actiones sunt. Et Suet. in Aug. c. 44. Quos promiscuè spectari solenne olim erat. Et inf. à cap. 56. Supplicabaturque more solenni. Item Liv. lib. 3. ab urb. Statum ac propè solenne bellum, &c.

Solēnnē, & solennia, ium, substantivum, Festa quæ singulis annis certo tempore fiunt. ἡμῶν ἀδοπιδί. GAL. Feste en certain temps, feste solennelle, solennité. ITAL. Solennità, solenne. GERM. Jahrzeit / fasttag so man alle jar begeth. HISP. Solennidad. ANGL. Solemnitie, feastes that cometh everie yeare. ¶ Juven. Satyr. 10.

Incolumi Troia Priamus venisset ad umbras

Affarici magnis solennibus.

Tacit. lib. 12. Et funeris solenne perinde ac divo Augusto celebratur. Idem lib. 11. Cuncta nuptiarum solennia celebrat. Virg. 6. Æneid.

Et statuent tumulum, & tumulo solennia mittent.

Solennia tristia, Propertius lib. 22. dicit ea Isis in cujus casto, seu pervigilio matronæ & impuræ quoque fæminæ secubabant: aliter non facturæ rem divinam, sine piaculo, id est, puro secubuisse toto, Tibull. lib. 13.

Solēnnitās, atis, Cæremonia cum quadam majestate. ἡμῶν ἀδοπιδί. GAL. Solennité. ITAL. Solennità. GER. Ein zeit / oder die festhaltung eines jahrzeitlichen tags. HISP. Solennidad de cada un año. ANG. Solemnitie. ¶ Gell. lib. 1. cap. 24. Per dierum varias Solennitates.

Solēnnitēr, advrb. ἡμῶν ἀδοπιδί. GAL. Solennellements. ITAL. & HISP. Solennemente. GERM.

GER. Nam sárlichem oder gewonlichem brauch. ANG. Solemnelie. } Liv 5. ab Vrbe. Ibiq̄e omnibus solenniter peractis, eadem revertens. Plinius lib. 9. cap. 1. Ibiq̄e se purificantes solenniter aqua circumspergi, arque ita salutato fidere in sylvas reverti, &c.

Solennitús, Veteres pro solenniter usurparunt: quod & annotavit Non. citans Lucil. in *Ægisth.* Solennitúsque cum laudet lubens.

SOLËO, es, solitus, Consuevi, pro more habeo, hunc morem habeo. } *למל* *lumádáh* *éiáwa*, *פיליא*. GAL. Souloir, avoir de coutume. ITAL. *Haver per costume.* GERM. Gewohnt sein, pflegen. HISP. Acostumbrar. } *ò soler.* ANG. To use, to have an accustom or use, to be wont. } Plautus *Men. sc. 4. a. 2.* Dixit tibi hæc hic solere fieri, (sup. hunc morem habent.) Virgil.

— Vnde omnis Troia videri
Et Danaúm solita naves & Achaica castra.

Terent. in *Andr.* Quod vulgus fervorum solet, dolis ut me delude- res. Virg. 10. *Eclóg.*

— solet esse gravis cantantibus umbra.

Cic. de *Amic.* Si prius, quod maximè reprehendere solitus sit, edi- xero. } Solere cum viro, aut muliere, & remissivè consuetudinem habere *συμπαίσιος*. Plaut. in *Cistell.* — frigidam Subdolè suffun- dunt: viris cum suis nos solere prædicant. Idem *Pseud. sc. 1. a. 3.* Neque illud possum, quod illi possunt, solent. Obscènè. Vide in- fra *Solitus*. } Apud antiquos legitur præteritum *solui*, quod & *Fes- tus* annotavit, citans locum Cælij ex *Annalium lib. 7.* Duos & se- ptuaginta lictores domum deportavisse, qui ductoribus hostium an- tea soluerint ferri. Salust. *lib. 2. Hist.* Neque subsidiis uti soluerat compositus. } Solet, aliquando impersonaliter ponitur: & cum particula, ut, vel simili, non invenustè longiori orationis contex- tui interjicitur. *εἰσθε, φίλοι*. Cic. pro *Cluent.* Quum quædam in collis- bus, ut solet, controversia pastorum esset orta. hoc est ut ferè sit. Eundem usum habet ejus compositum, Adsolet. Idem in *Lalio*, Quum in hortos D. Bruti auguris commutandi causa, ut solet, venif- semus non adfuisi.

SOLËNS, tis, participium. Assuetus. } *למל* *limmádáh*. *ἐπιζήμιος*, *εἰσθός*. GAL. *Ayant de coutume.* ITAL. *Chi a per costume.* GERM. *pfleged.* HISP. *Que tiene costumbre.* ANGL. *That accustomed, wonteth, or ha- zhan accustomed.* } Plautus in *Epid.* — ego abscessi solens Paulum ab illis, id est ut soleo. Idem in *Amph.* Si dixero mendacium, solens meo more fecero.

SOLËTUS, a, um, aliud particip. Consuetus. } *למל* *limmádáh*. *ἐπιμῶ*. GAL. *Qui a accoustumè, accoustumè.* ITAL. *Solito, usato, assueto.* GERM. *Gepflegt.* HISP. *Acostumbrado.* ANGL. *Wonted, accustomed.* } Cic. de *Orat.* Quod optimo cuique Athenis accidere solitum est. Plautus *Pseud. sc. 7. a. 4.* Tunc cubitare in cunis solitus es puer? } cili- cet solitum esse, Et alibi; Etiamne solitus puer: scin' quid lo- quar? (Obscènè, inquit Passeratius, ut Consuetus, usurpatur.) } Legitur & Solitus pro *solus*, apud antiquos. Plaut. *Amph.* Qui soliti inviti cubant.

SOLËTUS, a, um, nomen ex particip. Ovid 6. *Metam.*
— ut solito finem imponere labori.

Velleius, Ex solito aliquid omittere.

SOLËTŌ, ablativus. } ANGL. *More then it was wont.* } Qui solis compa- rativis nominibus aut adverbis jungitur. Liv. 5. *bell. Pun.* Reare sa- xum ingens visum volitare, sol tubere solito magis, sanguineoque similis. Ovid. 14. *Metam.*
*Ille fugit sed se solito velocius ipse
Currere miratus.*

Idem 2. de *Arte*, Tu neque subjectus, solito neque blandior esto. *Vell.* Ex solito aliquid omittere.

SOLËTO, as, frequenter soleo. } *εἰσθα*. GAL. *Avoir souvent de coutume, avoir souvent accoustumè.* ITAL. *Accoustumare molto.* GERM. *Öffte pflegen oder gewohnt sein.* HISP. *Mucho acostumbrar.* ANGL. *To be of ten wonted or accustomed.* } Gell. *lib. 7. c. 1.* Scipionem Africanum solitavisse noctis extremo, priusquam dilucularer, in Capitolium ventitare.

SOLËRS, tis, omn. gen. Industrius, ingeniosus, acutus, dexter. } *למל* *charús* *חורום* *החכמ* *חכמ* *קפ* *schokédh*. *ἀγγίσιος*, *διέξιος*, *παιδείος*. GAL. *Ingenieux, caut & fin.* ITAL. *Solcito, diligente, in- dustrioso, ingenioso, sottile.* GERM. *klug/geschmeid/ sharpssinnig.* HISP. *Cauto, prudente, y sabio, y industrioso en lo que haze.* ANGL. *Wise, wirt- tue, quick in doing, diligent.* } Terentius *Eunuch.* — fac periculum in litteris, Fac in palæstra, in musis, quæ liberum Scire æquum est ado- lescentem, solertem dabo. Cic. pro *Rosc. Com.* Iam quò quisque est solertior, & ingeniosior, hoc docet iracundiùs & laboriosius. Gell. *cap. 16. lib. 17.* Solers medicina rei. Ovid. 13. *Metamorph.* Solertior isto & sibi inutilior. Colum. *lib. 8. c. 13. de ansere*, Solertiore cu- stodiam præbet quàm canis. Virg. 4. *Georg.*

Quem mihi vix frugum & pecudum custodia solers.
Omnia tentanti extulerat.

Cic. de *senect.* Nec conditiones modò delectant, sed etiam insitio- nes, quibus nihil invenit agricultura solertius.

SOLËRTISSIMUS, superlat. Senec. *Epist.* 118. Transcurramus solertissimas nugas.

SOLËRTIÀ, æ, Ingenij acumen, & dexteritas ad rem aliquam agendam, industria, malitia. } *למל* *hochmáh* *חכמ* *חכמ* *חכמ* *חכמ*. *ἀλχινοια*, *διέξι- ος*. GAL. *Ingeniosité d'esprit, industrie, adresse.* ITAL. *Ingegno, diligen- tia.* GERM. *klugheit/ sharpssinnigkeit/ geschwindigkeit/ des verstands.* HISP. *Tal solercia, diligencia, industria, vigilancia & astucia.* ANGL. *Witinesse, quickness of wit, craftinesse in practising.* } Cic. in *Carone*, Tum cum dixisse, mirari se non modò diligentiam, sed etiam so- lertiam ejus à quo essent illa dimensa, atque descripta. Idem *lib. 1. Offic.* Itaque eorum fines, sicut ipsi dixerant, terminavit, & in medio relictum quod erat, populo Rom. adjudicavit. Decipere hoc quidem est, non judicare. Quocirca in omni re fugienda est talis solertia. Claudian. *lib. 3. de rapto Proserpina,*

— rerumque remotas
Ingeniosa vias paulatim explorat egestas,

Vique artes pariat solertia, nutrius usus.

SOLËRTËR adverbium, Ingeniosè, perspicaciter & subtiliter. } *למל* *deh* *דח* *דח* *דח*. GAL. *Subtilement & ingenieusement.* ITAL. *Sottilmente, ingeniosamente.* GERM. *Gescheidlich/ sharpssinnig/ spigfündig.* HISP. *Prudente y diligentemente.* ANGL. *Craftelie, quickelie, wittelie.* } Cic. 1. de *legib.* Artes verò innumerabiles repetæ sunt docente natura: quam imita- ta ratio, res ad vitam necessarias solerter consequuta est. Idem 6. *Verr.* Tu illius æris temperationem, tu operum lineamenta solertis- simè perspicis? Ovid. *lib. 11. Metam.*

— Non illo jussos solertiùs alter

— Exprimat incessus, vultumque sonumque loquendi.

Soliar, quo folium, tegitur: ut aular, quo aula; toral, quo torus.

SOLËCITÛDO, inis, Cura, anxietas, & mentis inquietudo. } *למל* *deh* *דח* *דח* *דח*. GAL. *Solicitude, soin & cha- grin.* ITAL. *Solicitudine, affanno.* GERM. *Sorgfeligkeit, vnrüvigkeit* *des gemüts vnd der gedanken.* HISP. *Cuydado, congoxa.* ANGL. *Care, ca- re pen svenesse.* } Terent. in *Andr.* Quantas hic confecit sollicitudines. Cicero 4. *Tusc.* Sollicitudo, est ægitudo cum cogitatione. Idem 1. de *finib.* Fâsq̄e ipsas Sollicitudines, quibus eorum animi noctes, dièsque exeduntur, à diis immortalibus supplicij causa importari putant. Idem ad *Attic. lib. 6.* Sollicitudine provinciæ tamen vel maximè urgemur. *Quintil.* Curam verborum: rerum volo esse soli- citudinem.

SOLËCITUS, a, um, Inquietus, anxius, & curis affectus. } *למל* *deh* *דח* *דח* *דח*. GAL. *Qui est en souci & chagrin.* ITAL. *Solcito.* GERM. *Sorgfelig vnrüvig von sorgen.* HISP. *Cuydado con congoxa.* ANGL. *Carefull, pensive.* } Cic. *Calio.* Mirificè sum soli- citus quidnam de provinciis decernatur. Sollicitus ex aliqua re, in eadem significatione dicimus qua Sollicitus propter rem aliquam. Terent. in *Andr.* Laborat è dolore, atque ex hoc misera sollicita est: se deserat. Cic. 2. de *fin.* Num igitur cum postea censes anxio animo aut sollicito fuisse? Sollicitus de re aliqua. Idem ad *Dolabellam lib. 3.* Te tamen hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Syllæ morte, antequàm certum scierit. Idem ad *Tironem.* Quæ- tem pater & filius Butroni solliciti eramus de tua valetudine mi- rum in modum. } Sollicitam lucem rapere alicui. (i. vitam.) *Val.* Catull. de *Coma Beren.*

— Vi tibi tunc toto pectore sollicita
Sensibus ereptis mens excidit?

Sollicitus In. *Quint.* *lib. 8. c. 3.* Nec sum in hoc sollicitus, cum res ipsa volentibus discere appareat. Sollicitus vicem. *Liv. 8. bell. Pun.* Com- memoravit quantum essem periculi aditurus, si in Africam trajice- rem: ut meam quoque, non solum Reip. & exercitus vicem videre- tur sollicitus. } Interdum activè accipitur pro eo quòd sollicitudi- nem & curam affert. *φρονιμός*. Virg. 10. *Eclóg.*

— Incipe, sollicitos Galli dicamus amores.

SOLËCITË, adverb. Anxiè, cum cura & sollicitudine. } *ἐπιμαδός*, *πρῆσι- μῶς*. GAL. *Soigneusement.* ITAL. *Sollecitamente.* GERM. *Sorgfellig- lich.* HISP. *Cuydadosamente.* ANGL. *Carefullie, pensivelie.* } Ovid. 4. de *Ponto, Eleg. 16.*

— vestri non immemor unquam,
Qui mala sollicitè nostra levatis, ero.

SOLËCITÛS, adverb. Compar. magis sollicitè. in *Epitome Sext. Aurelij* *Vict. in Theodosium*, Annonæ curam sollicitiùs attendere. Sollicitissimè, superl. Senec. *Epist. 94.* Minimum est de quo sollicitis- simè agitur. Sic etiam Suet. in *Claud. c. 18.* Urbis annonæque curam so- licitissimè semper egit, &c.

SOLËCITÛR, comparat. Magis sollicitus. } *φρονικώτερος*. GAL. *Plus so- gneux.* ITAL. *Piu sollecito.* GERM. *Mehr sorgfellig.* HISP. *Mas cuydado so con congoxa.* ANGL. *More pensivo.* } Senec. de *benefic. lib. 3.* Multò tardiores futuros ad accipienda beneficia, si periculum causæ di- cendæ adituri erunt, & innocentiam sollicitiore habituri loco. *Plan- cus Cic. lib. 10.* Sollicitiorem certè hominem non suis contractis, neminem puto fuisse.

SOLËCITO, as, Inquieto, curam injicio, seu contristo. } *למל* *hissè* *חורום* *החכמ* *חכמ* *חכמ* *חכמ*. GAL. *Solliciter, & presser de faire, pourchasser, s'achar- en poursuivant.* ITAL. *Attristare, affannare, sollecitare.* GERM. *Sorgfelig machen/ mit sorgen beladen.* HISP. *Poner cuydado congoxo, acuciar.* ANGL. *To dequiet, to trouble, to mak carefull, to prouok, & lie instantly upon one.* } Terent. in *Andr.* Cur meam senecturam sollicito hujus amentia? *Plin. Epist. lib. 9.* Nulla spe, nullo timore sollicitor, nullis rumoribus inquietor. Plautus *Aulul. sc. 1. a. 1.* Visum sitæ aurum ita ut condidi, quod me sollicitat plurimis miserum modis. *Ibid. sc. 6. a. 4.* id quod tuum sollicitat animum feci. } Sollicitare pacem. (i. tur- bare.) *Liv. 1. ab Vrbe.* } Aliquando, Insto, aut spem, merùmve osten- dendo allicio. } *למל* *hissè* *חורום* *החכמ* *חכמ* *חכמ* *חכמ*. GAL. *Sollicitare, acuciar.* ANGL. *To prouoke or intise to do a thing.* } ut, Sollicitare pudicitiam mulieris, hoc est, attentare, & conari labefactare. Gell. *c. 12. lib. 15.* Si ulla, inquit, meretrix domum meam introivit, aut cujusquam servulus propter me sollicitatus est. } Sollicitare aliquem maritum: Sueton. in *Galba, cap. 5.* Remansit in cælibatu, neque sollicitari ulla conditione amplius potuit, ne Agrippinæ quidem viduatæ morte Domitij, quæ maritum quoque adhuc necdum cælibem Galbam adeò omnibus sollicitaverat modis. Sollicitare animos militum, est ad seditionem, defectionem, proditionemve conari compellere. *διασωρίαζεν*. Curt. *lib. 2.* Verùm enim verò quum modò milites meos literis ad proditionem, modò amicos ad perniciem pecunia sollicitet, ad internecionem mihi persequendus est, non ut injustus hostis, sed ut percussor, veneticus. } Dicitum sollicitare, quasi solo- citare, id est, suo loco movere: propriè enim significat tetram ver- tere: ideoque unico l, scribendum videtur. In carmine tamen af- sumit alterum, quia alioqui tot concurrentibus brevibus syllabis, carmen ingredi non posset. *Tibull.*

— Et teneram ferro sollicitavit humum.

Virg. 2. *Georg.*
Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus

Ovid. 4. *Fast.*

Quas (herbas) tellus nullo sollicitante dabit.
 ¶ Sed quia solum etiam de mari dicitur, ponitur quandoque pro navigare, & mare vertere. Claud. in *Prasas*. lib. 1. de vap. *Proserp.*
Errudibus remis sollicitavit aquas.
 ¶ Sollicitare forem, pro eo quod est aperire januam. Ovid. 3. *Amor.* Eleg. 1.

*Per me decerto didicit custode Corinna
 Limini adstricti sollicitare forem.*

Sollicitatio, Contristatio. *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Solicitation* & poursuite, soigneuse poursuite, souci. ITAL. *Solicitudine*, procaccio. GERM. *Beunruhigung*, bemängung. HISP. *Cuidado congoxoso*, obra de poner en cuidado congoxoso. ANGL. *A soli iting or intijng to do a thing.* Terent. in *Andr.* Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diversè trahunt, Amor, misericordia hujus, nuptiarum sollicitatio. ¶ Sumitur & pro tentatione & incitatione ad aliquam rem. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. Cic. in *Caecil.* Iam verò illa Allobrogum sollicitatio, à Lentulo cæterisque domesticis hostibus, tanta res, tam dementer credita & ignotis, & barbaris, &c.

Sollicitator, is, verbale, Tentator, incitator, impulsor. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Soliciteur*, sollicitateur. ITAL. *Solliciatore*. GERM. *Ein anstrenger* / der ein versuchstück thut ob es gerathen wölte. HISP. *Que pone en cuidado congoxoso*. ANGL. *An inciser to do any thing.* ¶ ut, Sollicitator alieni lecti, hoc est, qui pudicitiam matronæ conatur labefactare. Paul. de *extraord. crimin.* Sollicitatores alienarum nuptiarum, itémque matrimoniorum interpellatores. Sen. *contr. 2. c. 7.* sollicitator uxoris alienæ.

Soliorum, *ὄλοισ*, urbs in Cypro insula, metallorum copia nobilitata: cujus meminit Galen. lib. 9. *simpl.* ¶ Est præterea ejusdem nominis Civitas in Cilicia, quæ postea Pompeiopolis dicta est. Vide paulò post in dictione **Solo**.

Solidion, stipendium. L. g. b.
Solidus, a, um, proprie de eo dicitur, quòd habet tres dimensiones, longitudinis, latitudinis, & profunditatis. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Solide*, ferme, massif. ITAL. *Salido*, fermo. GERM. *Ein teds* das sein lenge / breite / vnd dicke hat. HISP. *Firme*, fortalecido. ANGL. *Sound*, woll, massie. ¶ Linea enim sola longitudine contenta est: superficies, præter longitudinem habet & latitudinem: quibus si profunditas accesserit, tum demum solidum quiddam intelligimus. Cic. 1. de *natura deorum*, Duæ formæ præstantes sunt, ex solidis globus, ex planis circulus aut orbis. ¶ Accipitur aliquando solidum pro integro, quod neque concavum est, neque ex partibus compositum, sed quod ex uno, eòque jugi constat corpore. Sic columnas dicimus esse ex solido marmore, non quæ marmoris rectæ sunt crustis, sed quæ ex uno confectæ sunt lapide. Virg. 6. *Æneid.*

Tum Phæbo & Trivia solido de marmore templa Instituant.

Ibidem. — *solidoque adamante columna.*

Idem 3. *Georg.*
*In soribus pugnam ex auro, solidoque elephante
 Gangaridum faciam.*

id est, ex integro ebore, non sectili, inquit Serv. Cic. 1. de *divin.* Annibalem Cælius scribit, quum columnam auream, quæ esset in fano Junonis Lucinæ, auferre vellet, dubitaretque utrum ea solida esset, an extrinsecus deaurata, perterebravisset. ¶ Transfertur & ad alia accipiturque pro toto, sive perfecto, quòd scilicet omnibus suis partibus constat, cuique nihil est detractum. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. Sic solidam hæreditatem accepisse dicimus eum, qui ex asse institutus est hæres. ¶ Solidus annus, id est, integer, & non interruptus. *Plautus*, Decem annos solidos erravit puer. Sic solidus dies dicitur apud Senec. *epist. 84.* Item, totus, Idem *ibidem*. ¶ Solidum beneficium, id est, plenum, & ad cujus perfectionem nihil desideratur. Ter. *Eunuch.* Ut solidum parerem hoc mihi beneficium. Solida læticia, Solida felicitas, hoc est, nulla ægritudine aut infortunio contaminata. Plin. lib. 7. c. 44. Nulla est profectò solida felicitas quam contumelia ulla vitæ rumpit, nedum tanta. *Plaut. Curc. sc. 1. a. 3.* Inibis à me solidam & grandem gratiam. Item, Nostra gloria cum sit ex solido. (i. vera, non inutilis, non inanis.) Sic idem *Plaut. Curc. sc. 1. a. 3.* dixit: Solidam auream statuam dare faciundam, &c. Solidam. Plin. lib. 4. cap. 33. nulla inanitate dixit, de statu aurea. Terent. in *Andr.* — nonne tibi satis esse hoc visum solidum est gaudium, Nisi me lactalles amantem, & falsa spe produceres; Vbi *Donatus*, Solidum, plenum, idoneum, integrum. In solidum aliquid promittere dicuntur plures debitores, fidejussorésve, quorum unusquisque se rei totius debitorem, fidejussorémve constituit: quòd locutionis genus frequens est apud Iurifconsultos. Fossa fit ad solidum, Ovid. 4. *Fast.*

Solidus, substantivum, quo Romani utebantur pro genere quodam nummi aurei, ita dicti, quòd justo pondere erat percussus, non dimidiato, aut trientali, quemadmodum semisses, & tremisses. *Lamprid.* in *Alexandr.* Vestigalia publica in id contraxit, ut qui decem aureos sub *Hellogabalo* præstiterant, tertiam partem aurei præstarent, tuncque primùm semisses aureorum formati sunt, tum etiam quum ad tertiam partem aurei vestigal decidisset, tremisses, dicente *Alexandro*, etiam quartarios futuros. Sed quum non potuisset per publicas necessitates, constari eos jussit, & tremisses tantum, solidoque formari. Ex his verbis *Lampridij* facilè intelligimus, solidos primùm dictos esse aureos numos cujusdam, sui que ponderis, quasi integros, *Bud.*

Solidè, adverb. Integrè, omnibus modis. *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Solidement*, entierement. ITAL. *Solidamente*, interamente. GERM. *Wännlich* / eigentlich HISP. *Firme* y enteramente. ANGL. *Soundly*, massily. ¶ Terent. *Andr.* Nam hunc scio mea solidè solum gavifurum gaudia. *Plaut. Trinum.* Hic homo solidè sycophanta est.

Soliditas, atis, Firmitas, stabilitas. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Solidité*, massivité. ITAL. *Saldezza*, saldamente. GERM. *Deste* / steiffe / oder gånze. HISP. *Calepini* Pars II.

Firmezza. ANGL. *Soundness*, massiness. ¶ Cicero de *natura deorum*, Ut manu doceat, eam esse vim & naturam deorum, ut primùm non sensu, sed mente cernatur, nec soliditate quadam, nec ad numerum. Idem de *Univerf.* Sed quum soliditas mundo quæreretur, solida autem omnia uno medio, nunquam duobus, semper copulenter, &c.

Solidipes, solidipedis, om. gen. quòd solidos habet pedes, non bifurcatos. *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Qui a les pieds pleins, sans foucher.* ITAL. *Di piedi soà non bifurcati.* GERM. *Das ganz füs hat roie ein roffs.* HISP. *Animal de uñas macizas.* ANGL. *Suro footed.* ¶ Plin. lib. 10. Contra naturam solidipedum, aut bifulcorum supra cuncta est murium foetus.

Sollido, as, Solidum & firmum reddo, stabilio, fulcio. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Affermir*, faire solide. ITAL. *Soldare*, affermare, far duro. GERM. *Befestnen* / hart oder steiff machen. HISP. *Fortalecer*, fundar. ANGL. *To mak sound*, rohol or massie. Virg. 1. *Georg.*
*Area tum primùm ingenti est aquanda cylindro,
 Et versenda manu, & creta solidanda tenaci.*

Gell. cap. 3. lib. 1. Solidatur lacuna (id est, repletur) ¶ Nonnunquam quòd ruptum, fractumve erat, conglutino. *συμκολλημα*. Plin. lib. 24. c. 16. Boum nervos abscissos vomere, solidari ea, rursusque jungi, addita axungia, affirmans.

Sollidescere, cis, Consolidor, conglutinor, coëo, solidus fio. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Se consolider* & reprendre. ITAL. *Saldarsi*. GERM. *Ganz werden*. HISP. *Hazerse firme*, fortalecerse. ANGL. *To roaxo sound and rohol*, to close as a roqund doeth. ¶ Plin. lib. 11. c. 37. Vesica membrana constat, vulnerata cicatrice non solidescit.

Solliferreum, genus reli: appellatum, quasi torum ferreum. Tractum ex *Ciscorum* lingua, teste *Festo*, qui *solon* dicebant, quòd nos *corum*. *Gellio* c. 25. lib. 10. soliferrea dicitur. ¶ GAL. *Armure toute de fer.* ITAL. *Arma tutta di ferro*. GERM. *Ein gattung eines ganz en eisnen pfeils.* HISP. *Arma de hierro maciza*. ANGL. *A roeapon all of yron.* ¶ Livius 4. bell. *Maced.* Ut emissis soliferreis salaricisque gladios stringerunt, tum velut redintegrata est pugna.

Sollifuga, genus formicæ venenatæ, à fugiendo sole dicta. Plin. lib. 12. c. 25. Et leguminibus innascuntur bestiolæ venenatæ, quæ manus pungunt, & periculum vitæ afferunt, solifugarum generis. Idem lib. 29. cap. 4. Est formicarum genus venenatum: non eas novère in Italia. Solifugas *Cicer.* appellat, salugas *Bætica*. *Fest.* Solipungam vocat: indeque nomen sortitum existimat, quòd fiat actius concitatusque fervore Solis. A *Lucano* dicitur *Solpuga*, lib. 9.

Quis calcare tuus mituat solpuga latebras?
 aliàs *Salpuga*. *Laurenbergius*.

Soliloquus *ἰσχυρὴ βία*. Onom. is qui solus secum loquitur, vox facta ex analogia ad *Laxinam*, ut *ibid.*

Soliloquum, *ἰσχυρὴ βία*.

Solino, confulo, *Fest.* Ibi *Sealig.* confulo *consolino*: ut iter itiner, fruis cor frunifcor.

Solipuga, genus bestiolæ maleficæ, quòd acius concitatusque sit fervore solis: unde etiam nomen traxit. *Fest.* Vide supra, *Sollifuga*.

Sollistimum, tripudium dicebatur, quum auspicando, esca ex ore pulli decidens, solum paviebat, hoc est, terram feriebat: unde & *Tripudium* dictum quasi terræ pavium. ¶ *Sollistimum* autem à solo dictum est, sicut à medio *mediastinum*. Vide latius infra in dictione, *Tripudium*.

Solitanæ cochleæ, ab *Africæ* loco dictæ, quibus Plin. lib. 30. c. 6. principatum tribuit. *Laudatissimæ* (inquit) sunt cochleæ *Africanæ*, ex his *Solitanæ*. *Varr.* lib. 3. cap. 14. Nam & valdè amplæ sunt quædam ex *Africa* cochleæ, quæ vocantur *Solitanæ*, ita ut earum calyces quadrantes octoginta capere possint.

Sollitarius, vide *Solus*.

Sollitaurilia, orum, neut. gen. plural. numeri, Solemnia apud Romanos sacrificia erant diversi generis, tauri, arietis, & verriis, quibus *Censores* quinto quoque anno urbem lustrabant, teste *Asconio*. Dicta *Sollitaurilia*, ut placet *Festo*, ab integris genitalibus hostiarum, quæ immolabantur. *Sollum* enim *Osci* integrum dicebant, taurum autem etiam *Græci* eam pudendorum partem, quæ eximitur in castratura. *Liv.* 8. ab *Urbe*, Si potiarur, *Marti Sollitaurilibus* piaculum fieri. Per simplex I scribitur *Sollitaurilia* ex antiqua consuetudine, quia tunc nulla geminabatur litera in scribendo. *Fest.* *ibid.*

Sollito, solitas, vide *Soleo*.

Sollitudo, Solivagus, vide *Silus*.

Sollium, ij, Sella regia, in qua Reges jus dicentes sedebant. *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία* *ἰσχυρὴ βία*. GAL. *Siege royal*, trône. ITAL. *Cadrega*, sedia, solio. GERM. *Ein roa niglicherstul.* HISP. *La silla propia de los reyes*. ANGL. *A royall seat, a throne.* ¶ Dictum *sollium* (ut quidam volunt) quasi solidum, propterea quòd olim Reges in thronis ligneis, & quibusdam quasi armariis ob corporis sui tutelam sedebant. Alij inde dictum malunt, quòd soli in eo Reges sederent. *Asper* *ἰσχυρὴ βία* appellatum putat, quasi *sedium*: quemadmodum & *sella* dicta est, quasi *sedda*. *Virg.*

Prasatus divos, solio Rex insit ab alio.

¶ Quandoque pro vase saligno, vel abiegno ponitur, quo utimur ad vinum, plurimisque liquores transferendos, & ad pannos lineos cum lixivio calido, & cinere emaculandos. ¶ Est & solum vas, quo in balneis utebantur, & in quo sedentes lavabantur. *Cels.* Interpositis duabus horis, in solium his aquæ calidæ refupinus demittendus est, sic ut à genibus ad umbilicum aqua pertingat. *Martial.*

Non vis in solio prius lavari.

Sueton. in *August.* At quoties nervorum causa, marinis, albulisque calidis utendum esset, contentus hoc erat, ut insidens ligneo solio, quòd ipse *Hispanico* verbo *duretam* vocabat, manus ac pedes alternis jactaret. ¶ Nonnunquam etiam solium dicitur locamentum sepulchrale in quòd conduntur defuncti. Plin. lib. 35. Quin & defunctos sese multi fictilibus solis condi maluere. *Curt.* lib. 10. Se timus dies erat ex quo corpus Regis jacebat in solio.

Solo, as, Vide Solus.

Soloe, numero plurali, more Græcorum, sicut Dioscuræ, pro Diocuri. Civitas est Ciliciæ ab Achivis & Rhodiis ædificata, postea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam transtulit, quos dignos existimavit ut servarentur. Laërtius in vita Solonis auctor est, urbem hanc à Solone Salamino conditam fuisse, & ab eo nomen accepisse: ut latius docebimus in dictione Solæcismus. Ex hac urbe ortum traxerunt viri memoratu digni, Chryssippus Stoicus, Philæmon Comicus, & Aratus, qui de astris carminibus scripsit. ¶ Sunt & Solæ, sive Soli in Cypro insula, metallorum proven- tu nobilitati: quorum meminit Galenus lib. 9. simpl.

Solæcus, solæicus, Solorum habitator. Item ille Solorum incolæ, qui Atticus ortu, inter Solenses vivens, decus suæ linguæ corrumpit.

Solæcismus, solæcismus, est impar, & inconveniens compositura par- tium orationis: à nostris imparilitas, à vetustioribus Latinis strî- biligo dicebatur, quasi strobiligo, hoc est, versura & pravitas tor- tuola orationis. Siquidem στροβίλω, torqueo, ac depravo significat. Vide Gellum cap. 20. lib. 5. unde hic locus desumptus est, & apud quem scriptum est, tanquam strobiligo, non strobiligo, ut hic legi- tur. Ait tamen loco citato, Solæcon vocari à Græcis: at apud anti- quiores Latinos Solæcismi & Barbarismi vocabulum non reperiri. Juven. Satyr. 6.

Solæcismum liceat fecisse marito.

Martial. in Calliodorum,

Vaus quum suis, duo, Calliodore sedetis: Surge, solæcismum, Calliodore, facis.

Dictus solæcismus, ut in vita Solonis annotavit Laërtius, à colonis quibusdam Atheniensibus, quos Solon Salaminus in Solos Ciliciæ urbem transtulit: qui quum non multo interjecto tempore, patrij sermonis nitorem corrupissent, & parum convenienti partium stru- ctura uti cœpissent, factum est, ut qui in ea parte peccarent, solæci- ζαί dicebantur. Vide infra, in verbo Solon. ¶ Per translationem ta- men latius solæcismi nomen accipitur, ut quicquid perperam fiat, nec rectè, nec ordine peragatur, solæcismum vocemus.

Solæcophânês, solæcophânês, quicquid speciem habet solæcismi, qui ra- tione aliqua potest excusari: ut quum genus superioris jungitur in- feriori diversi generis, ut Eunuchus Terentiana, respiciendo ad ge- nus superioris, Comædia.

Solon, solon, fuit unus ex septem sapientibus Græciæ, patria Salami- nius, qui (teste Gell. lib. 17. c. 21.) Athenis claruit, Tarquinio Prisco Romæ regnante. Hic Atheniensibus leges dedit, tanto temperamen- to compositas, ut patrem gratiam à Senatu & plebe contraheret, quanquam plebs & Senatus in summa prius essent dissensione. Dra- conis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidas pœnas statuebant) quoddam iusto atrociores viderentur, omnes abrogavit. Illis enim in omnia scelera æqualis pœna statuta erat, adeo ut etiam ij, qui otij damnati essent, aut qui olera furripissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, Draconem non atramen- to, sed sanguine leges scripsisse. Plaut. Asin. se. 2. a. 3. videlicet Solon est, leges ut conscribat. Florebat tunc in Republica Philistratus æmulus Solonis, cui & genere propinquus erat. Illius igitur eloquẽ- tia plus potuit apud populum, quam hujus sapientia. Cessit sponte Solon tyrannum fugiens, primum in Ægyptum, deinde in Cyprum, postremo ad Cræsum regem: cujus quum opes videret, ostentanti Cræso, atque interroganti num quis se felicior esset, respondit, Tel- lum quendam pauperè admodum, alio qui justum, Athenis agentem: qui in suo prædiolo solitarij consenuerat: simul affirmans nihil esse felix quod temporum mutationi subiaceat: felicitatem tantum finem indicare. Cujus sententiæ Cræsus, postea à Cyro captus me- minisse dicitur. Solon inde in Ciliciam profectus, civitatem à suo nomine Solos dixit, in qua Athenienses colonos statuit, qui inter- vallo temporis ab Attica lingua defecissent, Solæcissare dicti sunt: unde verbum Solæcismi tractum. Decessit in Cipro annorum LXXX. mandavitque ossa Salaminem transferti, ibique per regionem pro- jecti ac dissipari, ne Athenas inferretur, quoniam discedens iureju- rando cives adegerat, non antiquaturos leges suas donec rediret. Reliquit, etiam conciones & epistolas quasdam. Epigramma sepul- cro ejus inscriptum, Cicero in hanc sententiam commemorat Tuscul. quasi. lib. 1.

Mors mea ne crearet fletu: linguamus amicos

Mærorem, ut celebrent funera cum lacrymis.

Ex Plutarch. & Diogen. Laërt.

Solophytus, solophytus, Regius ex Scytharum genere juvenis fuit, qui unâ cum Ilino fratre per optimatum factionem domo pulsus, in- gentem juventutem secum traxit, & in Cappadociæ ora ad Ther- modoontem amnem confedit: subactisque Themiscyris, unâ cum fratre regnum occupavit. Verum quum ex vicinis populis perpetuò prædas ageret, tandem illorum conspiratione per insidias unâ cum fratre trucidatur. Horum uxores quum exilio orbitatem quoque adiunctam viderent, arma capessunt, finisque suos, submoventes pri- mum, mox etiam inferentes bella, quàm latissimè propagant: viri- tate omnibus interfectis, finitimorum concubitus admittunt: mares natos trucidant, virgines non lanificio & colu, sed equis venationi- busque exercent, dextris mammillis, ne sagittarum jactus impedire- tur, inustis. Vnde & Amazones dictæ sunt, quasi sine mammis.

Solator, aris, verbum est commune. Consolationem do, vel consolatio- nem accipio, consolor. ¶ ἰσχυρὰ νικήσας, παρρησιασθέντα, πειρηθέντα. GAL. Consolator, conforter, se consoler. ITAL. Consolare, consolarsi. GERM. Trösten oder getröstet werden HISP. Consolar, d consolarse. ANG. To comfort. ¶ Solari propriè est ægritudinem mulcere ejus, qui solitudinem suam conqueritur, Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Non qui soletur... adest.

Idem Eleg. 7. lib. 1. Trist.

Ut neque respiceres nec solarere jacentem.

Cicer. in Vatin. C. Antonius hac una te miseriam suam solatur. Virg. 5. Æneid.

Quos bonus Æneus dictus solatur a michi.

Ovid. 2.

Hinc pater, hinc conjux lacrymas solantur, & orant, Indicet, &c.

¶ Solari laborem, vel famem, idem est quod sublevare. Virg. 1. Georg. Insevea longum cantu solata laborem, Argus conjux percurrit pectine tolas.

Ibidem.

Concussa que famem in sylvis solabere quercu.

Idem 10. Æneid.

¶ mæstum Musâ solatur amorem.

Sic dixit, Solari æstum Horatius Ode 5. lib. 2. ¶ Hinc fit composi- tum Consolor: item verbalia Solator, Solamen, & Solatium: quo- rum significata vide in seq.

Solandus, solandus, Ovid. 5. Trist. Eleg. 5.

¶ qua consolatus amicam

Sia ope, solandus quum simul ipse fores.

Solatium, Consolatio, miseræ mitigatio. ¶ ἰσχυρὰ νικήσας, vel νικήσας ἰσχυρὰ νικήσας. GAL. Soulagement, consolation, confort. ITAL. Consolazione, piacere, solazzo. GERM. Ein trost HISP. Solaz, con- lacion de obras. ANG. Comfort, solace. ¶ Quint. in Pariete palmato, Ci- tatis miseræ solatium est, habere rem videntium. Cic. Mario lib. 5. Vacare culpa magnum est solatium. Virg. 9. Eclog.

¶ heu tua nobis

Penè simul tecum solatia raptâ Menalca.

Quint. in Proæm. lib. 6. Credendumque doctissimis hominibus, qui unicum adversorum solatium literas putaverunt. Ovid. 8. Metam.

¶ sed vincite fratres,

Dummodo, qua dederò vobis solatia, vósque

Ipse sequar.

Senec. c. 13. de consol. ad Marc. Solatia simul & auxilia perdere, (de liberis amissis.) ¶ Solatium aliquando accipitur pro mercede, lib. 13. S. 1. D. commun. prædior. Nisi talis consuetudo in illis lap- didinis consistat, ut si quis voluerit ex his cedere, non aliter hoc faciat, nisi prius solitum solatium pro hoc domino præster. Alci- tus tamen hic legit Solarium. Sed non convenit, præsertim cum so- latium pro mercede in locis multis aliis reperiat. Vide Lexicon Horomani.

Solatiolum, i, diminutivum. ¶ μικροῦν solatίου. GAL. Petit solaz, petit confort. ITAL. Picciol solazzo. GERM. Ein geringer oder schlechter trost. HISP. Pequeño solaz. ANGL. Little or smal confort. Catull. ad passerem Lesbia Epig. 2.

¶ ut solatiolum sui doloris.

Solamên, inis, Solatium. ¶ ἰσχυρὰ νικήσας, vel, νικήσας ἰσχυρὰ νικήσας. GAL. Solas. ITAL. Solazzo. GERM. Ein trost. HISP. Solaz. ANGL. Solace, confort. ¶ Cicer. in Lal. Et si illis planè ob- tus essem, magnum tamen afferret mihi ætas ipsa solamen. Virg. 3. Æneid.

Solamênque mali de collo fistula pendet.

Solator, verbale, qui solatur: ut, Solator lugentum, apud Stat. 5. Sylv. Sölöx, (inquit Fest.) est lana crassa, & petus, quod passim pascitur non rectum. Tirinnius Barathro, Lana soloci ad purpuram data. Lucil. Montano hirtò, atque solocè. Hæc Festus, sed succinctius, quàm ut à quovis possint intelligi. Fient autem notiora, si sciamus, duo veteribus in usu fuisse ovilis pecoris genera: quod vulgatissimum erat & robustissimum, à velleris hirtutis hirtum dicebatur: alterum à lanæ mollietate molle nominabant, hirtò pecore multò infirmius, sed velleris nobilitate longè præstantius. Vnde & pellibus quibus- dam tectum pasci solebat, ne aut spinis adhærescens lana minueretur, aut luto sordidaretur. Hoc genus è magna Græcia, & præcipuè è Tarento peti solet: unde & Græcum pecus, & Tarentinum solet appellari: nonnunquam etiam ex agro Gallico, quod Altinum vocitabant. Ex hisce igitur satis constat quid Solocis nomine intelle- xerit Festus, nimirum vulgatum illud pecudis genus, quod ab hirtu- tiore vellere hirtum appellat Columella. Id enim nullis pellibus tectum pascebatur, cujus etiam lanam eodem nomine appellabant.

Solpuga, æ, gebus est venenatæ formicæ, quod etiam à fugiendo sole, solifuga nominatur. Concitatur enim acrius fervore Solis: ideoque eum fugit quantum potest. Lucan. lib. 9.

¶ Quis calcare tuas metuat solpuga latebras?

Plin. lib. 8. c. 29. Latè deserta regio est, à scorpionibus & solpugis gen- te sublata. A Festo dicitur Solipunga, nisi codex mendosus sit. Vide supra in dictionibus Solipuga, & Solifuga.

Solsequium, herba ad solem sese convertens.

Solstitium, vide Sol.

Solum, i, dicitur omne quod quid sustinet, & rei cuiquam velut funda- mentum subjicitur. ¶ ἰσχυρὰ νικήσας, karkâb. wido, iduð. GAL. Le pariere, fond de terre. ITAL. Suolo, suolaro, suola. GERM. Der boden. HISP. Suelo de la tierra. ANGL. The ground. ¶ Vnde aquæ superficies dicitur solum, quia navium fundamentum est. Virg. lib. 5.

Subrahiturque solum.

¶ Cælum stellarum Solum est. Ovid. lib. 4. Metam.

Astra tenent caeleste solum.

¶ Navius verò sola terrarum plurali numero dixit: Sed sola terrarum postquam permensa parumper. Sic etiam Cicero in Oras. pro Corn. Balbo, Vos mutæ regiones implo- ro, & sola terrarum ultima. ¶ Aer etiam solum dicitur, quia avium sustentaculum. ¶ Item terra ipsa quod hominum & animalium fun- damentum sit. Col. lib. 2. Nam quod sicco solo ingestum est, & jam innocatum est, perinde ac si repositum in horreo non contumpiar. Ovid. 2. Metam.

¶ inque solo quod texerat herba jacebat.

Quint. lib. 2. c. 19. At in solo fecundo plus cultor, quàm ipsa per se bonitas soli efficiet. Ovid. 13. Metam.

¶ Procubuisse solo Lyrnesia mœnia dextra.

Æquare solo, pro funditus evertere, passim apud scriptores. Item, Ad solum diruere. Suet. in August. c. 72. Profusè ab ea (ucepte) extructa etiam

etiam dixit ad solum. Virg. lib. 7. etiam mensam appellavit solum, Et cereale solum pomis agrestibus augent.

Aliquando solum, πέλμα, est inferior pedis pars, quam vulgo soleam vocant, quæ callosa fit, & dura discalceatis. Cicer. Tuscul. Mihi amictui est Scythicum tegmen: calceamentum solorum cal- lum, cubile terra. Lucretius, Avia Pieridum peragro loca, nullius ante Trisa solo.

Et solum dictum est pro solea calceamenti, & corio. Mart. Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre, vetusque solum. Proprie tamen solum terra dicitur: unde Natale solum dicimus, pro patria in qua nati sumus: quemadmodum exulem, qui extra so- lum, hoc est, extra patriam ejectus est. Vertere solum, est sedem & habitationem mutare. Cicer. pro Cecinna, Nam qui volunt poenam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eo solum vertunt, hoc est, sedem ac locum mutant. Solum fossæ, pro ima fossæ parte. Cæsar. bell. Gall. Fossam pedum viginti latam directis lateribus duxit, ut ejus solum tantundem pateret, quantum summa labra distabant.

Solum pro solio, Ennius, lib. 1. Auspicio regni stabili a scamma solamque. Cic. i. Divin. Ab solo dictum solium inquit Varro 4. de L. L. Solum, Adverb. vide infra post Solus.

Solarium, is, à nomine, solum, soli: Vectigal quod pro solo penditur. Solarium midháb. τὸ τίλον πλεονεξίας: ἐξ ἄλλου πιδίς, ἢ ἰδάφης. GAL. Ce qu'on paye pour le fond de la terre par chacun an, censive. ITAL. Dazio, fitto che se paga per lo terreno, censo. GERM. Ein bondenzins. HISP. Renta que se paga por el suelo de la tierra. ANGL. Tribut that is payed for ground or land. Qua voce utitur Vlpian. ff. ne quid in lo- co, vel itin. publ. fiat. Si quis nemine prohibente in publico ædifica- verit, si tamen obstat ædificium id publico usui: utique is qui ope- ribus publicis præest, debet id deponere: aut si non obstat, sola- rium ei imponere. Sic enim vectigal hoc appellatur, ex eo quod pro solo pendatur.

Solopurum, Solethurn / urbs Helvetiorum, diocesis Lauvanensis, una ex XIII. pagis, seu Cantonibus.

Solvo, is, vi, solutum, Dissolvo quod erat ligatum. ἡ λύσις pittách. ἡ λύσις hitzir. GAL. Destier, souáre, rompre, lascher. ITAL. Sciogliere, solvere, distegare, disfare. GERM. Auflösen oder aufbinden. HISP. De- satar, deshazer. ANGL. To loose, to release. Virg. lib. 7. Solvite crinales vittas, capite Orgia mecum.

Terent. in Andr. Iube solvi obsecro. Solvere dentem, id est, resol- vere, ac liberare loculamento, Cels. lib. 6. cap. 9. Solvere item di- cuntur qui navi vehuntur, quum soluto fune quo navis retinetur, recedunt. Et dicimus solvere simpliciter, nullo adjecto: & solvere navem. Cicer. ad Tironem lib. 16. Nos eo die cenati solvimus. Cæsar 1. bell. civil. Pompeius sub noctem naves solvit. Cicer. 3. Offic. Si idem sciat complures mercatores, Alexandria solvisse, &c. Plautus Amph. Soluta navis è portu Persico. Cæsar 3. de bell. civil. solvere à terra. Dicitur etiam solvi navis, quum frangitur ac dissipatur. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Quamlibet exiguum solvitur imbre vetus. (navis) Item solvere oram, vide Ora. Senec. c. 10. de consol. ad Marc. Mox sol- ventur ista contubernia, Pro aperire: Plaut. Amph. sc. 3. a. 2. Solve- eistulam. Mox, Aperi. Ovid. Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Et tibi sollicita solvitur illa manu. (sup. Epistola.) Ibid. Eleg. 2. lib. 1. Trist.

Solvere quassata parcite membra ratis. Et quoniam qui debent, quodammodo obligati sunt creditori, solvere etiam pro debitum reddere ponitur. ἡ λύσις. GAL. Payer. ITAL. Pa- gare. GERM. Bezahlen. HISP. Pagar. ANGL. To paye. Cicer. 4. Verr. pro quo frumento pecunia soluta non est. Solvere ab aliquo, id est, per aliquem, quam non ipsi solvimus, sed alium substituímus, qui solvit nostro nomine. ἡ λύσις. GAL. ἡ λύσις. ITAL. ἡ λύσις. HISP. ἡ λύσις. ANGL. ἡ λύσις. Cicer. ad Atticum, Frater laborat ut tibi quod debet, ab Egnatio solvat. Et alibi, Sed etiam dixit se à me quodammodo solvere. Plaut. Curc. sc. 3. a. 5. Sequere ad Prætozem, Inde rem solvo omnibus qui- bus debeo. Idem ibid. sc. 2. pro ista rem solvi ab trapezita meo. (Ibi sermo non est reddentis, sed e mentis.) Ibidem sc. 1. a. 3. Solvant pu- gnis si quis poscat durius. Hinc per translationem, Solutionis vocabulum ad omnem liberationem quocumque modo factam trans- fertur, magisque ad subjectum obligationis, quam ad numorum solutionem. Vnde solvo pro satisfacio, Cæsar. Terent. in Adolph. Neque tu verbis unquam solves quod mihi re malefeceris. Sol- vere ebrietatem, pro discutere, Cels. Nisi febris accessit eo tem- pore quo ebrietas solvi debet. Solvere aliquem legibus, est cum legum vinculo eximere & efficere ne legibus teneatur. Gell. c. 2. lib. 14. Solvitur iudicatu Iudex, qui jurat sibi non liquere. Solve- re partum. Ovid. 4. Fast.

preceatur Vi solvat partus molliter ipsa suos.

Solvere justa funeri. Cic. pro Rosc. Amer. Hunc miserum luctu pet- ditum, qui nondum etiam paterno funeri justa solvisset. Suscipere & solvere vota. Suet. in August. c. 97. Quo animadverso, vota, quæ in proximum lustrum suscipi mos est, collegam suum Tiberium nun- cupare iussit. Nam se negavit suscepturum quæ non esset soluturus. Quandoque ponitur pro liberare. Virg. 1. Æneid.

Solvite corde metum, Teucris. Vnde solutus risus, dicitur magnus, & à curis liber. Idem, risuque soluto.

Sic etiam dicimus, Solvere religione, id est, religione liberare, & efficere ne quis religionis scrupulus relinquatur Cic. pro Cæc. Ut re- ligione civitas solvatur. Solvi ceta igni, vel solo dicitur, hoc est: mollescere, sive lique fieri. Sic etiam hyemem solvi dicimus, hoc est, mitescere, & molliorem fieri. Horat. lib. 1. Carm.

Solvitur acris hyems. Solvere fidem, est rumpere, vel non servare fidem. Calpini Pars II.

Ter. in Andr. Solvisti fidem. Quintil. Solvere sanctitatem fori ludo- rum talarium licentia, (id est, violare.) Solvere venam, est venam aperire. φλαβοτμήν. Col. lib. 7. Ea porro vena, quæ in aure videtur esse amplissima, sarmento prius verberatur, deinde quum ad istum intumuit, cultello solvitur. Gell. c. 8. lib. 10. Iubere ignominia cau- sa militi venam solvi & sanguinem dimitti. Solvi inter cenan- dum. (id est, mori.) Senec. Epist. 67. Solvere aliquem pro expiare & solvere nefas. Ovid. 2. Fast. Solvere animum, interdum signi- ficat animum studio fatigatum cantu, risu, ludo, immoderate recrea- re, & quasi submergere. Cui opponitur Remittere animum, id est, animum à solennibus officiis, studiis, ac laboribus moderate laxare, cumque interposito aliquo gaudio reficere ac recreare, ut vires re- cuperet suas, & laborem alacrius ferre possit. Hoc laudi, illud vitio vertitur. Hinc Senec. cap. 15. de tranq. Remittas an solvas animum multum interest. Composita hujus verbi sunt, Absolvo, Dissolvo, Exsolvo, Persolvo, & Resolvo, de quibus suis locis. Solvendo non sum, hoc est, satisfacere non possum id pro quo obligatus sum, sive pecunia, sive remuneratione, ἀξίως ἔσται ἢ ἐκ ἐμῆ. Cic. 2. Philipp. Tu nec solvendo eras, id est, solvere debita non poteras. Idem 2. Offic. Nam cui res erepta est, est inimicus: cui data est, etiam dissimulat se ac- cipere voluisse, & maxime in pecuniis creditis occultat suum gau- dium, ne videatur non fuisse solvendo. Soluisse quatuor syllabarum, per diaresem. Tibull. lib. 4. Eleg. 5.

Sed potius valida teneamur uterque catena, Nulla queat posthac quam soluisse dies.

Solutus, a, um, nomen ex participio, Securus, liber, cura & sollicitu- dine vacuus. ἡ λύσις. GAL. Destier, souáre, rompre, lascher. ITAL. Sciogliere, solvere, distegare, disfare. GERM. Auflösen oder aufbinden. HISP. De- satar, deshazer. ANGL. To loose, to release. Cic. Attic. Quæ soluto animo scribi solent, ea his temporibus excluduntur. Sueton. in August. c. 43. Solutissimus ac confusissimus mos spectan- di. Senec. cap. 8. al. 27. de consol. ad Polyb. A severioribus scriptis ad solutiora animum producere, (id est, ad hilariora supra.) Ibid. Gell. c. 1. lib. 5. de summo & soluto pectore laudes effutire. Hominem in solutum æstimare. Senec. epist. 81. Tibi res soluta est rectè. Plaut. Curc. sc. 3. a. 4. Idem Pseud. sc. 2. a. 2. Magis solutum erit quam si ipse dedis. Sequitur: Res soluta erit. Solutus, pro libero. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Scimus nos nostrum officium, si nos solutos finat. Terra soluta, id est, rara & laxa, cui opponitur densa. Colum. lib. 1. Soli pinguis, vel macri, soluti vel spissi, humidi vel sicci. Ovid. 2. Fast.

Inque mero molita Ceres, violaque soluta. Soluti agri sunt, quorum fines deprehendi non possunt, ut ait Si- culus Flac. Oratio soluta, quæ metrica lege non tenetur, nec pedi- bus vincitur. Quint. lib. 9. cap. 4. Oratio alia vincita atque contexta, alia soluta, qualis in sermone, & in epistolis. Tibull. lib. 4.

Vndique quique canent vincito pede, quique soluto. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Scribere conabar verba soluta modis. Risus solutus, id est, magnus, & à curis liber. Virg. 2. Georg.

Veribus in comptis ludunt, risuque soluto. hoc est, cachinno, ut ait Servius. Solutissimus superlat. Cicero ad Lentulum lib. 1. & 9. Si essent omnia mihi solutissima, tamen in Repub. non alius essem atque nunc, id est, etiam si liberrimum esset mihi.

Solutissima lingua, pro dicaci ac petulanti. Seneca. Solutè, adverb. Sine cura aut sollicitudine. ἡ λύσις. GAL. Delivré. ITAL. Liberamente. GERM. Liederlich oder lediglich. HISP. Li- bremente. ANGL. Levofly dissolutely. Cic. de clar. Orat. Tam solutè egit, tam leniter, tam oscitanter. Idem 2. de div. Si aut furore divino incitatus animus, aut somnio relaxatus, solutè moveatur ac liberè. Liv. 9. dec. 1. Solutè aut negligenter.

Solutio, nis, verbale, Dissolutio ejus quod compactum fuit: ut quum mortem animæ & corporis solutionem dicimus. ἡ λύσις. GAL. schillum, vel schillom. ITAL. schillum. HISP. schillum. ANGL. schillum. Cic. ad Atticum, Frater laborat ut tibi quod debet, ab Egnatio solvat. Et alibi, Sed etiam dixit se à me quodammodo solvere. Plaut. Curc. sc. 3. a. 5. Sequere ad Prætozem, Inde rem solvo omnibus qui- bus debeo. Idem ibid. sc. 2. pro ista rem solvi ab trapezita meo. (Ibi sermo non est reddentis, sed e mentis.) Ibidem sc. 1. a. 3. Solvant pu- gnis si quis poscat durius. Hinc per translationem, Solutionis vocabulum ad omnem liberationem quocumque modo factam trans- fertur, magisque ad subjectum obligationis, quam ad numorum so- lutionem. Vlpian. de verbor. signif. Solutionis nomine satisfactio- nem quoque omnem accipiendam placet. Cicero 2. Offic. Nec enim ulla res vehementius Remp. continet, quam fides: quæ esse nulla potest, nisi erit necessaria solutio rerum creditarum.

Solutissimus, e, quod ita compactum est, ut quoties opus sit, solvi possit. ἡ λύσις. GAL. Aisé à dissoudre, & deslier. ITAL. Facile da- solvere. GERM. Aufloslich/das man wol wider auflossen kan. HISP. Cosa que se puede desatar. ANGL. Easy to be loosed. Sueton. in Neron. c. 34. Solutilem navem cujus vel naufragio, vel camera rui- na periret commentus est. Solutim, uno circumjectu. Tertull.

Solus, a, um, Incomitatus, unicus, quam vocem Festus ex Oscorum lingua ductam putat, qui solum dicunt, quod nos torum: nam qui unus est, torus est. ἡ λύσις. GAL. bodhéh, vel, badhéh. ITAL. Seul, tout seul. HISP. Solo. GERM. Allein/etnig. ANGL. One alone. Cic. 3. Offic. Cui quum visum esset utilius, solum se, quam cum altero regnare, fratrem interemit. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 5. Ege insipiens, qui solus mecum loquor. Idem Curc. sc. 1. a. 3. Dimidia partem nationum omnium subegit solus. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Non igitur nos soli ignavi sumus, &c. Solus, & Vnus, pro solus, more superlativorum genitivum regunt, vel ablativum mediante præpo- sitione Ex, vel accusativum mediante præpositione Inter. Plin. lib. 9. Solus omnium accipenser, squamis ad os versis, contra aquas natan- do, meat. Plaut. Milit. sc. 2. a. 2. Tacere nostrorum solus scio. Cicero.

de Orat. Gorgias solus ex omnibus. Idem de provinciis Consularibus, Gracchus solus ex toto illo collegio. Et quum singularitatem significat, invenitur tamen pluraliter. Terent. in Adelph. Solæ sumus. ¶ Ponitur aliquando solus pro solitario, & deserto. Virg. lib. 3. Georg.

Heu malè cum Libya solis erratur in arvis.

Terent. in Andr. Venit meditatatus alicunde ex solo loco. Idem, Nonne hinc abiici oportet in solas terras? Salustius in Jugurtha, Marius interea exercitu in hybernis composito, cum expeditis cohortibus, & parte equitatus proficiscitur in loca sola obsessum turrim regiam ¶ Genitivum facit solius, olim etiam solis, h. Terent. Eunuch. Mihi solæ ridiculo fuit.

Solum, adverbium, Tantum, tantummodo. ¶ סולאם סולאם le'hadh. מו-roy. GAL. Seulement. ITAL. & HISP. Solamente. GERM. Nur allein. ANG. Only. ¶ Cic. 4. Philipp. Nos nuntiationem solum habemus, Consul etiam inspectionem. Idem 2. de leg. De una re solum dissident, de ceteris mirificè congruunt.

Solitarus, a, um, Solus agens, solivagus, frequentiam vitans. ¶ סולאם סולאם badh. vel badhah. סולאם סולאם ghalmudh. מוהינס, מוהינס. GAL. Solitaire, seul. ITAL. Solitario. GERM. Einsam / abgesunderet von den Leuten / einsidler. HISP. Solo y solitario. ANGL. Solitary, alone. ¶ Cic. 1. Offic. Solitarius homo, atque in agro vitam agens, Vita solitaria, quæ agitur in secessu, & procul ab hominum frequentia, מוהינס סולאם. Locus solitarius, id est, locus desertus, nullisque incolis frequentatus. Ignarus. Res solitaria, id est, sola, & sine alterius confortio. Cic. de Amic. Sic natura solitarium nihil amat, semperque ad aliquid, tanquam adminiculum admittitur. Gell. c. 3. lib. 13. Id unum solitarium significat. (i. unum tantum.) Idem cap. 3. lib. 7. Solitaria epagoge. ¶ Solitarius, de eo, qui se à seditione removet. Idem cap. 12. lib. 2. Qui in eo tempore, in eoque casu civilis discordiæ non alterutra parte sese adjunxerit, sed solitarius, separatissime à communi malo civitatis secesserit, is domo, patria, fortunisque omnibus careto, exul, extorrisque esto.

Solitudo, mis, Plaga inhabitata, locus desertus. ¶ סולאם סולאם סולאם chorbah. סולאם סולאם jeschimon סולאם סולאם midhar. סולאם סולאם. GAL. Desert, solitude, vie ou lieu solitaire. ITAL. Luogo abbandonato. GERM. Einside. HISP. Soledad, ò lugar deserto. ANGL. A desert, or place not inhabited. ¶ Cæsar. 6. belli Gall. Civitatibus maxima laus est, quam latissimis circum se vastatis finibus solitudines habere. Salustius in Jugurtha. 12. Erat inter ingentes solitudines oppidum magnum. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Solus te solitudine atque abegestate abstuli. ¶ Veteres Solitas pro solitudine dixerunt. Accius in Eucyface, Tuam solitatem memorans, formidans tibi.

Solivagus, a, um, qui solus vagatur. ¶ סולאם סולאם סולאם מוהינס, מוהינס, מוהינס. GAL. Qui va çà & là tout seul, qui n'aime pas la compagnie. ITAL. Solivago. GERM. Das alleinig oder einsam hin und her schwaßt. HISP. Cosa salvaje, brava, fiero. ANGL. That wandreth his a lone. ¶ Plinius lib. 8. Nec nisi lacesiti noceant, ideoque gregatim semper ambulent, minime ex omnibus solivagi. Cic. 5. Tusc. Alias volucres cælo frui libero: serpentes quaedam esse gradientes: earum ipsarum partim solivagas, partim congregatas.

Solo, as, locum aliquem desertum & solum reddo, depulor, vasto, de solo. ¶ סולאם סולאם סולאם schadhah. סולאם סולאם hescham. סולאם סולאם. GAL. Rendre un lieu desert, & abandonné. ITAL. Far un luogo deserto ò abbandonato. GER. òb machen. HISP. Assolar, hazer algun lugar deserto. ANGL. To make solitare and desert, to spoile and destroy. ¶ Statius 5. Thebaid.

— furor omnibus idem, Idem animus solare domos, juvenumque senumque Præcipitare colos: plenisque adfringere parvos Vberibus, ferroque omnes excire per annos.

Solus, Ocis, totus. Solus, untis, סולאם Stephano, Cypri insulæ oppidum, à Phalero & Acamante Atheniensibus conditum, portum nobilem habens, cum flumine, item Venetis & Isidis delubra. Gentile est Solius. Autor Strab. lib. 14. ¶ Est & Solus Siciliæ oppidum, non procul à Lilybæo promontorio: cujus meminit Plin. lib. 3. c. 8.

Solymsi, rum, סולאם סולאם, Populi Asiæ, Lyciis & Pisidis proximis, postea miles appellati, ut docet Strab. lib. 1. c. 14. Plin. eisdem facit cum Pisidis, lib. 5. c. 27. Insident (inquit) verticem Pisidæ, quondam Solymsi appellati. Alij Solymsos eisdem fuisse cum Lyciis asserunt, quorum tamen sententia cum Homero non satis convenit, qui Bellerophonem à Lyciorum rege missum ait ad subjugandos Solymsos.

Solymsa, æ, vel Solyma, orum. ¶ סולאם סולאם סולאם jerschalaim. סולאם סולאם. ¶ Urbs clarissima Judææ: quæ postea addito templo, Hierosolymsa dicta est.

Solymsus, a, um, Juven. Sat. 6. Interpret legum Solymarum, & magna Sacerdos.

Somator phylacæ, סולאם סולאם סולאם. Custodes corporis, quos Latini priæo vocabulo Latrones dixerunt, quasi laterones: quod principum latera cingerent adversus vim insidiorum. Swarditnecht. GAL. Gardes du corps.

Somatorpæia, סולאם סולאם סולאם, figura affinis prosopopæia, qua rei in corpore corpus tribuimus.

Somnus, i, Sopor, quies, quæ ab humoribus à corde ad cerebrum sublati concitatur, qui quum ibi fuerint refrigerati, recedentes ad cor, calorem ejus refrigerant. ¶ סולאם סולאם סולאם sch. nah. סולאם סולאם tardemah. סולאם סולאם. GAL. Sommeil, le dormir. ITAL. Sonno. GERM. Der schlaff HISP. El sueño quando dormimos. ANGL. Sleep. ¶ Dicitur autem volunt Somnium à Græco σῶν: unde mutata aspiratione in f literam, primum sypnum, sive supinum, mox sopnum, & postremo somnum volunt appellatum. Vide Gell. c. 6. lib. 13. Virg. 1. Georg.

— nec somnos abruptis cura quietos.

Cic. de divin. Animus per somnum curis vacuus. ¶ Tenere somnum, Quintil. Somnum vix tenebamus. ¶ Facere, Ovid. 4. Fast.

Nox erat: & vino somnum faciente jacebant.

Capere, Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Dabitur lectus: ubi haud somnum capias. Somno studere. Idem Mil. sc. 2. a. 2. Vigila, Somno ne stude.

Edormiscere somnum. Idem Amphitr. Paulisper mane dum edormiscat unum somnum. Perire somno. (i. cupiditate dormiendi.) Idem Curc. sc. 3. a. 1. Item, Atctissimo somno quiescere: Sueton. in Othob. c. 11. ¶ Somnum moventia. Cornel. Cels. lib. 2. c. 9. Somnum. Ut somnus fiat, i. concilietur. Idem lib. 6. in Collyrio Evelpidi, Vinum bibere neque effusè, neque timidè, ut neque cruditas ex eo, & tamen somnus fiat. ¶ Somnum Deum finxit antiquitas, cujus sedem apud Cimnerios collocat. Ovid. 11. Metam.

Est propè Cimnerios longo spelunca recessu Mons curvus, ignavi domus, & penetralia somni, Quò nunquam radiis oriens, mediisque, cadensve Phœbus adire potest.

¶ Hinc fit compositum, Infomnis, σῶν: de quo egimus suo loco. Somnium, ij, Infomnium, hoc est, quòd videre nobis videmur dormientes. ¶ סולאם סולאם סולאם chalom. סולאם סולאם. GAL. Songe, resverie en dormant. ITAL. Sogno. GERM. Ein traum, ein gesicht so enim ihm traum fürtopt. HISP. El sueño que soñamos. ANGL. A dream. ¶ Plaut. Mil. sc. 4. a. 2. Haud falsum mihi evenit somnium quod hac poctu somniavi. Idem Curc. sc. 1. a. 2. Manè dum huic conicio somnium. Idem Amph. Narrat tibi somnium. ¶ Somnium expiare. Sueton. in Galba, c. 18. Item, Somnio penetrali eruere carmina Idem Ibid. cap. 9. Somnia vigilantium, Quint. Virg. 8. Eclog.

— an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt?

Cic. de lege Agraria contra Rullum. Hæc per deos immortales, utrum esse vobis consilia siccorum, an vinolentorum somnia, & utrum cogitata sapientum, an optata furiosorum videntur? Macrobi. lib. 1. in somn. Scipionis, eorum quæ dormientes videre nobis videremur, quinque tradit esse genera. Somnium scilicet, quod Græcè est σῶν: Visio, id est, ὄρασις: Infomnium, id est, ἐνπνιος: Oraculum, id est, χρημωσιμὸς: & Visus, qui Græcis φαντασμα dicitur. Ex his infomnium, & phantasma quum falsa sint, interpretatione non indigent: tria reliqua vates interpretantur. Et oraculum quidem est, quum in somniis aliquid nobis denuntiat: Visio, quum id quis videt, quod eodem modo, quo apparuerat, evenit. Somnium autem propriè vocatur, quod tegitur figuris, velatur ambagibus nonnisi interpretatione intelligendis, estque

Naturale, ¶ Vulgare, quod ferè nihil significat, nisi fortè aliquid de corporis constitutione & occupationibus cujusque. ¶ Singulare, quod præsagium in quibusdam, ex ipsorum observationibus.

Non naturale, ¶ Divinum de rebus Deo dignis, cum injecta pia (non curiosa & superstitiosa) sollicitudine, & cum aliqua persuasione, qualis cum prophético instinctu jungi solet. ¶ Evidens, σαφης; unde somniantes ἰδουσιαισ. observatum, ἐνυμωσιμὸς ἢ φαντασμα. ¶ Diabolicum de rebus, unde diabolum agnoscere possit, turpibus, falsis, aut fallacibus, ferè ambiguum & perplexum.

Somnio, as, Somnium habeo, per quietem aliquid quasi vigilans video. ¶ סולאם סולאם סולאם chalam. סולאם סולאם. GAL. Songer, resver. ITAL. Sognare, insognare. GERM. Traumen / ein gesicht im schlaff sehen. HISP. Soñar algun sueño. ANGL. To dreame. ¶ Plaut. Curc. sc. 1. a. 2. Hac nocte quod ego somniavi dormiens. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Hic vigilans somniat. Idem in Amph. Næ vigilans somniat. Cic. de divin. Nec mihi magis usquam videor, quam quum in Curia Senatuum video somniare. Et paulò antiè, Desert ad conjectorem somniasse se ovum pendere ex fascia lecti sui cubicularis. ¶ Somniare item ponitur pro ineptire, & fallere, quod somnia inepta ferè sint & falsa. Plaut. in Curc. sc. 3. a. 4. Quos tu mihi luscos libertos, quos summanos somnias, id est, somniando loqueris. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Quid somniatis? (dixerat supra, Sanine estis? Terent. in Andr. — num ille somniat. Ea quæ vigilans voluit? Colum, lib. 1. c. 8. Nunquam non eisdem ineptias somniat. Cic. 2. de divin. Quod si ita natura paratum esset, ut ea dormientes agerent, quæ somniarent, alligandi essent omnes, qui cubitum irent: majores enim quam ulli infanti, efficient motus somniantes.

Somniator, impersonale. Plin. lib. 28. Aristoteles, & Fabianus, plurimum somnari circa ver, & autumnum tradunt: magisque supino cubitur at prono nihil.

Somniator, qui somniat: qui multum somniare solet: qui somniare solet absurda, infomniosus.

Somniosus, a, um, qui crebris somniis vexatur. ¶ סולאם סולאם סולאם סולאם. GAL. Qui songe souvent, ou plusieurs songes. Songe creux. ITAL. Sonnichioso. GERM. Traumig, dem oft traumer. HISP. Cargado de sueño. ANGL. That dreameth often. ¶ Plin. lib. 18. Somniosos fieri, lepore sumpto in cibis, Cato arbitratur.

Somnifer, a, um, quod affert somnium. ¶ סולאם סולאם סולאם סולאם. GAL. Qui fait dormir. ITAL. Sonnichioso, porta sonno. GERM. Das den schlaff bringt. HISP. Cosa que haze ò traha sueño. ANGL. That bringeth one asleape. ¶ Plin. lib. 18. Visque somnifera etiam sativo papaveri. Ovid. 9. Metam.

Plenaque somniferu sortens peregrina venenis.

Somnificus, a, um, quod somnum inducit. ¶ סולאם סולאם סולאם סולאם. GAL. Qui fait dormir. ITAL. Che fa dormire. GERM. Des den schlaff macht. HISP. Que haze ò traha sueño. ANGL. That causeth sleape. ¶ Plin. lib. 37. Et vitò dracone spargere somnifica medicamenta, atque ita præcidere. Idem lib. 29. c. 4. Quoniam vincatur aspidum somnifica vis.

Somniculosus, a, um, à somniculo magis fit, quam à somno: & is dicitur, qui somno plenus est, & ignavia. ¶ סולאם סולאם סולאם סולאם. GAL. Tout endormi, nonchalant. ITAL. Addormentato, che sempre voria dormire. GERM. Schläfferig / chlesig, vol schlaffs. HISP. Cargado de sueño. ANGL. That is given to much sleape, slouthfull, sluggard. ¶ Somniculosus activè & passivè dicitur, ut etiam invidiosus, ambitiosus, gratiofus, laboriosus, &c. Vide Gellium c. 12. lib. 9. Cic. de senect. Quæ vitia sunt non senectutis, sed inertis, ignava, somniculosa senectutis. Colum. lib. 11. c. 1. Nam & ebrioso cura officij pariter cum memoria subtrahitur, & somniculoso plurima effugiunt. ¶ Interdum somniculosum dicimus, non quod somno indulget, sed quod somnium

num inducit habetque vim somnificam ὕπνωσις. Vnde, *Sifenna* alpi-
dem vocat somniculosam, non quod ipsa dormiat, sed quod vi som-
nifica homines percussos enecet.

Sōmniculōsē, adverbium, Negligenter. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Negligem-*
ment. ITAL. & HISP. *Negligentemente*. GERM. *Schläferige* oder *lieder-*
sich. ANGL. *Sluggardly, slumberly*. & laut. in *Cap. sc. 1. a. 2.* Haud som-
niculosē hoc agendum est. Idem in *Amph.* Non soleo somniculosē
heri imperia persequi.

Sōmniolētiūs, a, um, Somniculosus: & per translationem tardus, igna-
vus. ἄνωγναιος ὕπνωσις. GAL. *Tout endormi, plein de sommeil*.
ITAL. *Addormentato, pieno di sonno*. GERM. *Doll* (schlaff) *faul / träg*.
HISP. *Suculiento*. ANGL. *All given to slumber*.

Sōmniōtiniūs, a, um, Apud antiquos dicebatur id, quod in somnis vi-
detur. Varro in *Promethæo*, ut citatur à *Nonio*, Hic somnorinas ima-
gines affatur.

Sōmphiūs, συμφοῖς, Cucurbitæ sylvestris genus, digitali crassitudine,
non nisi in locis saxosis nascens, intus inane: unde & nomen invenit.
Nam Græci συμφοῖς vocant inane. Quidam Cucurbitam marinam
appellant. Vide *Plin. lib. 20. cap. 3.*

Sōnābillis. Vide *Sonus*.

Sōnchūs. Σόνυχος. GAL. *Laitteron, ou laceron*. ITAL. *Cicerbita, crespina*.
GERM. *Hasentöl* oder *hasenstrauch*. HISP. *Serraja, serralla*. ANGL. *An-*
herbe called sonchifistle. & Herba est ex genere aculeatarum cujus duæ
sunt species: una sylvestrior, & spinosior: altera tenerior, olim etiam
seculenta, caule cubitali, anguloso, intus cavo, interim rubescente, sed
qui fractus copioso lacte manet, foliis per oras ex intervallo scissis:
quum perfectè adoleverit, aculeis quibusdam aspera. Galli à lactis
copia *Lacteronem* appellant. *Plin. lib. 22. c. 22.* Estur & sonchos, ut
quem *Thescio* apud *Callimachum* apponat *Hecate*, uterque albus &
niger, lactuæ similes ambo, nisi spinosi essent caule cubitali, angu-
loso, intus cavo, sed qui fracti copioso lacte manant.

Sōnipes, *Sonitus*, *Sono*, *Sonor*, *sonoris*, *Sonorus*, vide *Sonus*.

Sōns, *fontis*, omnis gener. *Nocens*, *noxius*, *criminis* alicujus *convictus*.
ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Compable, malfaieteur*.
ITAL. *Colpevole, maligno*. GERM. *Schuldig* eines lasters. HISP. *Culpado*.
ANGL. *Giltie, faultie*. & Cic. 3. *de Legib.* Vincula fontium servanto, ca-
pitalia vindicanto. Idem 1. *Offic.* Idque est viri magnanimi rebus agi-
tatis punire fontes, multitudinem conservare in omni fortuna, recta
atque honesta retinere. *Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist.*
Nec tua te fontem tantummodo sacula norint.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 3. In tribu aperto capite fontes condemnant reos.
Virg. 10. Æneid.
Omnes per mortes animam fontem ipse dedissem.

Ovid. 13. Metam.
Immergūque manus, fœdatāque sanguine fonti,
Non lumen (neque enim superest) loca luminis haurit.

X. Insons, de quo supra suo loco.

Sōnticus, a, um, *Gravis*, *noxius*, *vehemens*. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Malign, meschant*. ITAL. *Maligno, iniquo*.
GERM. *Heftig* (schadlich). HISP. *Culpado, malicioso, injusto*. ANGL. *Vic-*
ked, evill, or an evildoer. & *Nævius* apud *Festum*, *Sonticam* causam
esse oportet, quam obrem perdas mulierem. Vnde *Sonticum* mor-
bum veteres appellarunt, qui ita gravis esset, ut solitas functiones
impediret, quem qui pateretur, justam excusationem habere puta-
batur, quò minus in iudicium vocatus se sistere cogere: à nocen-
do ita dictus putatur, autore *Festo*, & *Cassio*, quòd fontes signifi-
cet nocentes. Quæsitum est (inquit *Iurisconsultus*) quum alter ex
litigatoribus febricitans decessisset, & iudex absente eo pronuntia-
set, an jure videretur pronuntiasse? Respondi, quòd *Sonticus* mor-
bus etiam invitis litigatoribus ac iudice, differret diem. *Sonticus*
autem morbus existimandus est, qui cuique rei agenda impedi-
mento est. Porro quid magis impedimento est, quam morbus cor-
poris contra naturam, quam febrim appellant? Potest tamen dici
esse aliquam etiam febrim differentiam. Nam si quis sanus aliàs
ac robustus, tempore iudicandi levissima febrim correptus fuit, aut si
quis tam veterem quartanam haberet ut in ea omnibus negotiis suis
superesse soleat, poterit dici morbum *Sonticum* non habere. *Plin.*
lib. 36. c. 19. de gagate lapide, Deprehendit *Sonticum* morbum &
virginitatem suffitus. & De *Sontico* morbo, vide *Gell. cap. 1. lib. 20.*

& *Sonticus* morbus excusat militem, Idem *c. 4. lib. 16.*

Sōns, i, quicquid auribus percipitur, sive id ab ore animalis proficif-
catur, (quam vocem appellamus) sive ex aliorum corporum colli-
sione. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Son, bruit, voix*. ITAL. *Suono di ogni voce*. GERM. *Ein thon*. HISP. *Son, sonido*. ANGL. *A sowne*
or a noise. & Cicero *de divin.* Qui sono quodam vocum & Phrygiis
cantibus incitantur. Idem in *somno Scipion.* Quis est qui complet
aures meas tantus & tam dulcis sonus? Idem 2. *de natur. deor.*
Aures quum sonum recipere debeant, qui natura in sublime fer-
tur, rectè in altis corporum partibus collocatae sunt. *Virgilius 4.*
Georg.
Tum sonus auditur gravior, tractimque susurrant.

& Pro verbis *Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist.*
Et singultantis oscula missa sonis.

Idem *6. Fast.*
Instimulat fictis insidiosa sonis.

Idem *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*
Singultu medios impediēte sonos:

& Pro nomine:
Erubuit falso virginis illa sono.

& Sonum fundere *Cicero in Acad.* Ac mihi videtur dignissimum re-
bus his, de quibus loquitur, sonum fundere. & A sonus fiunt *Abso-*
nus, *Alcisonus*, *Armisonus*, *Consonus*, *Dissonus*, *Dulcisonus*, aliæque
nonnulla, quorum significata explicantur suis locis.

Sonus, a, um, *Sonans*. ἴδιον.

Sonax, idem *Apul.*

Sonor, is, *Vehementior sonus*. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Vn son fort*. ITAL. *Strepito*. GERM. *Ein starker*
hamish. βρόμος. GAL. *Vn son fort*. ITAL. *Strepito*. GERM. *Ein starker*

thton. HISP. *Estruendo, sonido*. ANGL. *A great sowne or noise*. *Virg. 7.*
Æneid.
— magno velut cum flamma sonora
Virgea suggeritur costis undantia aheni.

Idem 9. *Æneid.*
Et crines albos, & sava sonoribus arma.

Sōnorūs, a, um, *Clarus*, *valde sonans*. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Qui rend, ou fait grand son, de grand bruit*. ITAL. *Strepitosa*. GERM. *Laut tönend / das ein grossen thon gibt*. HISP. *Cosa que mucho suena*.
ANGL. *That maketh a vehement sowne, shrill*. & *Virg. 1. Æneid.*
Luctanteis ventos tempestatēque sonoras.

Flumina sonora. Idem 12. *Æneid.* *Sonoro fremitu*, *Gellius cap. 42.*
lib. 5.

Sōnorē, ἄνωγναιος. *Gellius lib. 4. cap. ult.* *Clare nimis ac sonore oscitavit*
Sōno, as, *sonui*, *sonitum*, & aliquando *sonavi*, *sonatum*. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Sonner, bruire*. ITAL. *Suonare, far strepito*. GERM. *Tönen, ein*
thon gäben. HISP. *Sonar, hazer sonido*. ANGL. *To sowne or to make a*
noise. & *Horat. 1. Serm. sat.*
Magna sonaturum des nominis huius honorem.

Est autem *Sono*, *sonum* edo. *Virg. 4. Æneid.*
— pharetramque fuga sensere sonantem.

Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.
Thurāque in igne sonant.

Ibid. Eleg. 13. lib. 3.
Micæque solenni thuris in igne sonet.

Idem *Eleg. 3. lib. 1.*
— Luctus, gemitusque sonabant.

Idem *Eleg. 10. lib. 3. Trist.*
Sapē sonant moti glacie pendentis capilli.

Idem *Eleg. 1. lib. 2.*
Bella sonant alij telis instrua cruentis.

Senec. cap. 11. de tranquill. *Sonuit fragor ruentis ædificij.* *Plant. Cure.*
sc. 2. a. 1. *Cuia vox sonat procul? &c.* & Aliquando active accipitur,
pro eo quod est sono referre, sive representare. *Virg. lib. 1. Æneid.*
— Nec vox hominem sonat.

& Sono item ponitur pro significo. *Cicero 3. Offic.* *Honestate* igitur
dirigenda utilitas est, & quidem sic, ut hæc duo verba inter se discre-
pare, re unum sonare videantur. & Hujus composita sunt, *Allsono*,
Consono, *Circunsono*, *Dissono*, *Insono*, *Intersono*, *Persono*, *Resono*, de
quibus suis locis.

Sōnāns, tis, particip. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Sonnant, reson-*
nant, qui sonne bien. ITAL. *Cosa che risuona*. GERM. *Tönend / klingend*.
HISP. *Cosa que mucho suena y haze grande sonido*. ANGL. *That sowne*
shrilly. & *Ovid. 12. Metam.*
Nocte diēque patet: tota est ex ære sonanti.

Virg. 3. Æneid.
Turba sonans prædæ pedibus circumvolat uncis.

Ovid. 4. Fast.
Adjuvat & fortes voce sonante manus.

Sōnāntior, comparat. *Plin. Epist. lib. 6.* *Tacito*, Nam meatus animæ qui
illi propter amplitudinem corporis gravior, & sonantior erat.

Sōnāndus, a, um. *Ovid. 2. de Arte,*
Et magno nobis ore sonandus eris.
id est, gravi carminis genere celebrandus. Idem *5. Fast.*
— Signi causa sonanda mihi est.

Sōnābillis, e, *Sonorum*. ἄνωγναιος ὄναρ. *Qui sonne & resonne, qui meina*
grand bruit. ITAL. *Che rende grand suono ò strepito*. GERM. *Laut tōn-*
nend. HISP. *Cosa que mucho suena*. ANGL. *That sowne shrilly*. & ut,
Sistrum sonabile. *Ovid. 9. Metam.*
— crepitque sonabile sistrum.

Sōno, is *sonere*, tertiæ conjugationis. ἄνωγναιος ὄναρ. *Lucr. lib. 3.*
Caligare oculos, sonare aures, succidere artus.

Sōnitūs, us, *Crepitus* vel *sonus*. ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Son, bruit*. ITAL. *Suono, strepito*. GERM. *Ein ton, ges-*
tōs. HISP. *Sonido*. ANGL. *A sowne, a noise*. & *Virg. 6. Æneid.*
Dum flammæ Iovis & sonitus innotatur Olympi.

Idem 8. *Æneid.*
Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

Idem *lib. 2. Georg.*
Ingentem calo sonitum dedit.

Cicero de summ. Scip. *Hoc sonitu completæ aures obsurduerunt.* Idem
1. Tusc. *Quo sonitu reddito, ridens, Propino, inquit, hoc pulcho Cri-*
tia. *Plaut. Men. sc. 2. a. 5.* *Equi facitote sonitus vngularum appareant.*
Idem *Amph. sc. 1. a. 5.* *Strepitus, Crepitus, sonitus.* (de flumine.) Idem
Cure. sc. 3. a. 1. *Prohibe sonitum forium videm, Sonitum & crepitem*
claustrorum audio.

Sōnipes, edis, pen. corr. Significat celerum equum, quòd pedibus sonet.
ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Vn cheval qui a bon pied, puissant cheval & viste,*
qui en marchant fait sonner la terre. ITAL. *Carvallo veloce*. GERM. *Ein pfred*
das mit einem geðon einhâr trab/ein flepper. HISP. *Carvallo*
ligero, ò pataador. ANGL. *A swift, and wellfooted horse, that cause the*
ground to sowne. *Virg. 4. Æneid.*
Stat sonipes ac frana ferox spumantha mandit.

Sonivius, adjectivum. *Festus*, *Sonivio* sonanti. *Cicero ad Cecin. lib. 6. ep. 6.*
Non igitur ex alitis involatu, nec è cantu sinistro oscinis, ut in no-
stra disciplina est, nec ex tripudiis solistimis, aut soniviis tibi augu-
ror, sed habeo alia signa quæ observem.

Sōphēnes, es, ἄνωγναιος ὄναρ. *aram isobāh. σοφηνή*. & Regio est Asiæ Ar-
menia: majori ab ea parte adjacens, qua vergit in *Comagenem*, jux-
ta *Antitaurum* & *Masium montes*. Hujus regionis incolæ *Sopheni*
à *Plinio*, ab aliis *Sophenæ* appellantur. *Lucan. lib. 2. Pharsalia*
— & dedita sacris
Incerti Iudæa Dei, mollisque Sophena.

Sōphīā, x, ἄνωγναιος ὄναρ. GAL. *Sage, sagesse, sapience*. ITAL. *Sapient-*
ria. GERM. *Weisheit*. HISP. *Prudencia, sabiduria*. ANGL. *Wisdom, kna-*
nowledge. & Latine sapientia dicitur: & qui eam proficentur, *Sophi-*
σοφῖ, appellantur. *Martial. lib. 1.*

Quum tibi sit sophia par fama, & cura deorum.

Cic. 1. Offic. Principique omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφία Græci vocant. ¶ Sophia etiam Latinis verbum est usitatum, ut scribit Seneca Epist. 9.

Sophia, urbis Servia, hodiè que populosa. N. sub P. Constantinopolitano. Sôphus, i, Sapiens. { ἄσπῳ chacham. σοφός. GAL. Sage. ITAL. Sapiente. SAVO. GERM. Ein weiser. HISP. sabio. prudente. ANGL. Wise. } Cicet. 5. Tusc. Itaque & illos septem, qui à Græcis σοφοί, sapientes à nostris & habebantur, & nominabantur. Martial. lib. 7.

Te pia Cæropia comitatur turba Minerva: Te secreta quies & te sophos omnis amat.

Grande sophos. Martial. lib. 1.

Audieris quum grande sophos, dum basia captas, Ibis ab excusso missus in astra sago.

Vbi Sipontinus, Mos est Græcorum, dum scripta alicujus vel legerent, vel audierint, assentando dicere, Σοφος, hoc est, sapiens, doctus. Neutro autem genere dixit Poëta, Grande sophos, id est, grandem illam & adulatoriam vocem tot hominum clamantium, Sophos. Sic alibi,

Quod tam grande sophos clamat tibi turba togata, &c.

Hoc autem nomine primum appellati sunt, qui postea dicti sunt Philosophi, Pythagoras enim primus modestiæ gratiâ, non Sophum, sed Philosophum voluit se appellari, ut Cicero testatur lib. 2. de finib. ¶ Sophus item Persarum Imperator.

Sôphistâ, sive Sophistes, Sophistæ. { σοφιστής. GAL. Sophiste, philosophe pour vaine gloire. ITAL. Sophista filiosofo por vana gloria. GERM. Ein sophist oder falschweiser / der vmb eigens rhums willen oder dergleichen dingen andere betruget / vorzeiten war es ein ehrentittel / deren so sich der weisheit vnd freier künften bestissen. HISP. Sophista, philosopho por vana gloria. ANGL. A sophist or vaine philosopher. } Sophistæ qui dicti: docet Plutarchus in Theseo. Olim honesta appellatio erat communis iis omnibus, qui in arte aliqua excelleret: unde & rhetores, & sapientiæ professores olim sophistæ dicebantur: quanquam ad eos postea hoc nomen transierit, qui fallacibus conclusiunculis inanem quandam sapientiæ speciem ostentarent, Suidas, Σοφιστής πᾶς τεχνίτης, καὶ ὁ ἀδικτικὸς ἡοκησῶς, καὶ ὁ ἰπτεράζων ἐκ τῶν ἐν ταῖς λόγῳ καὶ ἀπατᾶν. id est, Sophista omnis artifex, & qui eloquentiam proficitur, & qui in verbis calumniatur, atque fallaciis. Plato ait sophistas esse rhetores, qui veluti venatores parati sunt ad capiendos juvenum animos. Aristot. lib. 10. Ethic. Scientiam gubernandarum rerum publicarum sophistæ profitentur, quorum nullus rempublicam gerit. Olim autem sophistæ dicebantur Philosophi, & sapientiæ professores: deinde verò rhetores, postremò abiit nomen in invidiam, ut sophistæ dicerentur, qui fictam quandam sapientiæ speciem jactitarent. Cic. lib. 1. de nat. deor. Abderites quidam Protagoras, cujus à te modò facta est mentio, sophistes temporibus illis, vel maximus. Idem 4. Acad. At quis est nunc hic sophistes? sic enim appellantur hi, qui ostentationis, aut quæstus causâ philosophantur. Idem lib. 2. de fin. Eorum erat iste mos, qui tunc sophistæ nominabantur. ¶ Hinc antisophistæ à Suetonio in Tiberio dicuntur, inter se pugnantibus sophistæ.

Sôphistîcâ, σοφιστικὴ, pars dialecticæ plus ostentationis habens, quam utilitatis, quâ docemur fallacibus conclusiunculis adversarium irritare, atque argumenta ita acutè invenire, ut quæ falsissima sunt, vera esse videantur.

Sophophilus, sapienter amans, non qui sapientes amat.

Sôphîsmâ, aris, σοφισμα, Græcis fraudem significat, deceptionem, sive cautelam: unde pro fallacis argumenti genere accipitur, ita ingeniosè excogitato, ut quum mendosissimum sit, incauto tamen rectè conclusum videatur. Cicero 4. Acad. Atqui habebam molestos vobis, sed minutos, Stilbonem, Diodorum, Alexinum, quorum sunt contorta & aculeata quædam sophismata: sic enim appellantur fallaces conclusiunculæ.

Sôphilûs, σοφίλος, Sicyonius vel Thebanus Comicus, mediæ comædiæ scriptor, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur à Suida.

Sôphoclēs, σοφοκλής, Poëta Tragicus fuit, patriâ Atheniensis, tanta orationis suavitate, ut vulgò μέλιτρα, hoc est, apis cognominaretur: æquali Euripidis, & Periclis, cujus etiam quandoque collega fuit in Prætura. Natus fuit Olympiade LXXIII. ante Socratem annis XV. 1. Primus tribus actoribus usus est, adjecto eo qui vocatur Trigonista, hoc est, tertiarum & ultimarum partium histrio. Primus etiam choros ex juvenibus quindecim introduxit, quum antea duodecim tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compositiones instituit. Scripsit insuper Elegiam & Pæanas, atque orationem profam, quum de Choro adversus Thespin & Chærilum contenderet. Obiit autem sexto anno post Euripidis mortem: cui styli magnitudine præfertur, licet ei sententiis inferior. Filios habuit Iophonem, Leosthenem, Aristonem, Stephanum, Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alij dicant multo plures. Victorias autem viginti tres reportavit. Hunc Cicero divinum Poëtam, lib. de divin. vocavit: ejusque in Catone Majore his meminît verbis, Sophocles ad summam senectutem Tragedias fecit, qui quod propter studium quum rem familiarem negligere videretur, à Filiis in judicium vocatus est, ut quemadmodum nostro more malè rem gerentibus bonis interdici solet, sic illum quasi desipientem, à re familiari removerent Iudices. Tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & proximè scripserat, Oedipum Coloneum recitasse Iudicibus, quæ si sèque num illud carmen desipientis videretur? quo recitato, sententiis Iudicum est liberatus. Sophoclem ex insperato gaudio ob victoriam ex Tragedia quadam repente obiisse, Valerius autor est. Is hospitio excepit Esculapium, ut scribit Plutarch. in Numa. ¶ Sophocles, superioris nepos, Poëta item Tragicus, qui docuit Tragedias XL. vicit 8. commemoratur à Suida. ¶ Sophocles etiam Grammaticus, minor appellatus, enarravit Lycophronem, Apollonium, aliòsque Poëtas, cujus opera habemus. ¶ Sophocles alius, dux Atheniensium, Soltratiæ filius, apud Thucydidem.

Sôphoclēus, a, um, σοφοκλής. Cic. ad Tyr. An pangis aliquid Sophocleum? Virg. 8. Eclog.

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Sopolium, suburbium, L. g. b.

Sôphrôn, σόφρων, Syraculanus. Xerxis & Eurypidis tempore scripsit mimos viriles, & mimos fœmineos lingua Dorica, & soluta oratione, cujus scripta erant admodum obscura. Statius lib. 5. Sylv.

Sophronaque implicitum, tenuisque arcana Corinna.

Hujus scriptis tantoperè delectatum ferunt Platonem, ut etiam moriens capiti subiecta habuerit. ¶ Fuit alter ejusdem nominis Comicus, cujus meminit Athenæus in Dipnosophistis.

Sôphrônîa, σόφρωνία, matrona Romana fuit, quàm ob insignem pudicitiam Lucretiam Christianam vocant. Hæc quum se vim Decij principis videret non posse effugere, consentiente viro, arrepto gladio seipsam transfixit, & in divorum numerum est relata. Autor Euseb. in histor. Ecclesiastica.

Sophroniscus, statuarius, pater Socratis, clarissimi illius Philosophi Atheniensis.

Sôphrônîstæ, σόφρωνισταί. Magistratus quidam erant apud Athenienses, non dissimiles iis quos Romani Censores vocabant, licet longè plures essent, & potestate aliquanto inferiores. Legebantur enim ex singulis tribubus decem, qui juvenum mores censerent.

Sôphrônîstères, σόφρωνιστήρες. Dentes duo, qui omnium extremi innascuntur, circa annum ætatis vigesimum, κατὰ τὸ τὸ φρονεῖν ἄγει, hoc est, circa id tempus, quo jam sapere incipimus.

Sophronisterium, σόφρωνιστήριον, locus ubi dissoluti homines σφρονιστήριον; domus emendationis, carcer correctionis: Fuchthaus.

Sôphrônîum, σόφρωνιον. meretriculæ nomen apud Plautum, amatoria quadam adulatione per diminutionem prolatum, δὸν σόφρωνιον quod temperantiam, modestiam, sive castitatem significat.

Sôphrôsynê, nes. { σφροσύνη. GAL. Temperance, modestie. ITAL. Temperanza, modestia. GERM. Mäßigkeit, zucht / Keuscheit. HISP. Templanza, modestia. ANGL. Temperance, sobriety. } Temperantia, modestia, castitas. Hieron. contra Iovin. Non enim (ut malè habetur in Latinis codicibus) sobrietas est legenda, sed castitas: id est, σφροσύνη. Fit autem à Græco σφραω, quod Latine temperantem, seu castum significat, & moderatum. Cicero 3. Tusc. Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci σφραωνε appellant: eamque virtutem σφραωνίω vocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare, nonnunquam etiam modestiam, &c.

Sôpôr, is, Somnus. { ὄπρω schenâh ἄδρατᾶν tardemâh. ὄπρω. GAL. Sommeil, faim de dormir, le dormir. ITAL. Sonno, dormire. GERM. Der schlaff. HISP. Sueño quando dormimos, ὁ obrâ de adormir. ANGL. A deade or sounde sleape. } Cic. 1. de div.

Quum jam quieti corpus nocturno impetu

D. di, sopore placans artus languidos.

Idem in Salust. Noli nobis languorem ac soporem nimium experire. Virg. 6. Æneid.

Tum consanguineus lethi sopor, & mala mentis

Gaudia.

Horat. 5. Epod.

Formidolosis, dum latent sylvis fera

Dulci sopore languida.

Ovid. 15. Metam.

Aur furit, aut patitur mirum gravitate soporem.

Plaut. Amph. Quatuor viros in soporem collocastis nudos. Quintus Sopore temulento profligatus, &c.

Sôpôrîfêr, a, um, quod soporem inducit, somnifer. { ὄπρω meiaschschlen ὄπρωτῶς. GAL. Qui engendre & cause sommeil, qui fait dormir. ITAL. Porta sonno. GERM. Das den schlaff bringt. HISP. Cosa que haze adormecer, ὁ que trabe sueño. ANGL. That causeth sleape. } Plin. lib. 9. c. 13. Præterea dextræ pinnae vim soporiferam inesse, somnòsque allicere subditam capiti tradunt. Virg. lib. 4. Æneid.

Spargens humida mella, soporiferumque papaver.

Ovid. 11. Metam.

Vise soporiferam somni velociter aulam.

Sôpôrîo, as, Soporem induco, stupefacio. { ὄπρω jischschlen. ὄπρωτῶς. GAL. Endormir, assoupir. ITAL. Adormentare. GERM. Entschlafen / in schlaff bringen. HISP. Adormecer à otro. ANGL. To cause or to bring on asleape. } Plin. lib. 28. Cauda flumina & aquarum impetus sisti, serpentes soporari. Idem lib. 1. c. 31. Nec illud præteribo, aspidum naturæ halicacabum in tantum adversam, ut radice ejus propius admodum soporentur.

Sôpôrârûs, a, um, particip. Sopore obrutus. { ὄπρω nirâm. ὄπρωτῶς. GAL. Endormi, assoupi de dormir. ITAL. Adormentato. GERM. Entschlâft / in schlaff gebracht. HISP. Adormecido. ANGL. That is brought asleape. } ut, Artus soporatos premit quies. Plin. lib. 10. c. 75. Aquatilia ipsa quiete cernuntur placida, ceu soporata. Dolor soporatus, id est, lenitus. Curt. lib. 7. Recruduit soporatus dolor, Offa soporata melle, apud Virg. 6. Æneid. id est, soporifero melle imbuta. Ramus soporatus vi Stygia. Ibidem.

Sôpôrûs, a, um, Somnum inducens ut, Nox sopora, id est, non intempesta quæ placida rigat membra quiete. { ὄπρω meiaschschlen. ὄπρωτῶς. GAL. Qui fait dormir, qui assoupi. ITAL. Porta sonno, che fa dormire. GERM. Schlaffmachig. HISP. Cosa que haze adormecer. ANGL. That bringeth on a sleape. } Lucret. lib. 2.

— sed nocte sopora

Atria cognati pulsas non ampla Catonis.

Stat. 1. Theb.

— eadem sub nocte sopora

Lustra terit.

Sôpôrîo, is, iui, itum, Soporo, soporem induco. { ὄπρω jischschlen. ὄπρωτῶς. GAL. Assoupir, endormir. ITAL. Adormentare. GERM. Entschlafen. HISP. Adormecer à otro. ANGL. To bring à sleape. } Liv. 9. ab Prie, Die festo alij alios per speciem celebrandarum cantu epularum causa invitant, & viro, cujus avidum ferre genus, cneratos sopiant. Idem

Idem 4. bell. Pun. Lentior denique aequaliorque accidens auribus, magnam partem hominum sopivit. Ovid. 7. Metam.

Custodemque rudem somno sopistis.

Unde sopitum dicimus qui jam cepit dormire. Liv. 7. bell. Pun. Nico ex improvise ad portas sopitos vigilantes in cubilibus suis obtruncat. portamque aperit. Virg. 1. Aeneid.

Hunc ego sopitum somno super alta Cythera. Aut super Idalium sacra sede recondam.

Atas sopitas excitat ignibus Idem 1. Aeneid. Brachia sopita. Ovid. Epist. 14. Ignis sopitus, id est, propemodum extinctus, aut cineribus occultatus. Virg. 8. Aeneid.

Impositum cinerem, & sopitos suscitavit ignes.

Manus sopitæ, Ovidius lib. 3. Fast. Sopitus ictu, id est, stupefactus, Livius 1. Iubet bono animo esse, sopitum fuisse regem subito ictu, ferrum haud altè in corpus descendisse, jam ad se rediisse, inspectum vulnus, absterse cruore, omnia salubria esse: confidere, propediem ipsum eos visuros. Hujus compositum est Consopio, quod est totum sopore obruo. Cic. 1. Tuscul. quaest. Num igitur eum curare censet quam Luna laborat, è qua consopitus putatur, ut eum dormientem oscularetur?

Sora, oppidum Campaniæ, cujus meminit Plinius lib. 4. cap. 5. Juvenal. Satyr. 2.

Optima Sora,

Aut Phabrateria domus, aut Frusinone paratur.

Stephanus, Soram alteram collocat in Phœnice.

Sora, is, vel Soraetis, is, mons est Faliscorum Apollini sacer, circa quem fiebat sacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiae super ambustam lignorum struem ambulantes, non adurebantur, ut refert Plinius lib. 7. c. 2. Virg. 11. Aeneid.

Summe deus, sancti custos Soraetis Apollo.

Plin. lib. 3. cap. 1. Varro ad Soraetem scripsit esse fontem, cujus sit latitudo quatuor pedum, sole oriente eum exundare ferventi similem, avésque quæ gustaverint, juxta mortuas jacere. Neutro genere usus est Silius Italicus. lib. 8.

Sacrum Phæbo Soraetæ frequentant.

Vulgò Monte di S. Silvestro.

Soracum, vide Sorracum.

Sorani, inquit Servius, dicti sunt populi Hirpini, Nam lupi sabinorum lingua Hirpi vocantur. Sorani verò, à Dite: nam Ditis pater Soranus appellatur, quasi lupi Ditis patris.

Soranus, Ditis seu Plutonis cognomen: à voce Græca σάρα, quæ tumulum sepulcralem significat, vel à Sora oppido, ad Soraetem montem sito. Tradit enim Plin. lib. 2. cap. 92. eò in tractu tam pestiferos spiritus exhalari, ut avibus sint lethales. Unde videri potest Pluto dictus esse Soranus, non dissimili ratione ab ea, qua Avernum pro inferis Poëtæ acceperunt. Soranus, εφηςιος, Ephesus medicus, Alexandria vixit: Deinde Romam venit, ubi artem exercuit, Trajani, & Adriani temporibus. Suidas.

Sorbere, es, ui, rum, vel sorpsi, sorptum, Liquidum aliquid deglutio. { Sorbere } balab y l l a t s. { Sorbere } GAL. Humer & avaler en tirant à soy, englo. tir. ITAL. Sorbire. GERM. Supffen oder surfften. HISP. Sorber. ANGL. To suppe. } Factitium verbum à sono quem edunt qui sorbent. Plaut. in Milite, Sorbet dormiens. PA. Quid sorbet? LV. Illud stertit, volui dicere. Sed quia consimile est quod stertas, quasi sorbeas. Plin. lib. 7. c. 53. Ap Saufeius quum à Balneo reversus mulsum bibisset, ovumque sorberet, &c. } Transfertur & ad alia. Ovid. 2. de arte,

Terræque caelestes arida sorbet aquas,

Virg. 3. Aeneid.

Dextrum Scylla latus, laevum implacata Charybdis

Obsidet, atque imo barathri ter gurgite vastos

Sorbet in abruptum fluctus.

Lucan. lib. 4.

Sordidus exhausto sorbetur ab ubere sanguis.

Sorbere odia alicujus, pro perferre. Cicero ad Quint. frat. Sed me ab alio ita observari scio ut ejus ista odia non sorbeam solum, sed etiam concoquam. Senec. cap. 17. de consol. ad Marc. Sorbet navigia Charybdis. Sorbere animo. Cicero 2. Philipp. Quem gurgitem, quam voraginem, quid eum non sorbere animo, quid non haurire cogitatione, cujus sanguinem non bibere censetis? Hujus composita sunt, absorbeo, exorbeo, obsorbeo, & resorbeo: de quibus suis locis.

Sorbitione, nis, ipse sorbendi actus, vel potio ad sorbendum apta. { Sorbitio } belab. { Sorbitio } GAL. Humement, humet, chaudeau. ITAL. Sorbitione. GERM. Supffung oder surffstung. HISP. Sorbo, à sorbedura. ANG. A supping. } Pers. Sat. 4.

barbatum hac crede magistrum

Dicere, sorbitio tollit quem dira cicutæ (Socratem intelligit)

Plin. lib. 20. c. 6. Pulmonis & arteriæ sanat vitia datum in sorbitione ptisanæ. Plautus Pseud. sc. 2. n. 3. Sorbitione faciam ego te hodie mea ita, ut Medea Æsonem concoxit senem, quem medicamento & suis venenis dicitur fecisse rursus ex senes adolescentulum. (Ibi autem apud Plautum lego Æsonem, non ut vulgò, Peliam, quem recquando necavit ipsa Medea.

Sorbitionella, diminutivum, Sumitur pro potiuncula, vel cibo liquido, qui facile sorbetur. { Sorbitio } GAL. Humet, ou chaudeau. ITAL. Sorbitionella. GERM. Ein supffin HISP. Pequeña sorbedura, manjar liquido dispuesto para beber. ANG. A little supping meat. }

Sorbillo, as, diminutivum à sorbeo, Minutim & paulatim sorbeo. { Sorbillo } GAL. Humer, humer peu à peu. ITAL. Sorbire poco ma spesso. GERM. Semächstlich supfften. HISP. Sorbire poco y à menudo. ANG. To suppe little and little. } Terent. in Adelph. — & cyathos sorbillans paulatim hunc producum diem. Turneb. lib. 2. §. ait: Pleraque ejus formæ simplici l, scribantur, & corripuntur. Ita apud Catull. epigr. 22. legit conscribent. vulgò tamen legitur conscribillent cum duplici ll. & producitur penultima, ut ratio metri postulat.

Sorbillum, i, Potiuncula sorbitioni apta. { Sorbillum } GAL. Humer & chaudeau. ITAL. Picciola sorbitione. GERM. Ein supra

Calepini Pars I I.

ffin. brulin. HISP. Pequeña sorbedura. ANGL. A little suppling meat. } Plaut. in Pœnul. Hem mihi jam video propter te victitandum sorbillo, i. video mihi propter te vapulandum & gemendum: suspiria enim & gemitus vapulantium imitantur spiritum sorbentium.

Sorbilis, e, quod facile sorbetur. { Sorbilis } GAL. Qu'on peut humer. ITAL. Cosa che facilmente si sorbe, cosa da sorbere. GERM. Supffstich das gur aufz zusupffen ist. HISP. Cosa que se sorbe, è puede sorber. ANGL. That is easily supped. } ut, Ovum sorbile, apud Cels. lib. 2. c. 10 & 25. Colum. lib. 1. c. 17. Quisque sunt cibi sorbilibus proximi; ut mûlstra, recens caseus.

Sorbis, sœm. gen Arbor est procera, quam Græci βλω, & βλω, fructumque ejus βω, & βω vocant, cujus longiorem descriptionem videbis apud Theophrastum lib. 3. c. 21. } GAL. Cormier. ITAL. Albero di sorbe, sorbiero. GERM. Spervoerbaum oder sperbyrnbaum / sorböpfel. HISP. El serval arbol conocido. ANGL. A servus tree. }

Sorbium, i, Sorbi arboris fructus similis pyro. { Sorbium } GAL. Vne corme, le fruit d'un cormier, sorbe. ITAL. Sorbo. GERM. Speterling / sperbyrlin. HISP. Serva fruta. ANG. A servus fruto. } quod malum sorbium etiam Columella appellat, lib. 5. cap. 10. Et mala sorba, pruna, post mediam messem, usque ad Idus Febr. serito. Hæc mala, ut docet Mart. lib. 3. alvum sistunt.

Sorba sumus molles nimium durancia ventres,

Aptius hac puero, quam tibi, poma dabis.

Columella, Sorba manu lecta, in urceolos picatos adjicito. Plin. lib. 3. cap. 21. Sorbis quadruplex est differentia: aliis enim eorum rotunditas mali, aliis turbinatio pyri: aliis ovata species eorum malorum aliquibus. Hæc obnoxia acori: odore & suavitate rotunda præcellunt: cæteris vini sapor: generosissima, quibus circa pediculos tenera folia. Quartum genus torminale appellant remedio tantum probabile, assiduum proventu, minimumque pomum, arbore dissimili, foliis penè platani. Non ferunt ante trimum ex ullo genere. Cato c. 7. Sorba in sapa quum vis condire vel vel ficcare, viridia facias.

Sordes, is, sœm. gen. immunditia. { Sordes } ΓΑΡΥ τσοαη, vel τσαη ΓΑΡΥ τsumeah. { Sordes } GAL. Ordure, saleté. ITAL. Sporchezza, bruttura, sporcitia. GERM. Wüst, unsauberkeit, onstat. HISP. Suziedad, faldad. ANGL. Filthimes, the sooping of an house. } Plaut. in Phœn. Viden' tu? pleni oculi sordium qui erant, jam splendent mihi. N. Imò etiam in medio oculo parum sordis est. Horat. 1. Epist. 2.

juvat illum sic domus aut res,

Ut lippum picta tabula, fomenta podagram,

Auriculas cithara collecta sorde dolentes.

Reorum sordes, Sueton. in August. cap. 32. Quintil. crimen sordium, i. mercenariæ operæ forensis. Senec. c. 13. de consol. ad Marc. Ex sordido lucens ignis vivaciôr est. Et Martial. Epigr. 3. lib. 8. Sordida unguento vestis. Plaut. Asin. sc. 2. a. 1. Sordido vitam oblectabis pane. (i. atro.) ut apud Sueton. in Neron. c. 48. Sordidum panem oblatum aspematus est. } Jacere in sordidus, est nimio animi dolore squallere Cic. ad Terent. Te nunc mea Terentia sic vexati & jacere in lacrymis & sordibus. } Sordem urbis vocat idem Cicero faciem plebis, Atticò sic scribens, Apud bonos iidem fumus quos reliquisti: apud sordem urbis & faciem multo melius nunc, quam reliquisti. } Sordes item accipimus pro immoderata parsimonia & avaritia, ex minimis etiam rebus lucrum captante. { Sordes } ΓΑΡΥ τσοαη, vel τσαη ΓΑΡΥ τsumeah. } Quint. lib. 6. Inculans ejus sordes, calceos cum veteres dicebat vendere solere Horat. 1. Serm. sat. 6.

Si nec avaritiam, neque sordes, ac mala lustra

Obviciet verè quisquam mihi.

Luxuriæ sordes. Iuven. sat. 1.

sed quis feret istas

Luxuria sordes?

id est, summam prodigalitatem cum insigni avaritia conjunctam: loquitur enim de illis, qui quum ventibus suis indulgerent omnia, in aliorum egestate sublevanda parcissimi essent. Gaudet autem Juvenalis antitheta hoc pacto conjungere, ut alibi, Socraticos cinædos, tristitia obsœna, lacernatam amicam.

Sorditudo, inis, Sordes. { Sorditudo } ΓΑΡΥ τσοαη, vel τσαη ΓΑΡΥ τsumeah. { Sorditudo } GAL. Ord & sale, sordide, vilain. ITAL. Sporco, imbrattato. GERM. Wüst, onstâtig, onsauber. HISP. Suzio. ANG. Filthie, unclean. } Cic. 3. Tuscul. Sæpe est etiam sub pallio sordido sapientia. Virg. 6. Aeneid.

Sordidus, a, um, quod est sordidus infectum. { Sordidus } ΓΑΡΥ τσοαη, vel τσαη ΓΑΡΥ τsumeah. { Sordidus } GAL. Ord & sale, sordide, vilain. ITAL. Sporco, imbrattato. GERM. Wüst, onstâtig, onsauber. HISP. Suzio. ANG. Filthie, unclean. } Cic. 3. Tuscul. Sæpe est etiam sub pallio sordido sapientia. Virg. 6. Aeneid.

Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.

Ovid. 3. de Arte.

Quas geritis vestes, sordida lana fuit.

Sordidus homo, tenax, avarus, & ex rebus vilissimis quæstum captans, { Sordidus } ΓΑΡΥ τσοαη, vel τσαη ΓΑΡΥ τsumeah. } Cicero 1. Offic. Sordidi etiam putantur, qui mercantur à mercatoribus quod statim vendant. } Sordido loco natus, id est, ignobili. Livius 2. bell. Pun. Vnus inventus est suator legis C. Terentius Varro, qui priore anno prætor fuerat, loco non humili solum, sed etiam sordido ortus: patrem lanium fuisse ferunt, ipsum institorem mercis, filioque hoc ipso in servili ejus artis ministerio usum. } Sordida lingua, impura, mendax. Tibull. lib. 3. Eleg. 7.

Aut fallat blanda sordida lingua fide.

Sordidum consilium: pro corrupto. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. Gabinius absolutus est: omnino nihil accusatore Lentulo, subscriptionibusque ejus infantibus, nihil illo consilio sordidius. Bud. Sueton. in August. cap. 65. Ex quibus Agrippam, ob sordidum ac ferox ingenium brevi abdicavit.

Sordidè, adverbium, Avarè, tenaciter, nimis parcè. { Sordidè } ΓΑΡΥ τσοαη, vel τσαη ΓΑΡΥ τsumeah. } GAL. Sans honneur, vilainement. ITAL. Vigliacamente, avaramente. GERM. Unstetiglich, geizigtlich. HISP. Esassa y avariciosamente. ANG. Filthelie, niggardlic. } Plin. Epist. 9. Proconsularum, sed sordidè gesserat. Cicero 2. de Orat. Si asperè, si arroganter, si turpiter,

si fordidè, si quoquo animi vitio dictum esse aliquid videatur.
 Sordidulus, adjectivum diminut. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Un petit souillard, souillardéau.* ITAL. *Alquanto sozzo.* GERM. *Sinlich oder ein wenig wüst.* HISP. *Suzo un poco.* ANGL. *Somewhat slutish.* Plaut. in *Poen.* Servulorum fordidulorum scorta diobolaria. Iuven. *Sat.* 3.

Si toga sordidula est.

Sordidus, es, sordui, sordidus sum. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Esre sordide, & sale.* ITAL. *Esser porco.* GERM. *Wüst oder vnstätig sein.* HISP. *Ensuziar-se.* ANGL. *To be slutish or filthy.* Martial. *lib.* 1.

Dum nulla teneri sordent lanugine vultus.

¶ Sordere alicui res aliqua dicitur, à quo contemnitur, & vilis aestimatur. מרובי נחש. *ab. l. in. lib.* 3. c. 10. Sordebat ille suis, ut plerumque domestica. Cic. ad *Octavianum.* Cui sordebat Macedonia provincia, quam victor sibi sumpserat, Caesar. *Liv.* 4. *ab Urbe,* Adeo se suis etiam sordere, nec à plebe minus, quam à patribus contemni. Plin. *lib.* 15. Vitam non juvare fortasse crederet aliquis, quum hæc quoque cura frivola existimeretur, adeo deliciis sordent, & quæ ad salutem pertinent. *Quintil.* Quibus sordent omnia quæ natura dictavit.

Sordescere, is, Sordidus fio. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Devenir sordide & sale.* ITAL. *Divenir sporco.* GERM. *Wüst oder vnstätig werden.* HISP. *Ensuziar-se.* ANGL. *To waxe slutish, or filthy.* Horat. *1. Epist.* 20.

Contrectatus ubi manibus sordescere vulgi
Cæperis.

Gell. *cap.* 12. *lib.* 4. Si agrum passus fuerat sordescere, eumque diligenter curabat, &c. Plin. *lib.* 1. *cap.* 12. Nunc verò è tanta cadens altitudine, multumque, dum venit, sordescens. ¶ Hinc Exsordescere, de quo suo loco.

Sordidatus, a, um, pannosus, sordidis vestibus indutus. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Vestu sordidement & salement.* ITAL. *Vestito sporcamente.* GERM. *Wüst oder vnstätig bekleidet.* HISP. *Vestido de vestidura suzia.* ANGL. *Slutishlie arrayed.* Plaut. in *Asin.* Quamquam ego sum sordidatus, Frugi tamen sum, nec potest peculium enumerari, id est, sordide indutus. Idem *6. Verr.* Diodorus Romæ sordidatus circum patrones, atque hospites cursate, rem omnibus narrare. Idem in *Pisonem.* Nec minus lætabor, quum te semper sordidum, quam si paulisper sordidatum viderem. Sordidum dixit vilem & abjectum, ac sine ullo vitæ nitore ac lautitia vitam agentem. Sordidatum autem, accusatum & reum. Budæus.

Sordiscum, corium crudum. Gl. Isid.

Sordulentus, sordidus. Tertul.

Sorex, icis, mascul. gen. Animal est notissimum, majus mure, clariusque strepens, domos nostras frequentans, omniâque arrodens. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Vne souris.* ITAL. *Sorzo, rato, topo.* GERM. *Spizmauß / sind etwas giftig / Das auch die Katzen darvon fressen und schebig werden.* HISP. *Raton pequeño,* ANGL. *Arat.* Colum. *lib.* 12. *cap.* 31. Si serpens, aut mus, soréxve in mustum ceciderit. Idem *lib.* 1. *de arboribus,* Vites quæ secundum ædificia sunt, à foricibus aut muribus infestantur. ¶ Sorex suo judicio perit, proverbialis metaphora est, qua utimur quoties significare volumus quempiam à seipso proditum esse, cui vel in primis expediebat cautissime latere. Terent. in *Eunuch.* Egomet meo judicio miser, quasi forex, hodie perij. Vide Adagia Erasmi.

Soricæus, cea, cum, ad foricem pertinens.

Soricinus, a, um. ἡμιμαγώρεος. GAL. *De souris.* ITAL. *Di sorzo, di topo.* GERM. *Don einer spizmauß.* HISP. *Cosa perteneciente a raton.* ANGL. *Of a rat.* Unde foricinos dentes dixit *Plautus.* Idem *Bacchid.* Si tibi Machæra est, nobis veruina est domi. Qua quidem te faciam, si tu me irritaveris Confossioem foricina nania.

Soriculatus, a, um, Soriculata vestis quæ variis coloribus erat. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Robes & habillemens de diverss couleurs.* ITAL. *Veste di più colori.* GERM. *Ein getheilt Kleid von farben.* HISP. *Cierta manera de vestidura de diversos colores.* ANGL. *Garments of diverse colours.* Varro, Vermiculatam ac foriculatam vestem. Plin. *lib.* 8. c. 48. Undulata vestis primò lautissimis fuit: inde foriculata defluxit.

Sorilla, navigia Istria vocantur, quòd lino & sparto conferantur, & condensentur.

Sorita, soritæ, populi sunt Ichthyophagi, quos Arabis fluvius ab Indis disternat, nullum alium cibum noscentes, quam piscium, quos unguibus dissectos torrent sole, panemque ex eis conficiunt. Plin. *lib.* 7. c. 2. Otitas vocat.

Sorites, soritæ: Græcis vocatur captiosum & multiplex argumentandi genus, in quo ex uno concessio, ad multas conclusiones connexas assurgitur. Dicitur Sorites, ἀπὸ τῆς σαρῆς, quod Græcis acervum significat, quoniam semper ascendunt in cumulum hæc argumenta. Cic. *de divin.* Quemadmodum soritæ resistamus, quem, si necesse sit, Latino verbo liceat acervalem appellare. Sed nihil opus: ut enim ipsa philosophia, & multa verba Græcorum, sic sorites satis Latino sermone tritus est. Idem *1. Acad.* Posthac potius disseremus de obscuritate naturæ, quam de oculorum sensuumque reliquorum mendaciis, & de sorte, aut Pseudomono, quas plagas ipsi contra se Stoici texuerunt. Idem *4. Acad.* Captiosissimum genus interrogationis, quod genus maximè in Philosophia probari solet, quum aliquid minutatum, & gradatim additur, aut demitur. ¶ Soritas hoc vocant, qui acervum efficiunt uno addito grano, vitiosum sanè, & captiosum genus. Soriticus, a, um, ad soritem pertinens, σαρῆς ἀσπρῆς, acervalis dubitatio aut Soritica intricatio, quæ multa indefinita, & nullis limitibus circumscripta comprehendit, & in acervum colligit.

Sorix, aut aurix, avis tributa Saturno ab auguribus: quia tarditati, & vetustati, & senectuti convenit. Nam & in veteranis maximè versatur locis, & noctis maximè primæ est, & tempestatis nuntius atque index.

Soror, is, dicta est quòd quasi seorsum à sua stirpe nascatur, separeturque ab ea domo, in qua oritur, & in aliam familiam transgrediatur, ut docet Gell. *lib.* 13. c. 10. ex sententia Antistij Labconis. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Sœur.* ITAL. *Sorella, sorore, srochia.* GERM. *Ein Schwester.* HISP. *Hermana.* ANGL. *A sister.* Plaut. *Cure.* *sc.* 1. a. 1. Tam

à me pudica est, quam si soror mea sit. Ovid. *Eleg.* 4. *lib.* 5. *Trist.* Dominæ fati sorores. (i. parca.) Plaut. *Mil.* *sc.* 2. a. 2. Gemina soror germana, &c. Germana soror, vide *Germana.* Cic. *pro Milone,* Clodius cum sorore germana nefarium stuprum fecit. Virg. *2. Georg.*

Panæque, Sylvaniûmque senem, nymphasque sorores.

Ovid. *5. Metam.*

Constitit, & doctus sic est affata sorores.

palmulæ, id est, simillimæ, & quasi gemellæ. Plin. *lib.* 13. c. 4. Minus speciosa, sed sapore caryotarum sorores, ob hoc adelphides dicuntur.

Sororicida, æ, qui sororem occidit. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Qui a tué sa sœur.* ITAL. *Chi a ucciso sua sorella.* GERM. *Ein Schwester mörder / der sein Schwester tödtet.* HISP. *Que matado ha la su hermana.* GAL. *Thas killeth his sister.* Cic. *pro domo sua,* Quid, de me quod tulisse te dicis parricida, fratricida, sororicida, nonne extra ordinem tulisti?

Sororiari, puellarum mammæ dicuntur quum jam intumescunt, quòd non singulæ, sed veluti geminæ sorores simul nascuntur. Vide *Cri-nitum,* & quæ supra annotavimus statim post dictionem *Fraier.*

Sororius, a, um. ἡμιμαγώρεος. GAL. *De sœur.* ITAL. *Di sorella.* GERM. *Der Schwester.* HISP. *Cosa de hermana.* ANGL. *Of a sister.* ut, Cæna sororia. Plaut. in *Cure.* Nobis omnibus tu, ut hodie adveniens, cœnam des sororiam. Hic nuptialem cras dabit. Cic. *pro Sexto,* Qui enim in ejusmodi vita nervi esse potuerunt, hominis fraternis flagitiis, sororiis stupris, omni inaudita libidine infamis? Ovid. *5. Fastor.*

Lacrymânque sororia linquit

Limina.

Sororium tigillum, appellabatur locus sacer in honorem Itnonis, quem Horatius ille unus ex fratribus trigeminis statuerat causa sororis à se interfectæ, ob suam expiationem. Festus.

Sorracus, forraci, quo portantur instrumenta sceniorum. Plaut. in *Persa.* Librorum enim ecce illum plenum fortacum habeo.

Sors, sortis, fœm. gener. à serie secundum Varronem, ponitur pro sortuito alicujus rei eventu, fortuna, casu. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Sort, condition, fortune.* ITAL. *Sorte, fortuna, caso.* GERM. *Ein glück / fal loss.* HISP. *La suerte, ò la fortuna.* ANGL. *A lot, havell, fortune.* Cic. *lib.* 2. *de divin.* Dicendum igitur putas de sortibus? Quid enim fors est? Idem propemodum quod micare, quod talos jacere, quod tesseras: quibus in rebus temeritas & casus, non ratio, nec consilium valet. Tota res est inventa fallaciis, aut ad quæstum, aut ad superstitionem, aut ad errorem. Idem *1. Verr.* Accusavi eum quicum Quæstor fueram, quicum me fors, consuetudoque majorum, quicum me deorum, hominumque judicium conjunxerat. Ovid.

Proletus munere sortis.

Ibidem,

Nec me fors ire jubebat. (exploratum sup.)

Seneca *cap.* 10. *de consol. ad Marc.* Ex incerta sorte pendentia. (bona.)

Ovid. *Eleg.* 1. *lib.* 2. *Trist.*

Et tibi sacratum fors mea rupit opus. (i. fortuna exilij.)

Idem *ibidem,*

Materiam venia fors tibi nostra dedit. (i. casus noster sive delictum.)

Idem *Eleg.* 4. *lib.* 3.

Prospere sic vobis maneat fortuna: nec unquam (i. infortunio.)

Contacti simili sorte rogetis idem

Idem *3. Fast.*

Sorte tori gaudes.

Ibid. lib. 4

Vtque fero Marti primam dedit ordine sortem. (i. primum locum in anno.)

Liv. *lib.* 6. *dec.* 4. Quicquid fors belli tulisset, (i. fortuna, eventus.)

¶ Pro conditione. Idem *2. dec.* 5. Videbam quàm impar esset fors. Suet. in *Claud.* c. 3. Sortem populi Rom tam indignam, tam iniquam, &c. ¶ Accipitur etiam fors pro munere, vel officio. Livius, Si ita videretur Patribus, mitterent ad Collegam, ut is, qui profligatum bellum haberet, ad Comitia Romam rediret: si id facere gravaretur, quod non suæ sortis, id negotium esset, se quidem id facturum, quod Senatus censuisset. ¶ Est præterea fors, summa, sive caput, & prima pecunia, quæ confertur in societatem, ut inde locum fiat. ἡμιμαγώρεος. GAL. *Le sort & principal d'une somme: premier argent sur lequel est constitué l'usure & interest.* ITAL. *Principal somma, capitale.* GERM. *Die hauptsum so man etwar anlegt damit zugewinnen.* HISP. *Candal de lo que se da à logro.* ANGL. *The special summe of money wehere of usurie is taken.* Liv. *6. ab Urbe,* Multiplici jam sorte exoluta mergentibus usuris obrutum fœnore. Ac paulò post, Sortem aliam fert, de capite deducite quod usuris pernumeratum est. Terent. in *Adelph.* Hei mihi etiam de sorte nunc venio in dubium, hoc est, de conditione, sive pretio quo empta erat fidicina. ¶ Idem consortes, qui sortes contulerunt, & qui unam aliquam rem inter se habent communem. ¶ Item fors est fatalis necessitas. Virg. *3. Æneid.*

hic exitus illum

Sorte tulit.

Ovid. *3. Fast.*

Tunc memor imperij sortem consistere in illo.

Senec. *c.* 6. *de cons. ad Marc.* Si Sors immota, & in æternum fixa, nulla miseria mutatur. ¶ Sortes dejicere (sup. in sortitione provinciarum.) Cæf. *lib.* 1. *de bell. civ.* &c. Sorte obvenit & Asia, *Vellius.* Item, Sortem trahere, producere. Suet. in *Tib.* c. 14. Sorte tracta, qua monebatur. (de oraculo, sive responso.) ¶ Item dicitur judicium. Virg. *6. Æneid.*

Nec verò hæc sine sorte data, sine iudice sedes.

Tractum ex Romano more, non enim audiebatur causæ, nisi per sortem ordinatæ. Nam quo tempore causæ agebantur, conveniebant omnes, & ex sorte dierum ordinem accipiebant, putà quòd post triginta dies causas exequerentur. ¶ Sortes etiam oracula, seu responsa dicebantur, quæ à diis eorumve sacerdotibus consultoribus edebantur. ἡμιμαγώρεος. Valer. *lib.* 1. Cujus rei explorandæ gratiâ, legati ad

ad Delphicum oraculum missi, retulerunt præcipi fortibus, ut aquam ejus lacus emissam per agros diffunderent. Ovid. 13. Metam.

Dura sortes cogunt Agamemnona mactare natam.

Idem 4. Fast.

Reddita Saturno fors hac erat,

Sortes & oracula, idem apud Suct. in Tib. c. 63. & in Calig. c. 56. Ac- cipitur etiam fors pro progenie. Ovid. lib. 6. Fast.

Si genus afficitur Saturnum prima parentem Feci, Saturni fors ego prima sui.

id est, primogenita filia. Et Quintilian. Sors nascendi. Vltimæ sortis homo, id est, vilis atque infimus. Seribonius Largus in epist. contendit ultimæ sortis esse Medicum, qui non ad singula quæque vitia bi- nas ternasve compositiones, & expertas protinus paratas habeat. Est autem

Sors

Divina, quæ Dei jussu & instinctu mittitur: ideoque certò ejus voluntatem in humana dubitatione indicat: non usurpan- da, nisi Deo præeunte.

Humana, quæ hominibus licita in iis rebus, quæ ipsorum ar- bitrio & libertati sunt subjectæ. Hæc politica dicitur: quæ divinatoria, in bonis communibus partiendis, Consultatoria, in rebus liberæ electionis, cum è personis, quæ pariter ido- neæ videantur, una aliqua eligitur.

Diabolica, ad inquirendum curiosè de rebus præteritis, vel præ- sentibus, vel futuris. Hæc μωβολη dicitur, quia præcipuè ad divinandum refertur.

Sorticulâ, z, diminutivum à sors. & ο μικρός κληρο. GAL. Petit sort. ITAL. Picciol sorte. GERM. Ein schlechter oder kleiner glücksal. HISP. Pequena suerte. ANGL. A little lott or kavell. & Suct. in Nerone, cap. 21. Ac sine mora nomen suum in albo profitentium citharæ- dorum jussit scribi, sorticulâque in urnam cum cæteris demissa in- travit ordine suo.

Sortarius, qui sorte inconcessa utitur, divinus. GAL. Sorcier, veneficus, forcere venefica.

Sortior, iris, sortes duco. & κληρο, ω. GAL. letter par sort, faire sort. ITAL. Sortire, far le sorti, bustar le sorti. GER. Lossen/das loss fessen oder werffen. HISP. Sortear. ANG. To cast lottes. & Plaut. Casina, Nam si sic nihil impetrare potero, saltem sortiar. Ibidem, — ego sic agam: Conjiciam sortes in cistellam, & sortiar tibi & Chalino. Valleius, Sortiti sunt Lydus & Tyrrenus: Sors Tyrreno contigit. Item Quintilian. Prætor certa lege sortitur. & Sortiti remos. Virg. 3. Aneid.

Sternimur optata gremio telluris ad undam. Sortiti remos,

Ubi Servius, Sortiti remos, per sortem divisi ab officio remigandi, quis esset proreta, quis pedem teneret. Idem 8. Aneid.

Ocyus incubuere omnes pariterque laborem Sortiti.

id est, diviserunt inter se laboris officium. & Sortiti Iudices, per sor- tem eligere. Cicer. ad Quint. frat. lib. 2. Sententiam dixit, ut ipse Iudices per Prætozem urbanum sortiretur. & Sortior, pro sortitò capio, & sorte consequor. Cicer. 7. Philipp. Est enim patronus tri- gintaquinque Tribuum, quarum sua lege qua cum C. Cæfare ma- gistratum sortitus est, suffragium sustulit. Sucton. in Aug. Ex præ- tura Macedoniam sortitus. Sortiri provinciam, est forti committe- re, cujus provincia futura sit. Cicer. ad Attic. lib. 1. Senatus decre- vit, ut Consules Galliam sortirentur. Idem Lentulo lib. 1. Epist. Si licitum esset legem curiatam ferre, sortiturum esse cum collega provinciam. & Sortiri provincias, est sorte provincias dividere. Idem Attic. lib. 1. Prætores nondum sortiti sunt provincias. Sortiri filium, pro suscipere. Ulpian. l. 3. §. 3. D. de bon. poss. const. tab. Si emancipatus filius, uxore non ex voluntate patris ducta, filium fuerit sortitus. & Aliquando sortiri significat disponere. κληροδοτείν. Virg. 3. Aneid.

— sic fata delum rex

Sortitur, voluitque vices, in vertitur ordo.

& Sortiri pro substituere, & subministrare. Vig. 3. Georg. Semper enim refite, ac ne post amissa requiras, Anid veni, & sobolem armento sortire quotannis.

Ubi Servius, Sortire, substitue, subministra. Sortitio, verbale, ipse sortiendi actus. & κληροποιε. GAL. Le jet du sort. ITAL. Sortione. GER. Lossstellung / lossverffung. HISP. Obra de sortear. ANG. A casting of lottes. & Cic. pro Cluent. Ecce tibi ejusmodi sorti- tio, ut in primis Bulbo, & Staleno & Gutta esset judicandum. Ibidem, Statuerunt enim ita majores nostri, ut si à multis esset flagitium rei militaris admissum, sortitione in quosdam animadverteretur: ut me- tus videlicet ad omnes, pœna ad paucos perveniret. His verbis Ci- cero morem illum antiquum significat, quo in decimum, aut cente- simum quémque militem sortitò animadvertebatur capitaliter: unde & legiones decimatas & centesimatas legimus apud Liv. & Sortitio & legiones decimatas & centesimatas legimus apud Liv. & Sortitio fiebat nominum inter athletas. Gell. c. 9. lib. 5. & Sortitione ductam uxorem repudiare, Sueton. in Tib. cap. 35.

Sortitûs, us, masc gen. Pro sortitione. κληρωπι. Cic. pro domo sua. Quid si etiam pluribus de rebus uno sortitu retulisti? Virg. 3. Aneid.

O felix una ante adas Priamoia virgo, Hostilem ad tumulum Troia sub mœnibus altis Fussa mori: qua sortitus non pertulit ullos, Nec victoris heri tetigit captiva cubile.

Sortitôr, is, verbale, qui sortitur. Senec. Troa. 10.

— & iniqua serus

Sortitor urna.

Sortillegiûs, i, qui per sortes futura prænuntiat, & qui per sortem ali- quid eligit. & κληρομαδός. GAL. Sorcier, qui divina par sort. ITAL. Chi con sorte predice le cose à venire. GERM. Der auß dem lossen etwas künfftigs listet oder abnimpt. HISP. A devino por suerte. ANG. A soothsayer by casting of lottes. & Cicer. 1. de divin. Hæc habui, inquit, de divinatione, quæ dicerem nunc illa testabor, non me sortilegos, nec eos, qui quæstus causâ ariolantur, ne plyphoman-

tia quidem, quibus Appius amicus tuus uti solebat, agnoscere. Ho- rat. de Arte,

— & divina futuri

Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.

Sortillegium ij, divinatio per sortes, sortitio. & κληρομαδία. GAL. Sor- celerie, divination par sort. ITAL. Divinazione con sorte. GERM. Die abnehmung künffriger Dingen vom lossen. HISP. Divinacion por suer- tes. ANGL. Sorcelerie, or witcherie by casting of lottes. & Plin. accepit pro magicis quibusdam superstitionibus, lib. 28. cap. 4. ubi titulus capitis sic habet, De sortilegiis quibusdam & saliva hominis. Quid autem ibi sortilegiorum nomine intelligat, satis declarat capitis totius tenor, quo non nisi vanissimas Magorum persuasio- nes exequitur.

Sorti, adverb. & κληρωπός. GAL. Par sort. ITAL. Per sorte. GER. Durch das loss. HISP. Por suerte. ANGL. By lotte. & Virg. 4. Georg.

Sunt quibus ad portas cecidit custodia sorti.

Ubi Servius, sorti, id est, ex sorte, vel in sortem. Nam adverbium est, quod traxit à militia.

Sortitò, adverb. ex sorte, vel per sortem. & κληρωπός. GAL. Par sort. ITAL. Per sorte. GERM. Mit der lossstellung / durch das loss. HISP. Sor- teando, o por suerte. ANGL. By lotte. & Cicer. 4. Verr. Lex Jovis sa- cerdotem sortitò capi jubet. Idem lib. 6. Epist. Eos sortitò in provin- cias mitti placere. Plant. Mil. sc. 6. a. 2. Ab eo domum: ne dum absum illis sortitò suam. & Aliter accipitur apud Horat. 4. Epod.

Lupis & agnis quanta sortitò obisgit.

Tecum mihi discordia est,

hoc est, naturaliter vel occulta quadam fati ratione.

Sortividus, qui videt per sortes. Cathol.

Sortutillus, venter suillus condito farre expletus. Paul. apud Fest. leg. Scrutillus.

Sory, σωρυ. Corpus metallicum, simillimum melanteriæ, nisi quòd hæc densior est, & solidior, illud rarius & fistulosius. Facultates habet easdem cum chalciti, & misy, alstrictoriam videlicet & causticam, crassioris tamen esse essentiæ: unde & in metallis infimo loco nascitur, sub chalciti nimirum, quemadmodum & chalcitis sub misy. & Est autem Sory tantum fossile, quod & temporis progressu in chalcitim commutatur, quemadmodum chalcitis in misy. Vulgus hodie, ut cætera ferè omnia ejus generis vitriolum appellat.

Sôs, pro eos antiqui dicebant, interdum pro suos, uti sis pro suis. Fest. Ergo sus, sa, sum, est suus, a, um.

Sôsandra, δρα. σωσανδρα. Insula Cretæ adjacens, ita dicta, quòd incolas suos à vi Lyctiorum servavit incolumes. Autor Steph.

Sôsianûs, Apollinis cognomen, cujus Romæ erat statua ex cædro, è Se- leucia advecta, teste Plin. lib. 13. cap. 5.

Sôsias, sive Sofia, σωσίας. Philosophus quidam impius, qui sublata pe- nitus providentia, omnia temerè ferri assererat: quo in errore & Euhemerus, & Diagoram, & Hipponem, & ipsum etiam Epicu- rum, versatos accepimus. & Est item hoc personæ protatiæ nomen in Tertiana Andria.

Sôsibûs, σωσίβιος. Grammaticus Lacedæmonius, cujus meminit Sui- das. & Fuit & alter Sosibius, homo astutus, qui falsò tutoris nomi- ne assumpto, Ptolemæi regnum invasit, & Lyfimacho Arfinoës fi- lio machinatus est necem.

Sôsigenês, σωσίγιγνης, Astrologus insignis fuit, cujus opera usus est Cæsar, quum annum ad Solis rationem redigeret. Autor Plin. lib. 18. c. 25.

Sôsicles, σωσίκλης, patria Syracusius Poëta Tragicus, circa novissima Philippi Amyntæ filij tempora, unus ex iis, quos à sideris no- mine, quòd septem numero essent, Pleiadam appellaverunt. Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Sosicles nomen Menæchmi avi, & Nepo- tis Syracusij. Docuit fabulas LXXXIII. victorias retulit septem, de hoc Suidas.

Sôsîi, Bibliopolæ erant celeberrimi Horatij temporibus, quorum me- minit lib. 2. Epist. librum suum alloquens,

Sicilicet ut prostes Sosiorum pumice mundus.

Sôsîpârêt, σωσίπαρης. Nobilis Grammatici nomen, è Carysto Eubææ oppido: cujus meminit & Suidas.

Sôsîparâ, σωσίπαρη, mulier è Libya, Aedesij sophistæ uxor, quæ ob in- signem doctrinam, vaticinandique peritiam, à numinibus quibus- dam educata credebatur. Autor Eunapius.

Sôsithêus, σωσίθεος, Poëta Tragicus, patria Syracusanus, vel ut alij volunt, Atheniensis, (quanquam non desunt, qui ex Alexandria Troadis ortum malunt) unus ex iis, qui quòd septem essent numero, Pleiades dicebantur: Homeri Tragicæ æmulus. Vide Suidam.

Sôsîpôlis, σωσίπολις, Iovis cognomen apud Magnesium: cujus memi- nit Strabo lib. 14. & Sosipolis alius apud Eleos colebatur, ita dictus quòd ab Arcadam impetu civitatem servasse crederetur. Ferunt enim Eleis adversus Arcades in prælium exeuntibus, apparuisse mulierem puerum in manibus gestantem, cujus sese & matrem esse dicebat, & in somnis monitam, ut Eleis ducem traderet. Quid multa? credita res. Acceptus à muliere puer, & in ipsa aciei fron- te nudus hostibus objectus, qui in ipso incundi prælij momento in draconis speciem sese transformavit, tantumque Arcadibus ter- roris incussit, ut se protinus in fugam converterent. Cujus bene- ficij memores Elei, eo in loco quo draco se recipere visus erat, sa- crum extituerunt, quod Sosipolidi deo dedicaverunt.

Sôsîpês, itis, gen. comm. Salvus, incolumis. & σωσέλης σωσέλης σωσέλης σωσέλης. GAL. Sauvé d'un danger. ITAL. Sano & salvo. GERM. Gesund vnd frisch / vnuersert. HISP. Cosa salva de peligro. ANG. Save or hale. & Sospes dicitur is, quem sua spes non sefellit. Nam Fest. Sospitare exponit bona spe afficere, vel bonam speram non fallere. Passerat, à se, (i. seorsum, & hospes deducit; quasi qui seorsum est ab hospite; ut sobrius à se, & ebrius, id est, qui seorsum est ab ebrio. Ovid. 4. Fastor.

Sospes eas, semperque parens. (bene precantis.)

Idem Eleg. 9. lib. 4. Trist.

Et patriam, modo sis sospes, speramus ab illo.

Sparſus, participium. Longè lateque diffuſus. { מִזְרֹזֵז mezozeb זרזזב mophuz zar. { ΓΑΛ. Effarſus, jeté çà & là, ſemé. ITAL. Sparſo, GER. Aufgeſpreitet. HISP. Derramado. ANG. Sprinkled, ſcattered. Cic. in Arat.

Stella ſparſa fuſaque videntur.

Os ſparſum, id eſt, latum, & plus ſatis diffuſum. Terent. in Heaur. Rufamne illam virginem, caſſiam, ſparſo ore, adunco naſo. Aliquando idem quod Conſperſus. Ovid. 8. Metam.

raris jam ſparſus tempora canis.

Corpus Senatus ſparſum, id eſt, diſjectum. Lucan. lib. 7.

Calcatoſque ſimul reges, ſparſiſimque ſenatus

Corpus, & immenſa populus in eade natantes.

Sparſim, adverb. multis variſque in locis, hic & illic. { Σποράδιω. GAL. Par cy par là, peſte meſle. ITAL. Sparſamente, chi & lì. GER. Hin und hirspreuſtechtig, trennſtechtig. HISP. Derradapence. ANG. Here and there, mingledly. Gell. lib. 11. cap. 2. Præterea ex eodem lib. Cæonius hæc etiam ſparſum & interciſe commemorimus.

Sparſio, actus ſpargendi. Gloſſ. Philox.

Sparta, τὰ Σπάρτη. Peloponneſi civitas nobiliſſima fuit, Lycurgi legibus optimè olim inſtituta, ita dicta à Sparto Phoroſei filio, aut (ut alij malunt) à Sparta Eurotæ filia: quum antea Lacedæmon diceretur. Virg. 3. Georg.

Veloces Sparta catulos, acremque Moloffum

Paſce ſero pingui.

Hujus cives dicuntur Spartiatae ſive Spartiani, Σπάρτιάται, qui & Lacedæmonij. Spartam naſtus es, hanc orna. Proverbium eſt, quod admonet, ut quamcunque provinciam erimus fortè naſti, ei nos accommodemus, proque hujus dignitate nos geramus.

Spartanus, a, um, idem quod Lacedæmonius Σπάρτιανός. Virg. 1. Ænei.

Virginis os habitumque gerens, & virginis arma

Spartana.

Spartas, lacus in Atropatia, in quo ſales naſcuntur, & congelantur.

Spartacus, Σπάρτακος. Famoſus gladiator è Thracia oriundus, robore animi & corporis præſtans qui unà cum Chryſo & Enomao, effraſto Lentuli ludo gladiatorio, cum ſeptuaginta gladiatoribus erupit Capua, manūque ſervorum congregata quaſi juſto exercitu comparato. Cervesium montem in Campania occupavit: ubi quum à Clodio Glabro obſideretur, ejus caſtra diripuit, & Campaniam populatus, raptis Prætorum faſcibus appellatus eſt Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino diſſipavit: apud Mutinam Caſſij Caſtra delevit. Tandem quum de Urbe invadenda delibaret, à M. Craſſo pulſus, fatigatusque quum Brutium angulum occuparet, nec in Siciliam præ navium penuria trajicere potuiſſet, cum ſuis omnibus fortiffimè dimicans quaſi Imperator occiſus eſt. Lucan. lib. 2.

Parthorum utinam poſt prælia ſoſpes

Et Scythicis Craſſus victoremeſſet ab oris,

Ut ſimili cauſa caderet, qua Spartacus hoſtis.

De eo Plutarchus in Craſſo.

Spartio, Promontorium eſt Sithoniæ in Thracia, nobile Orphei vatis origine, quod multi Sperchium eſſe volunt. Stat. 1. Sylv.

Im noctis propioribus ſub umbris

Dives Spartio quos agit tumultus.

Spartopola σπάρτοπώλη, qui vendit ſpartea texta.

Spartopollus, Σπάρτοπώλιος, perſona erat hiſtrionica in Tragœdia, à ſparti canitie dicta, virili ſpecie, nigra & ſubpallida, quemadmodum contra polia πώλη, facile muliebris, denſo, canoque capillitio, cæteris omnibus muliebribus perſonis, ut ætate, ita & dignitate præſtans. Vide Iulium Pollucem Onomaſtici lib. 4. & Hermolaum in Plinium.

Eſt item Spartopolios, gemma quædam à colore dicta, quem Sparti modo habet incanum. Vide Plin. lib. 37. c. 11.

Spartum, i, ſive Spartium, Σπάρτιον Dioſc. lib. 4. id eſt quod noſtri Geniſtam appellant. fortaliſſis quia genu modo flexilis adnexus ſit: vel quia genibus medeatur dolentibus. { רוֹתֵם rothem. GAL. Geneſta. ITAL. Geneſta. GER. Pfirimmen / iſt von der geniſten art. HISP. Geneſta, gieſta, gieſtera. } Eſt & aliud ſparti genus, quod in Hiſpania naſcitur: de quo Plin. lib. 19. Sparti quidem uſus multa poſt ſæcula cœptus eſt: nec ante Pœnorum arma, quæ primùm Hiſpaniæ intulerunt. Herba & hæc ſponte naſcens, & quæ non queat ſeri, juncuſque propriè aridi ſoli, uni terræ dato vitio: namque id malum telluris eſt, nec aliud ibi ſeri, aut naſci poteſt. Idem lib. 24. Geniſta quoque vniculi uſum præſtat: flores apibus gratiſſimi. Dubito an hæc ſit, quam Græci autores Sparton appellavere, quum ex ea lina piſcatoria apud eos factitari docuerim. Et nunquid hanc designaverit Homerus, quum dixit, Navium ſparta diſſoluta. Nondum enim fuiſſe Africanum, vel Hiſpanum ſpartum in uſu, certum eſt: & quum futiles fierent navès, lino tamen, non ſparto unquam ſutas. Semen ejus quod Græci eodem nomine appellant, in folliculis phaſeolorum modo naſcens, purgat Hellebori vice, drachma & dimidia pota in aquæ muſſæ ciathis quatuor, jejunis. Sparti uſus, quando, & de eo plura apud Gell. c. 3. lib. 17.

Spartarium, i, locus ſparto abundans. { Σπάρτιον. GAL. Un lieu où il y a force geneſta. ITAL. Luogo ove ſono molte geneſte. GER. Ein ort an dem vil primmen ſtehn. HISP. Lugar de muchas geneſtas, y eſpartos. } Plin. lib. 11. Falsò excipiunt ſpartum: quippe in Hiſpania multa in ſpartariis mella eam herbam ſapiunt.

Sparteus, a, um, adjectivum, E ſparto compactum & compoſitum. { σπάρτια σπάρτιον. GAL. De geneſta. ITAL. Di geneſta. GER. Aus pfirimmen oder geniſten gemacht. HISP. Coſa de geneſta. } Cato de re ruſtica, capite tertio, Trocheas Græcanicus binas, quæ ſparteis funibus ducantur.

Sparteoli, fiſcellæ è Sparto Tertull.

Spartarius, avis accipitri ſimilis. in ll. Salic. 2. 4. Bojor. tit. 20. l. 4.

Sparus, ſeu Sparum, Telum ruſticum, in modum pedis recurvum. Vide Gell. c. 2. lib. 10. { Σπάρτιον τὸ εἶδος, ἀκροῦ τὴν βραχίονα. ἀροῦται, καὶ πολυμύνη. GAL. Petis dard ruſtiſque & militaire. ITAL. Picciol dardo ruſtico da guerra. GER. Ein gattung eines bayrengeschoſs oder pfeils.

HISP. Pequeño tiro ruſtico para pelcar. ANGL. An uplandish or ruſticall vocapon or dart. } Virg. lib. 5.

Agreſtiſque manus armat ſparum.

Saluſt. Sed ex omni copia circiter quarta pars militaribus armis inſtructa: cæteri ut quoſque caſus armaverat, ſparis aut lanceis, alij præacutas ſudes portabant. Feſtus, Spata miniſtri generis ſunt jaculati ſpargendo dicta, quòd paſſim pugnando ſpargerentur. Lucilius,

Tim ſpara, tum murices, portantur tragula porro.

Eſt & ſparus, σπάρης, piſcis marini nomen circa vernum æquinoctium parientis: ut tradit Plin. lib. 9. cap. 51.

SPASMUS, i, ſive ſpasma, atis. { Σπασμός, σπασμός. GAL. Spasmo, retirement de nerfs, convulſion. ITAL. Spasmo. GER. Der krampf. HISP. Pasma. ANGL. The cramp. } Contractio nervorum, rigor, ſive diſtentionis convulſio. A verbo Græco σπᾶω, quòd eſt convello. Nin. libro 22. capite 8. Item ex muſſa auxiliatur renibus, ſtranguariæ, opiſthoronicis, ſpasmis, lumbis.

Spasticus. { Σπαστικός. GAL. Qui a les nerfs retirez. ITAL. Chi ha gli nervi ritirati. GER. Krampfſig dem die aderen geſtrupft ſind. HISP. Pasmado. ANGL. Sick of the cramp. } Dicitur cui aliquid intus convulſum eſt. Plin. lib. 3. c. 19. Radicem decoctam pipere ſpasticis, evcriſis, convulſis, ſuſpirioſis ſalutare.

Spatha, α, { Σπάθη. GAL. Espée. ITAL. Spada. GER. Ein groſſ ſchwert oder havodagen / Ein langet ſebel. HISP. Espada. ANGL. A ſword. } Gladij genus, δᾶρι τὸ σπᾶζον, hoc eſt, à ſcindendo, ſive divellendo: aut certè δᾶρι τὸ σπᾶζον, quòd inter cætera ſignificat ſtringere. Apuleius, & militaris ſacramenti genium ob amiſſam ſpatham verebatur. Vegetius gladios majores, ſpathas vocari docet: minores verò ſemiſpathas. Tacit. lib. 12. ſi auxiliariis reſiſterent, pilis & gladiis legionariorum, ſi huc verterent ſpathis & haſtis auxiliarium ſternebantur. Hæc etiam autore Auguſtino, dicitur ſpatha, & alio nomine rompha. Eſt item ſpatha, radícula quæ utimur in verſandis rebus quæ coquuntur: GAL. Eſpatoſule. Colum. lib. 12. c. 22. Deinde permixto ſpathâ lignæ, ſpatham præterea vocamus inſtrumentum illud culinarium, quo ſpumam detrahimus. In palmis item ſpathæ dicuntur ramuli, ex quibus palmarum dependent: à frondis, ut videtur, figura nomen habentes, quæ ad gladioli folium ſatis accedit, licet duplex ſit, minor & tenuior. Plin. lib. 16. c. 26. Palma ſola in ſpathis habet fructum, racemis propendentem. Inde alia per ſimilitudinem dicuntur

naturalia { vagina, ſeu involucrum palmæ florentis, quo dehiſcente, ut flores panduntur. ramus palmæ. artificialia { gladius: & in ſpecie oblongior haſta. inſtrumentum textoris, quo licium telæ inculcat & ut apprimat. inſtrumentum equiſonis, pennæ ſimile, qui pilos equi purgat.

Spathallion, { Σπαθάλιον. GAL. Rameau ou branche de palme avec le fruit pendant. ITAL. Ramo di palma. GER. Ein zweig von einem dattelbaum / an dem die dattel fern noch hangen. HISP. Ramo de dattiles. ANGL. A branche of a date tree with the fruits. } diminutivum à Spatha, ſignificans ramulum palmæ cum dactylis inde pendentibus. Unde apud Martial. lib. 13. Spathalion cariotarum numeratur inter munera tenuiorum, quæ Calendis Januariis ſolent miſſitari.

Aurea (inquit) porrigitur Lani caryota Calendis:

Sed tamen hoc munus pauperis eſſe ſolet.

Eſt etiam ornamentum muliebrè inter delicias ſæminarum annumeratum. A verbo Græco σπαθαλαία, quòd ſignificat delicias ago, & laſcivio. Plin. lib. 13. c. 15. Iuba tradit circa Troglodytarum inſulas fruticum in alto vocari iſidos plocamon, corallio ſimilem, ſine foliis: præciſum, mutato colore in nigrum dureſcere, quum cadat, frangi. Item alium qui vocatur caritoblepharum, efficacem in amatoribus: ſpathalia eo facere, & monilia ſæminas. Plaut. Menachmis, Amabò, Menachme in aureis da mihi faciendas, pondo duum numum ſpathalia, ut te libenter videam, quum nos veneris.

Spathe, es, σπάθη, involucrum eſt, ſive operimentum fructus palmarum adhuc florentium, quom in ſſandis unguentis utuntur pulmentarij, ut docet Dioſcorides lib. 1. cui ea in re optimè convenit cum Theophrasto, qui lib. 3. de Plantarum hiſtoria, de palmis agens, in eo maſculum à ſæmina diſſerre ſcribit, quòd maſcula prior florem ferat in ſpate. Plin. lib. 23. c. 6. ſpathes, ſive elates nomine proprium quoddam palmæ genus videtur intellexiſſe, quòd medicinae conferret germina, folia corticem. Vide Marcellum in Dioſcoridem.

Spathula, læ. { Σπαθούλιον, ἢ σπαθούλιον καὶ βραχίονα σπάθη. GAL. Eſpatoſule. ITAL. Spatoſola. GER. Ein havodagelin / ſchwertſin. HISP. Spatoſula. ANGL. A little ſkiſſe. } diminutivum à ſpate, ſive ſpatha, quo Cellus lib. 8. c. 15. uſus eſt pro inſtrumento chirurgico, ad humeri luxati curationem accommodato. At (inquit) ſi vaſtius corpus nervique robuſtiores ſunt, neceſſaria eſt ſpathula lignea, & quæ craſſitudinem duorum digitorum habeat.

Spatharius, ſatelles. { Σπαθαροφύλαξ. GAL. Garde du corps.

Spatharocubularij, cubularij Principis, ejus enſem gerentes. Buleng.

Spathiurus, σπαθίωρος, animal caudam habens, ut σπᾶδωρος.

Spathius, ſpathatus, ducis armiger. Buleng.

Spathomele, ſpecillum chirurgicum.

SPATIUM, ij, intercapedo, intervallum, tam temporis, quam loci. { Πᾶτος ἢ πᾶτος. GAL. Espaço. ITAL. Spazio, azio, tempo. GER. Ein weyle / ein zwiſchendfallender begriff. HISP. Espacio, ò anchura. ANGL. Space. } Cic. lib. 1. de natura deorum, Sidus ſpatiis immutabilibus ab Ortum ad Occalum commensans. Virgil. 3. Georg.

Hic vel ad Elei metas & maxima campi

Sudabit ſpatia, & ſpumas ages ore cruentas.

Ovid. 2. Metam.

tritumque relinquunt.

Quadrijuges ſpatium, nec quo prius ordine currunt.

Cic. pro Archia. Quoad longissime potest, mea mens respicere spatium prateriti temporis, Autor ad Heren. lib. 2. Spatium ita confideratur, satisne longum fuerit ad eam transigendam: scieritne, satis ad perficiendum spatij futurum. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Non quæsitæ tamen spatia patientia longo.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Invidiam me spatia natura coercuit arcto. (sup. ingenij)

Et Senec. cap. 9. de tranquill. Et in Circi, & in vitæ spatiis interius flectendum. ¶ Spatium, pro curriculo. Lucr. lib. 4.

Nam facit ex animo sapè, & communia quærens Gaudia, sollicitat spatium decurrere amoris.

Cic. in Orat. Fateor me oratorem, si modò sim, aut etiam quicumque sim, non ex rhetorum officinis, sed ex academiæ spatiis extitisse: illa enim esse curricula multiplicium, variorumque sermonum. ¶ Spatium, pro mensura, & temporibus pedum in carmine. Idem in Orat. Trochæus, qui in eodem spatia est, quo choreus. Quintil. Spatia lentiora, aut citiora. (in voce sup.) Idem, Spatia nervorum in cithara, &c. ¶ Spatium, pro dilatione. Liv. lib. 8. Orabant ut rem in posterum diem differret, & iræ suæ spatium, & consilio tempus daretur. Bud. ¶ Spatium, pro spatij ambulatione & decursu. Cicero lib. 1. de Orat. Tum Scævola duobus spatiis, tribusve factis dixisse, i. cum bis, aut ter totum ambulationis spatium peragrassent. Tranquillus, Singulos à septenis spatiis ad quina corripuit, i. à septenis cursibus, vel curriculis.

Spatior, aris, spatium transeo, ambulo, erro. ¶ ספיר ברחללעך. mex-naria. GAL. Se pourmener. ITAL. Andar à spasso. GER. Spazieren/hind und hâr gehn HISP. Espaciarse. ANGL. To walk abroad. ¶ Gellius cap. 3. lib. 11. Spatiari, aut vectari, motandi corporis causâ. Virg. lib. 1. Georg.

Tum cornix plena pluviam vocat improba voce, Et sola in sicca secum spatiatur arena.

Idem 4. Æneid.

Aut ante ora deum pingues spatiatur ad aras.

Ovid. 2. Metam.

— nam quum per littora lentis Passibus, ut soleo, summa spatiarer arena.

Transfertur & ad animum. Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Ille per immensas spatiatur libera terras. (sup. mens.)

Spatians, tis. ¶ ספיר ברחללעך. mex-naria. GAL. Qui se pourmene. ITAL. Chi anda à spasso. GERM. Spazirend/ weilt aufgesethon. HISP. Que anda à espacio. ANG. That walketh abroad. ¶ Ovid. 4. Metam.

— & spatiantia passim Brachia compefoc.

Idem Eleg. 4. lib. 5. Trist.

— lato spatiantem flumine Gangem.

Spatiarus, a, um, ספיר ברחללעך. mex-naria. Ovid. 3. Fast. Elebat amans conjux spatiatæque littore turvo. Edidit insultis talia verba comis.

Spatiatorem pro erratore posuit Caro. Festus.

Spatiosus, a, um, Amplius, capax, vastus, magni spatij, ¶ ספיר ברחללעך. mex-naria. GAL. Spatieux, large & de grand' étendue. ITAL. Spazioso, grande. GERM. Heftig weit / das ein grosse weite begreift. HISP. Espacioso, largo, grande, ancho. ANG. Ample, broad, wide, spacious. ¶ Colum. lib. 6. c. 2. Primum omnium spatiosum stabulum præparetur, ubi dormitor facile versari, & digredi sine periculo possit. Idem 2. de arte.

Omnibus Andromache visa est spatiosior aquo.

Ovid. 13. Metam.

Qua utiliter feci spatiosi tempore belli.

¶ Interdum non loci, sed temporis spatium importat. Idem lib. 1. Amor. Eleg. 8.

Sed nunquam dederis spatiosum tempus in iram? Sapè simultates ira morata facit.

Spatiosè, adverb. Latè, diffusè. ¶ ספיר ברחללעך. mex-naria. GAL. Largement, au large. ITAL. & HISP. Largamente. GER. In die weite / weilt hinaus / weitleufiglich. ANGL. Amply, largely, broadly. ¶ Plin. lib. 19. cap. 5. Quoniam spatiosè fruticat. Spatiosius, & spatiosissimè. Idem Epist. 62. Bono civi convenientissimum credidi, eadem illa spatiosius & uberius volumine amplecti.

Speciarius, idios, peculiaris. Cæsar bell. civ. lib. 3.

Specio (quod & spicio) video attentus. In usu sunt composita & specio. Vide infra post Specimen.

Speciēs, ei, Forma, effigies, facies, vel imago, ¶ ספיר ברחללעך. mex-naria. GAL. Espece, forme, figure, beauté, mine, face. ITAL. Specie, imagine. GERM. Ein gestalt. HISP. Hermosura ò forma, especie. ANGL. The forme, figure, or shape of a thing, beautie, apperance, face. ¶ Cicero lib. 1. Offic. Quæ autem specie quadam utilitatis, hanc Græci ειδίω vocant. Et in Topicis. In divisione formarum, quas Græci ειδίω vocant, nostri (si qui hæc fortè tractant) species appellant. Cæsar. Comment. 4. Auxiliariæque, quibus ad pugnam non multum Crassus confidebat, lapidibus, reliisque subministrandis, & ad aggerem cæspitibus comportandum, speciem atque oppugnationem pugnantium præberent. Cicero. de Amicitia. Quæ est enim ista securitas; specie quidem blanda, sed re ipsa multis locis repudianda est. ¶ Species, ipsa cernendi actio. εἰσῆσις, vel cerne ndi sensus. Lucret.

Denique eam partem, quacunque est ignibus aucta Ad speciem nobis vertit. i. πῶς τῶν ὑπὸ τῶν πυρῶν ὄψιν.

¶ Quandoque sumitur pro aspectu, & re visa. Virg. 2. Æneid.

Non tulit hanc speciem furiosa mente Chorcæbus.

¶ Species, pro visionibus nocturnis. Liv. lib. 6. bell. Pun. Pleraque apud multitudinem, aut per nocturnas visa species, aut divinitus mente mota agebat Sueton. in Aug. cap. 96. Cujus sibi species itinere avio occurrisset. (i. imago.) Et in Calig. cap. 10. ut qui Species quondam pelagi colloquentem videre visus sit. Idem in Claud. c. 1. Species barbaræ mulieris humanâ amplior. Ibid. cap. 37. Sibi quoque eandem speciem observari aliquot noctibus, &c. Idem in Neron.

c. 44. Ut confessus sit exagitari se materna specie: in Galba, cap. 18. Proxima nocte somnavit speciem fortunæ quærentis fraudatam se dono destinato, &c. Gell. c. 3. lib. 1. In una quidem specie. (i. in certa quadam re,) &c. Idem c. 2. lib. 9. Simili exemplo ex contraria specie. (i. ex contrario.) Suet. in Aug. c. 9. Per species exequar ejus vitæ partes. Idem in Cæs. Nihil esse Rempubl. Appellationem modò sine corpore ac specie. ¶ Quandoque pro pulchritudine, seu deformitate: à speciando. Plaut. in Bacchid. Bellan' videtur specie mulier? Ovid. 5. Fast.

Et color, & species floribus omnis inest.

Ibid.

Et monet atavis specie dum floreat uti.

Et Suet. in Cæs. c. 67. Milites auro, argento, politis armis ad speciem ornare. (i. ad ornatum.) Et Ovid. de Chao, lib. 5. Fast.

In novas species omne rec. sst. opus.

(i. formas, figuras,) ut in Cæs. Suet. cap. 77. ¶ Inde speciosus pro pulchro & formoso accipitur, de quo infra. ¶ Species item (ut definitur à Dialecticis) est quæ dicitur de pluribus differentibus numero, ut homo est species, quoniam de Socrate, Platone, & aliis, non specie, sed numero differentibus prædicatur. Ob eam rationem ita appellata, quòd multorum collectio una quasi visione comprehendatur. Genus autem est, quod prædicatur de pluribus differentibus specie: ut animal, quòd de homine, equo, asino, & hujusmodi dicitur, quæ specie differunt. ¶ Species item aliquando ponitur pro controversia. l. 18. D. de min. Species in auditorio finita. Quod ex eo ductum est, quòd finitam quæstionem Græci appellant ειδίω. ¶ Quandoque species in plurali numero sumitur pro aromatibus. Macrobius. lib. ult. Saturn. Species, & acres, & calidæ, super faciem, quum apponuntur, exulcerant. Martianus Iurisconsultus, Species pertinentes ad vectigal cinamomum, piper longum, piper album. Sic dicitur Vicus speciarius, à speciebus Arabicis, peregrinisque. ¶ Aliquando in plur. num. significat fruges. Arad. l. ult. de muneribus & honoribus, Cura quoque emendi frumenti, olei. Nam harum specierum curatores, &c. Eodem modo in l. 26. C. de usur. In trajectitiis cōtractibus vel specierum notori dationibus. Hotoman. ¶ In speciem, simulate, Liv. 4. ab Urbe, de Sempronio reo, Ægrè Hortentius pati tentationem eam credere esse perseverantiæ suæ: nec precibus tribunorum, quæ in speciem modò jactentur se auxilio confidere reum. Suet. in Cæs. c. 81. Affidentem (Cæsarem) conspicati, specie officij circumsteterunt. (sup. conjurati.) GAL. Sous couleur, sous pretexte. Eodemque sensu idem Suet. in Tiber. c. 36. c. 36. c. 50 & 59. & in Othon. c. 3. Et Livius lib. 9. dec. 4. Per speciem bella querere. (id est, per pretextum,) &c. Per speciem. Plinius de vir. illust. Per speciem legationis in Asiam ablegatus est, ut invidiæ subtraheretur (i. pretextum, sive, ut loquitur Suet. in Othon. c. 3. Per causam legationis.) Et Livius lib. 7. ab Urb. Per speciem. Et lib. 9. sub specie. ¶ Prima specie, i. prima fronte. Idem Liv. lib. 5. bell. Pun. Idem lib. 6. ab Urb. In specie. GAL. En apparence. ¶ Species enim dicta est ab Aspectu, autore Gell. cap. 28. lib. 13. ¶ Species portio (sicut & forma) verbum medium est, tam deformitatem quam pulchritudinem significans, ut ex Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. & Virg. 4. Æneid. infra probatur in verbo Speciosus. ¶ Specialis, e, Particulare, proprium, & veluti peculiare, ¶ ειδίω, ιδίω. GAL. Special, propri, & particular. ITAL. Speciale, singulare, proprio. GER. Sonderbarlich / eigen. HISP. Cosa especial en su genero, propria. ANGL. Particular, proper. ¶ In qua significatione utitur hoc nomine Julius Capitolinus, quum ait, Macrinorum familiam id speciale semper habuisse, ut Alexandrum magnum in auro & argento culprum sen. er haberet.

Specialitas, conditio ejus, quod speciale, Speciaris, idios, peculiaris. Speciatim, adverb. Particulariter. ¶ ειδίω, ειδίω. GAL. Specialement, et particulier. ITAL. Specialmente, singularmente. GERM. Insonderlich. HISP. Especialmente, de especie, en especie. ANGL. Speciallie, chislie. ¶ Cicero. post reditum in Senat. Multa de me C. Messinius & amicitia & Reipublicæ causa dixit, legem speciatim initio de salute mea promulgavit. Speciatim, adverb. Speciatim ειδίω, ειδίω. Colum. lib. 3. c. 9. Atque de cura eligendi malleoli generatim præcipimus: nunc illud proprie specialiter, ut non solum ex feracissima vite, sed etiam è vicis parte feracissima semina eligantur. Celsus de arto dicendi, Species terminis erit ostendere quod adversarius specialiter fecerit. Speciatum, in speculo speciosus apparet. Tertull. Specificus, a, um, ειδίω, ειδίω, speciem constituens. Specifico, speciem facio. Sed Plinio specificare, est { physice, è materia & forma, } { metaphysice, aut logicè, à genere & differentia, } Speciem efficere { technicè, seu artificialiter ex materia } { propria, } { aliena } { partim propria, partim aliena. } Denominationem certam tribuere: ut motus & mutatio specificantur à termino. Thesin ad hypothesin transferre, generalia per specialia declarare. Unum è pluribus eligere. Speciosus, a, um, Pulcher, formosus, elegans: semper enim in bonum accipitur, quamvis species medium vocabulum sit. ¶ ספיר ברחללעך. mex-naria. GAL. Beau, bien fait. ITAL. Vistoso, apparenante bello, ben formato. GERM. Wolgestalt / hübsch. HISP. Cosa de mucha hermosura, hermoso, bello. ANG. Faire beautiful goodlie to see. ¶ 4. Æneid. — neque enim specie, famæve moveretur, hoc est, nec præsentis deformitate, nec rumore mox futuro. eodem planè sensu Scapha lena ob deformitatem ab amatoribus derelicta, ac planè deferta loquitur apud Plautum in Mostell. s. 3. a. 2. Equidem